

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · període entre legislatures · sèrie D · número 8

Diputació Permanent

Sessió 8, dimecres 3 de març de 2021

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	3
Sol·licitud de compareixença del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, perquè informi sobre la violència que pateixen diverses ciutats i l'actuació dels Mossos d'Esquadra 361-00029/12	4
Compareixences acumulades del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, per a informar sobre la garantia del dret a la llibertat d'expressió i de manifestació i el manteniment de la seguretat ciutadana, i sobre la violència que pateixen diverses ciutats i l'actuació dels Mossos d'Esquadra 350-00022/12 i 350-00023/12	4
Decret llei 10/2021, del 23 de febrer, de mesures urgents de caràcter tributari i financer 203-00090/12	33
Compareixença del conseller d'Interior per a informar sobre els esdeveniments que han tingut lloc arran de les mobilitzacions per l'empresonament de Pablo Hasél 355-00274/12	45
Compareixença del conseller d'Educació per a informar sobre les condicions en què s'ha iniciat el segon trimestre escolar pel que fa a la seguretat, la reducció de les desigualtats i el seguiment de les inversions 355-00273/12	81

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 8

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Josep Costa i Rosselló, vicepresident primer; Joan García González, vicepresident segon; Gemma Geis i Carreras, secretària primera, i David Pérez Ibáñez, secretari segon. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i les lletrades Esther Andreu i Fornós i Clara Marsan Raventós.

Hi són presents els diputats Marina Bravo Sobrino, Carlos Carrizosa Torres, Jorge Soler González, Laura Vilchez Sánchez, pel G. P. de Ciutadans; Elsa Artadi i Vila, Albert Batet i Canadell, Francesc de Dalmasas i Thió i Lluís Guinó i Subirós, pel G. P. de Junts per Catalunya; Anna Caula i Paretas, Josep M. Jové i Lladó, Sergi Sabrià i Benito i Marta Vilalta i Torres, pel G. P. Republicà; Eva Granados Galiano, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Jéssica Albiach Satorres, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem; Vidal Aragonés Chicharro, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i Alejandro Fernández Álvarez, pel S. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteixen a aquesta sessió el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda, Pere Aragonès i Garcia; el conseller d'Interior, Miquel Sàmper i Rodríguez, i el conseller d'Educació, Josep Bargalló Valls.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, davant de la Diputació Permanent perquè informi sobre la violència que pateixen diverses ciutats i l'actuació dels Mossos d'Esquadra (tram. 361-00029/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

2. Compareixença del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, davant la Diputació Permanent per a informar sobre la garantia del dret a la llibertat d'expressió i de manifestació i el manteniment de la seguretat ciutadana (tram. 350-00022/12). Vicepresident del Govern de la Generalitat. Substanciació.

3. Decret llei 10/2021, del 23 de febrer, de mesures urgents de caràcter tributari i financer (tram. 203-00090/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.

4. Compareixença del conseller d'Interior davant la Diputació Permanent per a informar sobre els esdeveniments que han tingut lloc arran de les mobilitzacions per l'empresonament de Pablo Hasél (tram. 355-00274/12). Conseller d'Interior. Debat i votació.

5. Compareixença del conseller d'Educació davant la Diputació Permanent per a informar sobre les condicions en què s'ha iniciat el segon trimestre escolar pel que fa a la seguretat, la reducció de les desigualtats i el seguiment de les inversions (tram. 355-00273/12). Diputació Permanent. Sessió informativa.

El president

Bon dia, diputats, diputades; els prego que vagin ocupant els seus escons. Començarem la sessió.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Abans de començar, però, els informo que, de conformitat amb la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional per a les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2021 s'han comptabilitzat 236 víctimes mortals i desaparegudes a la Mediterrània.

Sol·licitud de compareixença del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, perquè informi sobre la violència que pateixen diverses ciutats i l'actuació dels Mossos d'Esquadra

361-00029/12

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la sol·licitud de compareixença del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, davant de la Diputació Permanent perquè informi sobre la violència que pateixen diverses ciutats i l'actuació dels Mossos d'Esquadra. Per exposar els motius pels quals s'ha fet la sol·licitud de compareixença, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Granados. Endavant.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Ràpidament, traslladar la petició que vam fer per la compareixença del vicepresident en aquesta Diputació Permanent. Recordar que els aldarulls van començar el 16 de febrer. El meu grup va fer aquesta petició de compareixença el dia 20 davant el silenci clamorós del Govern de la Generalitat i, concretament, del seu màxim representant. Creiem que és la seva obligació –és el representant de tots els catalans– venir aquí a la Diputació Permanent i donar explicacions del que està passant als carrers de les nostres ciutats, donar recolzament a la policia del nostre país i rebutjar sense paliatius la violència que patim.

I per això, davant d'aquest silenci..., és veritat que després ell va fer una petició concreta de compareixença, no pel mateix motiu, però entenem que també hi ha d'haver aquesta.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada.

Passarem, doncs, a la votació d'aquesta sol·licitud de compareixença.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Bé, passem, doncs, a la votació d'aquesta sol·licitud de compareixença.

Comença la votació.

Aquesta sol·licitud de compareixença ha estat aprovada per 21 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Compareixences acumulades del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, per a informar sobre la garantia del dret a la llibertat d'expressió i de manifestació i el manteniment de la seguretat ciutadana, i sobre la violència que pateixen diverses ciutats i l'actuació dels Mossos d'Esquadra

350-00022/12 i 350-00023/12

Els informo que se substanciarà seguidament i de manera conjunta amb la compareixença que va sol·licitar el mateix vicepresident del Govern. Per tant, té la paraula el vicepresident del Govern, el senyor Pere Aragonès. Endavant.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, comparec davant d'aquesta Diputació Permanent del Parlament de Catalunya per tal d'expressar el posicionament del Govern i les actuacions que ha fet el Govern de Catalunya sobre la garantia del dret a la llibertat d'expressió, la llibertat de manifestació i el manteniment de la seguretat ciutadana al nostre país. Però, abans, crec que és obligat, després d'haver tingut coneixement, el conjunt de la societat catalana, de la querella presentada per la fiscalia contra membres de la Mesa del Parlament de Catalunya i del seu presi-

dent, de començar aquesta intervenció expressant tota la solidaritat i el suport, no només meus, sinó del conjunt del Govern de Catalunya, amb els companys i companyes de la Mesa del Parlament perseguits per permetre debats parlamentaris i que aquest Parlament pugui debatre i aprovar els posicionaments polítics que consideri oportuns sobre totes aquelles qüestions que centren el debat polític al nostre país.

Les querelles judicials contra el compromís democràtic no aturaran la voluntat d'aquest país, sinó que ens ompliran de raons. A cop de querella no s'atura la voluntat popular. Ni tampoc s'atura a través de la judicialització permanent d'un conflicte polític. Els conflictes polítics es resolen políticament, democràticament. I la democràcia és el que respon a la voluntat popular expressada a les urnes. I, per tant, més que mai, aquesta notícia d'ahir de la querella presentada contra membres de la Mesa del Parlament i contra el seu president ens reafirma la necessitat d'abordar, en els propers temps, clarament, una llei d'amnistia i l'exercici del dret a l'autodeterminació al nostre país. Dit això, després d'aquesta prèvia, que era absolutament necessària davant d'aquesta excepcionalitat contínua en la que viu el nostre país, avui compareixo per parlar dels fets ocorreguts aquests dies a Barcelona i altres ciutats del país.

I, d'entrada, vull deixar ben clar que el Govern de la Generalitat condemna tot tipus de violència, de la naturalesa que sigui. La violència mai és el camí. Mai resol res. Només empitjora conflictes i ens allunya de la seva resolució. La violència mai pot ser acceptada en una societat oberta i avançada com és la societat catalana, la qual, com el conjunt d'Europa, té els mecanismes democràtics per poder canalitzar el descontentament social legítim que pot haver-hi, les propostes polítiques, la queixa ciutadana que pot haver-hi; té totes les eines per poder-ho expressar de forma pacífica. Per això condemnem sense paliatius tots els actes violents que no tenen res a veure amb els drets democràtics com la llibertat d'expressió o la llibertat de manifestació, dos drets que són essencials i imprescindibles per al bon funcionament de tota societat.

Condemnem sense paliatius els actes vandàlics contra comerços i mobiliari urbà, condemnem la violència contra els cossos policials i condemnem tots els atacs contra la convivència pacífica i contra l'espai públic com un espai de llibertat que és patrimoni del conjunt de la ciutadania. En aquest sentit, vull posar també de manifest el suport del Govern al Cos de Mossos d'Esquadra i al conjunt de cossos de seguretat, especialment les policies locals, que estan desenvolupant una feina difícil, una feina complexa, amb l'objectiu de garantir la seguretat del conjunt de la ciutadania. Per això, sempre amb la màxima exigència i amb la voluntat de millora permanent, com succeeix en el conjunt de servidors públics, els Mossos d'Esquadra compten i comptaran amb el suport del Govern de la Generalitat; sempre, com no pot ser de cap altra manera.

En aquests darrers dies, especialment en els moments més complexos, hem estat en contacte permanent amb el conseller d'Interior i amb el Departament d'Interior. També amb els màxims comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra. També amb les administracions locals, entitats socials i entitats econòmiques. Amb algunes d'elles he pogut també parlar aquests darrers dies, arran dels actes que s'han anunciat per expressar el que és l'opinió d'una part de la societat civil del nostre país respecte als fets succeïts i els he expressat el clar suport del Govern als Mossos d'Esquadra, també la voluntat d'anar a l'arrel dels conflictes, que després hi entraré, no quedar-nos només amb el que són els fets succeïts els darrers dies i la meva opinió de que és més necessària que mai la formació d'un govern a la Generalitat de Catalunya, fruit de les eleccions del 14 de febrer.

El Govern de Catalunya no només hem estat en aquesta interlocució permanent, evidentment, en el si del Govern, amb el Departament d'Interior, com a màxim responsable en l'àmbit de la seguretat, però també amb les administracions locals, amb els comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra i de les policies locals, sinó que

també ha expressat clarament davant de la ciutadania quina ha estat la seva posició. Ho va fer el 17 de febrer en la compareixença. El dia 16 es produeix la detenció per ordre judicial i empresonament de Pablo Hasél. El dia 17 es produeix la primera compareixença del conseller Sàmper i del portaveu del Cos de Mossos d'Esquadra, el comissari Joan Carles Molinero.

El dia 19 de febrer, en una atenció a mitjans de comunicació de mi mateix a Salt, expresso clarament el rebuig a la violència i el suport a tots els servidors públics. En la mateixa línia, la línia de donar informació sobre també les actuacions policials que s'havien anat succeint, el mateix conseller d'Interior va fer diverses atencions a mitjans els dies 20 i 21 de febrer. El dia 21 de febrer es produeix una reunió amb els sindicats policials, els sindicats de policies a Catalunya del Cos de Mossos d'Esquadra, per tal d'abordar la situació. El dia 22 de febrer hi ha una compareixença meua pública exclusivament per abordar aquesta qüestió. I el dia 23 també hi ha una compareixença i una atenció a mitjans dels consellers Sàmper i Tremosa, en relació amb l'afectació sobre determinats establiments comercials d'alguns actes vandàlics.

Per tant, clarament el Govern no només ha estat donant suport als treballadors i treballadores públics responsables de garantir la seguretat i les emergències, sinó que també hem estat en interlocució permanent amb les autoritats locals, amb les administracions locals, alcaldesses i alcaldes, amb les entitats socials i econòmiques, i també amb el conjunt de la ciutadania. Ara bé, crec que també, de la mateixa manera que expressem tot el suport al Cos de Mossos d'Esquadra, i de la mateixa manera que condemnem sense paliatius la violència, si ens quedéssim aquí no faríem la nostra feina. La nostra obligació no és quedar-nos només en el que són els esdeveniments d'ús rebutjables d'aquests darrers dies, sinó que cal abordar l'arrel dels problemes. I això és absolutament essencial, si al que ens dediquem aquí és a fer política, a trobar solucions polítiques a malestars que existeixen a la societat catalana, i que venen de lluny. I que tapar-nos els ulls davant d'això seria un error. I seria deixar en mans dels agents policials, en mans del Cos de Mossos d'Esquadra, la solució d'un conflicte social i de conflictes polítics. Per tant, s'han d'abordar també. És imprescindible que s'abordin.

Els conflictes socials i els conflictes polítics s'aborden políticament. I no es pot deixar només en mans, traslladar tota la responsabilitat als organismes, en aquest cas, als cossos policials. Perquè no és la seva feina. La seva feina és garantir els drets i llibertats ciutadanes, garantir la seguretat. Però abordar els problemes de fons ens pertoca a nosaltres. Per tant, tenim l'obligació d'anar a l'arrel dels problemes, si els volem resoldre.

Vull recordar que l'origen de les manifestacions dels darrers dies és l'empresonament d'un cantant que, en el cas específic de la sentència, i que obliga l'empresonament, és sobre les lletres de les seves cançons. I això és absolutament difícil d'entendre. Per molt que no ens agradin, per molt que no puguem estar d'acord amb el que es digui en aquestes cançons, no pot justificar un empresonament. I, malauradament, no és una excepció. No és una excepció la persecució contra aquesta persona en concret, perquè tenim el cas de Valtònyc, exiliat a Bèlgica pel mateix motiu. Per tant, aquí hi ha uns problemes de fons que també hem d'atendre. Hi ha una manca de drets i llibertats. Hi ha un codi penal que conté articles clarament superats per l'avançament democràtic de la societat, que, en aquests moments, és un problema que cal atendre. Cal atendre també les altres qüestions. Cal atendre els conflictes socials. Cal atendre també, evidentment, qualsevol actuació violenta, rebutjar-la, i cal que actuïn els cossos de seguretat per garantir la seguretat de tots, per garantir el dret a manifestació; però també cal atendre causes de fons. I crec que això és absolutament imprescindible.

En els darrers anys hem vist una vulneració del dret a la llibertat d'expressió, que exemplifica clarament aquesta qualitat democràtica de l'Estat espanyol, que no només no és completa, sinó que en molts aspectes és baixa, que condemna a presó artistes per allò que han escrit o dit. La crítica política, per molt que ofengui, per

molt que molesti, per molt que, fins i tot, arribi a ferir sentiments, ha de formar part del que nosaltres entenem per una societat democràtica i madura. I una societat democràtica i madura no és el país d'Europa amb més músics condemnats per la seva opinió.

I, per tant, tots hem de fer un exercici de realisme i pel bé de la mateixa democràcia cal reconèixer que l'Estat espanyol no és la millor democràcia del món, ni molt menys. En les darreres dècades els tribunals de l'Estat espanyol han aplicat condemnes davant de diverses modalitats de manifestacions crítiques amb la Corona. Ja sigui derivades d'articles, cançons, manifestacions, vinyetes de còmic, humor o opinions. El Tribunal Europeu de Drets Humans ha condemnat diverses vegades Espanya per vulnerar el dret a la llibertat d'expressió. És evident que el delictes d'injúries a la Corona, com està configurat en el Codi penal i les dures penes que hi té associades..., actuen com a aturador de possibles crítiques a la monarquia, expressades en mitjans i formes diverses. Crítiques que es poden no compartir –que algunes jo les comparteixo, evidentment–, que es poden no compartir, però que, en tot cas, són legítimes.

Aquest efecte dissuasiu constitueix una evident afectació de l'exercici material del dret a la llibertat d'expressió. El dret a la llibertat d'expressió constitueix un dels pilars bàsics de tota societat democràtica. I, per tant, és un dret bàsic per garantir l'ordre públic democràtic. El dret a la llibertat d'expressió és un dels drets fonamentals que sostenen les democràcies liberals. Si aquesta pota falla, tota l'estructura de la democràcia se'n ressent. No hem de donar per descomptada la democràcia. La democràcia cal cuidar-la, defensar-la cada dia, enfortir-la.

Malauradament, vam haver d'assistir a una regressió en matèria de llibertats que es va perpetrar durant el Govern espanyol de Mariano Rajoy, amb iniciatives que es van acabar aprovant, com la Llei de seguretat ciutadana, coneguda com a llei mordassa, i algunes reformes del Codi penal. Iniciatives legislatives que el Govern de l'Estat espanyol es va comprometre a tirar enrere, a derogar, i que encara no ho ha fet. Aquesta normativa limitadora de llibertats, que en els darrers anys ha suposat condemnes a titellaires, ha condemnat persones pels seus tuits i artistes per les lletres de les seves cançons, és una clara limitació als drets i les llibertats.

El problema no és només la regressió provocada per l'aprovació de la normativa, sinó que aquesta normativa permet interpretacions molt obertes de la mateixa llei. Obertes en la línia d'aprofundir la línia punitiva, d'aprofundir la capacitat punitiva. I en aquests casos en què es dona peu a aquestes lectures restrictives dels drets a la llibertat d'expressió..., fa que aleshores operi la ideologia del jutge que ha d'aplicar la llei, essent que les visions més conservadores acaben aplicant lectures més restrictives dels drets i les llibertats.

Com deia, ara fa tres anys que Pedro Sánchez és president, i seguim sense modificar la llei mordassa i altres normatives limitadores de drets. Rajoy va triar la via repressiva per aturar les protestes ciutadanes i, en aquests moments, es manté des del punt de vista legislatiu. Per tant, és imprescindible abordar també una part d'aquest problema, una part de l'arrel d'aquest problema, i, per tant, que es treballi des del Govern de l'Estat per enfortir la democràcia, per derogar la llei mordassa, per eliminar el delictes d'injúries a la Corona. El cap de l'Estat ha de poder ser criticat tant o més que qualsevol dels que estem aquí. Cal derogar tots els delictes del Codi penal contraris a la llibertat d'expressió.

I aquest és el detonant. I sembla que ens n'hem oblidat. Crec que és important, de la mateixa manera, i al costat de la condemna més enèrgica a la violència, recordar aquesta qüestió, perquè, si no, estaríem fent un abordatge incomplet. I, per tant, que no serviria per abordar el problema que tenim en aquests moments. No només la part superficial, sinó també la part de fons.

Però crec que també hem de reconèixer altres malestars que hi ha a la societat catalana, i que en un context després d'un any de pandèmia extremadament dura,

d'unes desigualtats creixents, d'una situació en què s'han desdibuixat, s'han esborrat els projectes de futur d'una part molt important de la nostra societat existeix un mal-estar que genera les condicions perquè s'amplifiquin encara molt més alguns actes de violència que utilitzen protestes legítimes ciutadanes, en la seva immensa majoria pacífiques..., que les utilitzen per amplificar la seva capacitat d'impacte.

Per tant, no hem de permetre que es criminalitzi la totalitat dels joves d'aquest país. Sense cap mena de dubte, no ho hem de permetre. La majoria de joves que encaren el futur amb moltes dificultats no poden ser assimilats a aquells grups reduïts que han protagonitzat actes vandàlics, i crec que això ens competeix a tots. Com deia, en el context de les mobilitzacions dels darrers dies –però podem anar més enrere i podem imaginar-nos i recordar situacions similars en els darrers mesos o anys–, hi ha un malestar social evident que està mogut per una manca d'expectatives d'una generació que ha vist com, després de la crisi del 2008, n'hi ha vingut una de nova a sobre; una generació que té greus problemes d'emancipació, d'accés a l'habitatge, d'aconseguir un lloc de treball digne, de poder construir un projecte de vida amb seguretat i amb llibertat. I això també ho hem de tractar; això també ho hem d'abordar.

Tots aquests problemes no són nous. Venen de lluny. En el fons, estem encadenant moltes generacions, massa generacions, amb aquests problemes. La crisi financera del 2008 va provocar un creixement de les desigualtats socials i de la pobresa i una precarització de les condicions de vida de les generacions més joves. Sense que s'haguessin refet encara d'aquesta patxada de fa una dècada, nou sotrac econòmic i social que ha impactat de nou en col·lectius més vulnerables, com són els i les joves. Per tant, és una evidència també que la pandèmia ha actuat en l'estat d'ànim de les generacions més joves, que avui també participen, alguns d'ells, en les mobilitzacions que estem veient als nostres carrers.

Un any de vida social restringida, un any on no es pot fer cap mena de vida social en molts àmbits, precisament, en el cas dels joves, durant l'etapa més vital i dinàmica de les seves vides. I això, evidentment, provoca frustració i malestar. I ho hem de tenir en el radar; ho hem de tenir present en l'anàlisi i en els compromisos que hem de prendre. No ens hem de quedar en la superfície. Crec que això és absolutament rellevant que ho tinguem en compte.

Tots i totes hem d'entendre que no vol dir justificar, però comprendre què hi ha darrere d'una part del malestar que es produeix alhora de determinades protestes i determinats actes violents. I cal buscar conjuntament solucions de caràcter estructural, perquè tots sabem que com millor se'n surtin els joves d'avui, millor serà la societat del futur. Si ho fem així, crec que tots i totes podem entendre aquest malestar, i, per tant, que hi hagi manifestacions de protesta; que com deia a l'inici, l'exercici del dret de protesta forma part de qualsevol societat democràtica. El dret de manifestació no deixa de formar part del dret de participació política. I per a molts grups socials aquest dret, a la pràctica, el de manifestació, és un dels pocs mitjans del que disposen per expressar públicament les seves idees i reivindicacions.

Per tant, anar a l'arrel dels problemes, però també deixar clar que qualsevol acte violent contra efectius policials, qualsevol acte vandàlic, qualsevol dany ocasionat al mobiliari urbà o a béns privats, qualsevol desperfecte a negocis i comerços, qualsevol acte de saqueig no està emparat pel dret a la manifestació. La violència no és ni un dret ni una forma de protesta democràtica. És més, moltes vegades juga en contra de l'exercici ple del dret de manifestació de bona part del conjunt de persones que surten al carrer, que veuen com finalment l'opinió pública parla més dels disturbis que de les causes de fons.

La immensa majoria dels manifestants d'aquests dies han mantingut en tot moment una actitud cívica, però també hem vist com grups minoritaris però significatius han tingut una actitud hostil i, en alguns casos, extremadament violenta contra els cossos policials. Poso l'exemple de l'atac a la comissaria de Vic, l'atac a la furgoneta de la Guàrdia Urbana de Barcelona amb líquid inflamable, que són fets molt

greus i que sota cap concepte es poden arribar a justificar. Per això vull reiterar el suport als Mossos d'Esquadra, a la Guàrdia Urbana de Barcelona i als altres cossos de seguretat, i alhora vull agrair-los públicament la seva actuació per contenir i respondre als atacs violents contra persones i béns. I, alhora, el compromís també amb aquests cossos policials en ajudar-los a fer la feina de garantir la seguretat de tots és que no se'ls delegui les conseqüències de no atendre els malestars que existeixen a la nostra societat des de la política. També ho hem de fer –també ho hem de fer.

També és cert que algunes de les actuacions policials per restablir l'ordre públic i la seguretat ciutadana han estat objecte de debat i de crítica per part d'alguns col·lectius. Evidentment, hem de lamentar i condemnar la pèrdua de la visió d'un ull d'una jove en el decurs d'una de les mobilitzacions a Barcelona. No només ens dol immensament, sinó que, a més, el compromís del Govern, del Departament d'Interior i del mateix Cos de Mossos d'Esquadra és de col·laborar al màxim per tal d'escatir com es va produir aquest fet i dirimir responsabilitats si es demostra que hi ha hagut una actuació negligent.

Aquest cas ha tornat a obrir el debat sobre l'ús d'armament antiavalot i sobre l'ús d'eines que poden ser greument lesives, i en aquest debat també vull ser clar: el que enforteix les institucions democràtiques és actuar amb la màxima transparència i avaluar sempre les actuacions amb ànim constructiu i amb ànim de millora, perquè les institucions les formen persones, i com a col·lectiu humà que som els que formem aquestes institucions, és evident que sempre es poden cometre errors. Per aquesta raó, el prestigi de les institucions públiques ve donat per la capacitat de reaccionar de forma positiva per canviar allò que no funciona. Avaluar-nos no ha de fer por a ningú; és, de fet, un enfortiment. I menys ha de fer por a les institucions democràtiques; és una manera de generar confiança i seguretat a la ciutadania.

Hem d'actuar amb total transparència per donar seguretat i confiança a tots els ciutadans i ciutadanes. S'han obert les investigacions pertinents, i, si en un futur hi han més errors o situacions en les que poden, doncs, atribuir-se la causa d'alguna lesió a una possible actitud negligent, s'han d'obrir les investigacions que calgui. Evidentment, amb les conseqüències que comporten, si cal, les sancions que pertoquin, i avaluar l'aplicació dels protocols existents per evitar que situacions similars es reproduïxin en el futur. Però fer aquest exercici de maduresa democràtica ha de comportar també deixar molt clar que en cap moment es pot criminalitzar tot un cos policial com el Cos de Mossos d'Esquadra ni posar en qüestió la seva professionalitat.

Cal que estiguem oberts a parlar de model d'ordre públic i a introduir, si cal, les modificacions que, a través del consens, s'hagin convingut. Aquest debat l'hem de fer des de la serenitat també, i amb la participació de totes les parts implicades i interessades, amb expertesa, com va fer aquest Parlament durant els anys 13, 14 i 15. Cal treure del debat, en l'àmbit de l'ordre públic, la batallista de curta volada, que l'únic que fa és aportar confusió a la ciutadania. Tots hem d'actuar amb la màxima responsabilitat perquè la nostra policia, la policia de la Generalitat Catalunya, el Cos de Mossos d'Esquadra, és un dels pilars de les nostres institucions d'autogovern i del nostre sistema democràtic de drets i llibertats.

Per tant, ens hem d'emplaçar a treballar conjuntament en un Parlament constituït a partir del resultat de les eleccions del 14 de febrer i amb les seves funcions a ple rendiment, també abordar aquesta qüestió, si així ho convenen els grups parlamentaris. Que aquest debat es faci tan bon punt Catalunya disposi d'un govern nou amb plenitud de funcions, perquè també hem de fer política, hem d'entrar a debatre, a negociar, a acordar tots els models de garantia de drets i llibertats del nostre país i de seguretat ciutadana al nostre país. I aquí dins, evidentment, el sistema d'ordre públic hi té un paper fonamental. I això també val, el que deia, per fer front a les causes de fons que han motivat les protestes dels darrers dies. Cal que les atenguem, que les branques dels artefactes incendiàries no ens deixi veure el bosc del malestar social que hi ha en molts àmbits, i que cal atendre de forma urgent.

El jovent necessita urgentment que el Govern de Catalunya i la resta de la societat atengui els seus neguits. I no només el jovent, la precarietat està afectant massa àmbits de la nostra societat. Ja no és una qüestió només generacional, ni només d'uns pocs, i aquest malestar s'ha d'atendre i és la nostra feina, és la d'aquest Parlament fer-ho. I caldrà atendre totes aquestes qüestions alhora, quedar-nos amb una és tenir una visió incompleta, és donar una resposta parcial, i la resposta l'hem de donar en la seva totalitat, perquè necessitem abordar els problemes en la seva totalitat i no quedar-nos coixos. Correm el risc, com a societat, de malbaratar el talent de tota una generació, de subsumir tota una generació en la frustració i en la manca d'expectatives envers el futur, i, per tant, el Govern de Catalunya i aquest Parlament s'hi han de bolcar per evitar que això sigui així, per retornar al jovent la confiança en el futur, per aconseguir que el jovent del nostre país recuperi la il·lusió pel present.

Esperem posar en marxa el nou Govern com més aviat millor, per poder-nos posar a treballar per oferir solucions a les necessitats urgents de la nostra ciutadania, per oferir certeses als col·lectius que més els està impactant la crisi econòmica i social, per continuar garantint els drets i les llibertats a través dels instruments i els professionals del nostre sistema d'autogovern, per poder oferir suport i acompanyament, també, en el gran impacte emocional, econòmic i social que està comportant la crisi sanitària de la Covid-19.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Gràcies, vicepresident. És el torn ara de rèplica per part dels grups parlamentaris. I, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Carlos Carrizosa. Endavant.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Lo que hemos visto y sufrido estos días con motivo de la violencia y los disturbios de los radicales no tiene nada que ver ni con la defensa de un delincuente que admira a ETA, amenaza de muerte a políticos y pega a los periodistas, ni con el deseo del señor Aragonès de sellar un pacto con la CUP para la investidura, ni, como decía aquí el señor Aragonès, con la libertad de expresión, ni con la represión de un estado, ni con la regresión de libertades que dice aquí también el señor Aragonès.

Lo que estamos sufriendo aquí en Cataluña es una estrategia perversa de unos partidos separatistas. Unos partidos que han comprobado que son incapaces de dar otro golpe en nuestras instituciones y ahora quieren que otros les tomen el relevo con el golpismo a pie de calle, con el derribo de nuestra democracia liberal por el populismo independentista de izquierdas y antisistema. Es una nueva forma de golpismo que no precisa de romper con el Estatut ni con la Constitución. Se consigue simple y llanamente atemorizando a los catalanes con el fuego en las calles, erosionando las instituciones, menoscabando la autoridad de la policía. Porque el miedo de los catalanes y de los inversores extranjeros es la máxima demostración de fuerza del separatismo radical. Una estrategia según la cual cuanto peor, mejor; una estrategia que permite seguir socavando las instituciones ante la incapacidad de los dirigentes políticos separatistas de hacernos romper con el resto de los españoles.

Esta nueva estrategia separatista nace de su falta de arrepentimiento por todo el dolor que causaran con el golpe de 2017. ¿Qué falló en el golpe de 2017, señor Aragonès? Pues que sus estrategias se toparon de bruces con las leyes, pero también con el sentir mayoritario de la sociedad catalana. Y ustedes, ¿qué han decidido? Pues eludir las responsabilidades bajando el golpismo a la calle y escondiéndose tras la masa de violentos con unos medios públicos que les pintan como defensores de la libertad de expresión, tal y como usted ha hecho hoy aquí.

También han llegado ustedes a la conclusión de que aquí no se va a librar nadie de sus ataques. Por ello no basta con el ariete separatista contra el Gobierno de Espa-

ña, y también hay que derribar la resistencia de los funcionarios, de los jueces y ahora también de la policía. Empezaron ustedes contra la Policía Nacional y la Guardia Civil y ahora continúan porque les estorban hasta los Mossos porque defienden las leyes. Lo que ocurre en las calles es el producto de su nueva estrategia. Como saben ustedes que cualquier desafío a la ley les lleva a ser inhabilitados, como, por ejemplo, ocurrió con el señor Torra, y ahora puede ser con el señor Torrent, al que usted se refería en esta intervención, ustedes se ocultan ahora detrás de las masas, no condenan la violencia, no mandan identificar a los violentos, no mandan cargar, no les mandan detener, ordenan no perseguirles judicialmente por atentado y persiguen a los policías que les hacen frente.

Ustedes utilizan los disturbios para desestabilizar la economía, dar sensación de conflicto irresoluble, amedrentar y cansar a los catalanes y desmoralizar a los defensores de la democracia. Y luego, después de todo eso, hacen lo que usted ha hecho hoy aquí: pedir una ley de amnistía imposible y un inexistente derecho de autodeterminación.

Toda esta crisis de primera magnitud viene porque desde las mismísimas instancias gubernamentales han echado gasolina a la condena de un delincuente. Tanto desde el Gobierno de España como desde el Govern se han dedicado a alimentar bulos y *fake news*. Usted ha dicho que..., en TV3 dijo: «El Código penal persigue la libertad de expresión.» Mentira. Y usted dijo: «Eso nos fortalece en nuestras convicciones republicanas y en la necesidad de pasar página a un Estado español que aún mantiene como delito cantar canciones.» Esa demagogia suya de la que ha hecho gala aquí..., eso es parte de su estrategia. Usted sabe muy bien que el señor Hasél no está en la cárcel por cantar canciones, está en la cárcel por agredir a un periodista de TV3 y por amenazar a un testigo. Una de dos: o ustedes se creen sus propias mentiras –que sería grave– o mienten a propósito para, además, contentar a sus socios con los que están negociando el futuro Govern.

Lo que pasa aquí es que el delincuente Hasél es de izquierda radical. Y aquí todo lo que no sea de izquierdas –radicales, además– es malo, y si un cantante de centro, liberal o de derechas hubiese hecho las barbaridades que ha hecho Hasél, ¿ustedes qué harían? Pues lo convertirían en el enemigo público número uno, y esa es la prueba del algodón que ustedes no pasan, señor Aragonès.

Y le digo más: tras la violencia sin precedentes que ha habido en las calles, a todos ustedes se les debería caer la cara de vergüenza al comprobar que han convertido al delincuente Hasél en una especie de Joker *nostrat*, un delincuente común elevado a los altares al que han puesto la alfombra roja para que sus acólitos violentos tomasen las calles.

Mire, los catalanes tenemos un problema que se llama CUP, y este partido anti-sistema lleva cinco años llevando la batuta de la política catalana con un alto precio. Las empresas se van, los inversores no llegan y los defensores de la libertad están en la diana. Yo el lunes fui a un juicio para defenderme de las amenazas en redes que profirió contra mí el exlíder de la banda terrorista Terra Lliure, el señor Bentanachs. Me dijo, textualmente: «La paciencia tiene un límite y la contundencia es nuestra.» Pero ni a mí ni a ninguno de los afiliados de Ciutadans nos amenaza un terrorista con total impunidad.

Hoy hay un juicio contra Arran por el ataque a las sedes del PP. Mañana mi compañero Miguel García, portavoz en Hospitalet, va a un juicio por haber sufrido una agresión. Le pegaron en la cara, le rompieron las gafas en el costado, le causaron lesiones, le amenazaron de muerte. A mi compañera Anna Grau la han acosado en las redes sociales por defender sus ideas en libertad, los mismos mártires que estos días salen a machacar a los comerciantes y a los hoteleros en aras de una supuesta libertad de expresión. Ustedes, cuando comenzaron su golpe, llevaban la careta de la revolución de las sonrisas. La careta ha caído y deja al descubierto su verdadera faz totalitaria. El independentismo, ya sin disimulo, persigue al disidente.

Junto a la crisis sanitaria y a la crisis económica, en Cataluña estamos viviendo una crisis de la democracia liberal. Los radicales son héroes y la policía, sospechosa de todo tipo de atropellos democráticos. Ustedes han cometido un error que les perseguirá siempre: no cerrar filas con los Mossos que se están jugando el tipo para proteger a los ciudadanos, su tranquilidad, sus bienes, sus leyes y su democracia. El uniforme de un policía indica que es un agente de la autoridad, de la autoridad del Estado. Un estado democrático, que tiene su máxima expresión en las leyes más importantes: la Constitución y las leyes que la desarrollan, como el Estatuto de Cataluña. Cuando ustedes permiten que se pierda el respeto a la autoridad que los policías representan están socavando las normas sobre las que se asienta la convivencia, que es, precisamente, lo que buscan. Si no pueden ir contra la Constitución desde el Gobierno o desde este Parlamento, hacen que los violentos carguen impunemente contra los agentes de la policía que defienden nuestras leyes, y, por tanto, defienden nuestra democracia. Si la policía no puede contar con su Gobierno para defenderles mientras hacen su trabajo frente a los antisistema, los totalitarios independentistas y los violentos, entonces, Cataluña está peor de lo que todos pensábamos.

Quiero decirle a los Mossos, pero también a la Guardia Civil y a la Policía Nacional, que no están solos en el cumplimiento de su deber. Los demócratas, los catalanes de a pie, estamos a su lado. Espero que entre todos podamos resarcirles algún día de la tremenda injusticia que están sufriendo y les mandamos todo nuestro compromiso político, a los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado.

Hay personas, señor Aragonès, que cada noche se juegan la vida por defender el orden público y la convivencia pacífica en Cataluña. Le exigimos, señor Aragonès, que su Gobierno, ahora y en el futuro, defienda la democracia en vez de socavarla, que hagan cesar de una vez la presión de los violentos y que en sus negociaciones para hacer gobierno con un partido antisistema que no condena la violencia no se ponga encima de la mesa la cabeza de los Mossos d'Esquadra.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula ara la diputada senyora Eva Granados. Endavant.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Conseller –bé, vicepresident–, diputats i diputades, deia el senyor Aragonès que havíem d'anar a l'arrel dels problemes, i jo els haig de dir que vostès porten molts anys governant i, si hi ha arrels dels problemes, vostès no les estan atacant. Parla dels joves i no estigmatitzar-los, però és que la meitat dels joves universitaris del nostre país no tenen el First Certificate per la seva incompetència. Vull dir, la incapacitat que han tingut de promocionar els joves. No els donin ara de manera difusa les culpes, les culpes també les té, la responsabilitat, el Govern. I vostès són el Govern que més ha retallat en polítiques socials, són el Govern que més retallades ha fet de totes les comunitats autònomes, i, per tant, posi's la seva part de responsabilitat i no la centrifugui com sempre.

Pel que fa a la llibertat d'expressió, vostè en feia menció i jo ho haig de dir aquí: Espanya és una democràcia plena, perfectible, com totes, però en la que és inadmissible la violència, ho ha dit el president del Govern d'Espanya, igual que ha dit que ampliarà i millorarà la protecció de la llibertat d'expressió.

I, vicepresident, això que vostè explicava avui aquí pot explicar, però no justifica en cap cas..., perquè la violència és la negació de la llibertat i de la democràcia. I jo avui li vull fer clarament tres preguntes perquè, al final, vicepresident, vostè ens ha d'aclarir aquí de quina banda està. Vostè està amb els Mossos o està amb la CUP? I no es pot estar amb els dos alhora. I com que vostè em dirà que està al costat dels dos, jo li vull fer tres preguntes que espero que tinguin resposta en aquesta compareixença, perquè estem a la Diputació Permanent per saber què està fent el nostre Govern.

La primera pregunta és si el Govern es presentarà com a acusació particular contra els autors dels atacs, dels atacs als nostres policies, a les comissaries i als saquejos dels nostres comerços. Es presentaran com a acusació particular?

La segona, prestarà el Govern defensa jurídica als agents que puguin ser denunciats per la feina feta? Els policies necessiten estar protegits també per aquells que són els polítics que els legitimen, i, per tant, vull saber si presentarà, el Govern, defensa jurídica a aquests agents.

I la tercera pregunta, quines eines tenen actualment els Mossos per dissoldre actuacions violentes?, perquè estem escoltant algunes converses, aquests dies.

Aquests darrers episodis de violència que hem patit no han estat els primers, però sí que estem vivint una escalada, la violència, en les tècniques, en l'agressivitat directament contra els Mossos d'Esquadra, contra la Guàrdia Urbana. Dissabte vam veure com cremava una furgoneta de la Guàrdia Urbana a Barcelona amb un agent a dins. I jo li pregunto, vicepresident, com hem pogut arribar fins aquí. Jo crec que fa massa temps que el Govern de Catalunya està tolerant actuacions vandàliques als carrers, que està encoratjant i gairebé aplaudint actuacions com la de la plaça Urquinaona de fa uns mesos. Tots recordem l'«apreteu, apreteu».

Però, miri, el més rellevant d'aquests dies és això, però també és la dimissió activa de la seva autoritat pública i la seva incapacitat de denunciar i actuar davant del que és inadmissible. I és tan greu, vicepresident, el que està passant no només als carrers, sinó al Palau de la Generalitat, que és imprescindible escoltar-lo a vostè en la seva veu donar respostes a aquestes tres preguntes que li torno a fer. Farà d'acusació particular? Donarà defensa legal als Mossos? I quines eines tenen els Mossos per poder dissoldre aldarulls?

Perquè, miri, vicepresident, o s'està pel respecte o s'està per «apretar», per les dues coses alhora no es pot estar. I miri que la societat civil l'hi està dient, l'hi està traslladant. Tenim tres exemples en els darrers dies. El primer és la unitat sindical mai vista en el Cos de Mossos d'Esquadra. El menysteniment i la desatenció del Govern respecte a la policia han aconseguit quelcom inaudit, que és aquesta unitat sindical. I sap per què és, aquesta unitat? Per demanar respecte. Respecte, i també unitat en la seva decepció, amb la seva indignació i la preocupació dels comandaments i dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra. Aquest és el primer exemple.

El segon. Hem conegut la nota del Cercle d'Economia d'aquest dilluns on condemna els partits que per acció o per omissió han legitimat el vandalisme. Obro cometes: «Hem constatat amb estupefacció com responsables de primer nivell o alguns membres del Govern de la Generalitat, ja sigui amb el seu silenci o, en alguns casos, amb complicitat i tot, no han avantposat com a principi fonamental el manteniment de l'ordre públic, que és un compromís bàsic de les institucions amb la ciutadania.»

Com a societat civil no podem deixar de denunciar-ho. Ho estem denunciant aquí avui l'oposició, però ho estan denunciant els representants dels Mossos d'Esquadra, el Cercle d'Economia i, demà mateix, en tindran també un altre exemple. Demà hi haurà un acte del món econòmic que es diu «Ja n'hi ha prou, centrem-nos en la recuperació» –«Ja n'hi ha prou, centrem-nos en la recuperació»–, promogut per Foment del Treball. Crec que vostè intenta contraprogramar-ho amb una conferència, però, bé, jo crec que els ajuntaments, la societat li estan dient «prou».

Perquè, miri, vicepresident, és difícil d'entendre que vostè va trigar sis dies a fer declaracions públiques sobre els atacs. Però és que un cop va sortir, un cop va sortir a fer declaracions, encara és més difícil saber què volia dir. I aquesta manca de claredat, aquesta ambigüitat impròpia del qui és la màxima autoritat del país encara dona més oxigen als violents.

I ara que estem acabant una legislatura, no?, que hem vist grans exercicis d'equilibrisme, hem vist aquest any de legislatura esgotada amb el president dient que estava el Govern dividit i la legislatura esgotada, sembla que ara passem dels equilibrismes als malabarismes.

I, miri, en les seves converses el que estem veient ara és que Esquerra, Junts i la CUP són la combinació dels que animen els altres a «apretar», dels que diuen que és millor esperar més endavant per «apretar» i els que troben que qualsevol excusa és bona per «apretar».

I jo l'hi torno a dir, o respecte o «apretar», o Mossos o CUP. I és vostè que ha de decidir. I és per això que vostè s'ha de preguntar si els hi està posant fàcil –és la seva obligació com a Govern de Catalunya–, si els hi està posant fàcil als que volen mantenir negocis i fàbriques obertes a Catalunya. Li pregunto si vostè els hi està posant fàcil als que necessiten treballar, als que necessiten trobar feina i mantenir la seva feina. I li pregunto també si creuen vostès que els estan posant les coses fàcils als que tenen nous projectes per a Catalunya i veuen les imatges dels nostres carrers. Perquè, miri, vicepresident, no és el model policial, el que hem de debatre, és el model de reactivació i de reconstrucció social.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula ara la diputada senyora Jéssica Albiach. Endavant.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. I bon dia a totes i a tots. Abans d'entrar en la intervenció, volia també, doncs, traslladar des d'En Comú Podem, des de l'espai polític que jo represente, la solidaritat amb el president del Parlament, amb la resta de membres de la Mesa que estan patint una vegada més la judicialització de la política, que hem vist com la fiscalia ha presentat la querella per permetre debats en aquest Parlament, i nosaltres volem insistir en que en aquest Parlament s'ha de poder debatre de tot, del dret a l'autodeterminació, de la monarquia i de la seua corrupció i de tot allò que estiga en el focus públic i que, a més, siga compatible, òbviament, dins del marc dels drets humans.

I també volia fer un altre apunt, i és..., abans d'entrar en la intervenció, li volia dir al senyor Carrizosa: senyor Carrizosa, li he de dir que quan estava escoltant la seua intervenció hi ha hagut moments, parts del seu discurs, en què no sabia si estàvem en la Diputació Permanent o si ja s'havia constituït el nou Parlament i estava escoltant el senyor Garriga. I jo li demane que no faci això, no faci això, perquè l'única cosa que aconseguirà és fer-los a ells més grans. Jo, per quedar-me tranquil·la, li ho havia de traslladar.

I ara sí, entrant en la intervenció per parlar del tema que ens ocupa. El passat 16 de febrer el raper Pablo Hasél ingressava a la presó. Des de llavors, i durant pràcticament quinze dies, hem vist a diverses ciutats de l'Estat, també de Catalunya, principalment a Barcelona, protestes en favor de la llibertat d'expressió que han acabat en aldarulls i que han anat incrementant la seua intensitat progressivament.

És important recordar d'on partíem, perquè massa sovint, i també en aquests dies ho hem pogut veure per moments, les imatges de les flames, dels vidres trencats, dels saquejos han acabat eclipsant i tapant els motius de les protestes. Vull insistir-hi i deixar-ho molt clar: res té a veure el dret a la protesta ni a la desobediència amb cremar un cotxe amb una persona a dins que ha d'escapar del foc a través de la porta del copilot o amb els saquejos que hem vist aquests dies.

Estem veient com alguns, i més aquestes setmanes, de manera interessada volen centrar exclusivament el debat en el vandalisme, es volen quedar només amb la foto final. I a tots ells, i com de vegades també se'ns qüestiona com a espai polític..., a tots ells els vull dir ben clar: jo no comparteixo aquestes maneres de fer, no m'agrada. La violència mai és el camí, perquè, a més, com diu el Jordi Armadans –i ho hem pogut llegir darrerament a *Crític*–, no només fa mal, sinó que desvia el focus del motiu de la protesta, redueix la base que li dona suport i, a més, és poc útil per assolir l'objectiu.

Per tant, la violència mai, mai és el camí. I si parlem de violència, jo trobe que també és necessari parlar de la violència del sistema, de la violència estructural, que normalment no se'n parla, i menys des d'aquesta vessant, no? Què és si no violència també deixar famílies en situació de vulnerabilitat sense un sostre. Què és si no violència que algú de més de cinquanta-cinc anys perdi la seua feina, no tingui més oportunitats i es quede sol, amb depressió i pobre després d'haver-se deixat la pell durant tota la seua vida. Què és si no violència que un jove tinga el seu futur determinat en funció del codi postal de la seua família. O què és si no violència que una família passi fred mentre les elèctriques tenen milions d'euros de benefici. Això també és violència. Per tant, vull insistir en no frivolitzar quan parlem de violència i que reconeguem que n'hi ha diversos nivells i diversos plànols.

En tercer lloc, òbviament, també volia esmentar –tot i que aquesta tarda en tindrem oportunitat, amb la intervenció, amb la compareixença del conseller d'Interior, i ja entrarem en la qüestió– que cal un model de la revisió de l'ordre públic a Catalunya. Vull recordar que el 2013, Iniciativa i Esquerra Unida i la CUP es van quedar sols votant en contra dels projectils de *foam*. Els grups ens vam posar d'acord per acabar amb les pilotes de goma, però no amb els viscoelàstics.

El 2019 des d'En Comú Podem vam presentar una moció per acabar amb aquestes bales de *foam* i Esquerra Republicana, Junts per Catalunya, el Partit Popular, Ciutadans i el Partit Socialista ho van impedir. Novament, En Comú Podem es va quedar sols amb la CUP votant en contra de les bales de *foam*. Mirin, ja portem sis persones que han perdut un ull per aquests projectils, i, per tant, jo crec que aquest ha de ser un dels punts que sí o sí ha de formar part de la comissió que jo espere que la propera legislatura tinguem per abordar la reforma de l'ordre públic que necessita Catalunya. Les bales de *foam*, l'actuació dels Mossos –i, en concret, de la Brimo– durant els desnonaments, el compliment de tot allò que es va aprovar al 2013 –que veiem com molts dels temes no s'estan duent a terme–, com avancem en transparència, en rendiment de comptes, en la fiscalització del Cos de Mossos, i més en concret de la Brimo, la revisió de l'ordre públic –també ho vull dir–; i per això aquesta tarda jo crec que engegarem el debat, però necessita d'un debat i d'una reflexió pausada, en profunditat, amb expertes, i no es pot fer ni en calent ni tampoc es pot fer enmig de la negociació d'una investidura.

Però també li volia dir, vicepresident..., perquè vostè ha dit que cal transparència i avaluar els protocols policials. I jo hi estic molt d'acord, però també li vull preguntar: com podem avaluar-ho, si no són públics? No són públics. El novembre de 2019 el Parlament va aprovar fer públiques les instruccions de l'ús de les pistoles de *foam* i el Govern no ho ha fet; i vostès formen part del Govern. Però no només això, sinó que accions lesives, com la pèrdua de l'ull de la setmana passada, ja van passar a l'octubre de 2019: hi va haver pèrdues d'ull, hi va haver atropellaments amb la tècnica del carrusel, hi va haver cops de porra per damunt de la cintura. Ha passat més d'un any i només hem vist impunitat. Per tant, si ara s'hi volen posar, doncs, nosaltres allí estarem. Però no ens vinguin a fer com si vostès no estigueren al Govern.

I vaig avançant. Com que ja he dit que parlarem més extensament aquesta tarda del tema, em permetran que ara em centri també en tot allò que també, i sobretot, és la nostra competència, i, a més, vostè també hi ha fet referència i crec que és interessant l'enfocament que vostè li ha donat a la intervenció. I és entendre què està passant als nostres carrers, d'on venen aquest esclat de ràbia, aquesta frustració i aquesta impotència. I entendre-ho, hi vull insistir, no vol dir justificar, vol dir que hem d'anar a l'arrel dels problemes. Portem anys de retrocés de drets i de llibertats a nivell global. L'altre dia, i per això vull citar-lo, perquè jo crec que va fer un article molt interessant, l'exdiputat Jaume Bosch deia: «Que Pablo Hasél i els líders independentistes estiguen en presó demostra que no exageren els qui afirmen que la qualitat democràtica d'Espanya presenta greus carències, que part del poder judicial està ancorat en altres èpoques i que requereix d'una renovació urgent és una evidèn-

cia, que peces clau de l'ordenament jurídic com el Codi penal i la llei mordassa exigeixen canvis en profunditat és una obvietat, i també que la lentitud del ministre de Justícia està agreujant la situació.» També s'ha de dir, també s'ha de poder dir per començar a posar solucions a aquesta situació.

I a tot això, òbviament, se li ha d'afegir l'impacte emocional de la pandèmia i la situació de desesperança que pateixen els nostres joves. Pensem en un moment en els nostres joves comptant amb ells i no des del paternalisme. Jo crec que parlem poc d'ells i no parlem bé quan ens estem referint als joves. Mirem com se'ls tracta sovint, abans de la pandèmia, però també durant la pandèmia: o se'ls infantilitza o se'ls criminalitza. Abans el mantra era: si estàs a l'atur és culpa teva, segurament, no estàs buscant feina amb suficient força. Si ets incapaç d'aprovar la carrera, perquè resulta que has d'estar treballant per poder pagar-te les taxes universitàries, és que ets un gandul. O si tens ansietat i de tant en tant has de tirar mà dels ansiolítics, resulta que ets un flux. Sempre criminalitzant o infantilitzant.

I durant la pandèmia se'ls ha tractat també d'irresponsables, i se'ls ha caricaturitzat, i convertint l'anècdota en norma. Hem vist titulars: «Temem una segona onada a finals de juliol pel relaxament dels joves», deia el director de l'Agència de Salut Pública. Un titular de RAC1 del 17 de juny: «Els joves són l'origen de bona part dels rebrots de coronavirus.» *El Periódico*, 2 d'agost: «Són els joves els culpables dels rebrots de la Covid-19?» De veritat que només hem de parlar dels joves d'aquesta manera? No podem pensar que són ells els que tenen les feines més precàries, o que són ells els que estan més obligats a compartir pis i en unes condicions més deplorables? No podem enfocar-ho així? Doncs bé, veiem, en qualsevol cas, que no se'ls ha fet partícips de la gestió de la pandèmia, que senzillament se'ls ha responsabilitzat.

Després entrarem propostes que jo crec que hem de fer com a Administració des del Parlament, i després també des del Govern, per encarar aquests problemes que estem patint i que estan patint, però jo sí que volia acabar, senyor Aragonès, compartint la diagnosi que vostè ha fet. Els problemes no se solucionen a cops de porra, calen polítiques públiques. Anem a les causes de fons. Anem a fer polítiques estructurals. Molt bé. Hi insisteixo, vostès estan al Govern des de 2015. Junts per Catalunya, es digui com es digui, està al Govern des de 2010. Què ha canviat perquè aquesta vegada sí, quan vostès facin govern, actuïn de manera diferent i donin resposta a les preocupacions i a les necessitats de la gent?

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Per tant –i acabo, president–, els dic: canviem el Govern. Fem un govern d'esquerres amb polítiques públiques progressistes que ens donen futur com a país, de la mà dels joves, pensades amb ells, eixamplant drets i, òbviament, canviant el model d'ordre públic a Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Avui és 3 de març de 2021 i es compleixen exactament quaranta-cinc anys dels assassinats de cinc obrers a Vitòria-Gasteiz; assassinat de cinc obrers, per una banda, i la violència, amb cent cinquanta ferits, d'altres treballadors i treballadores. On hi ha lluites obreres, nosaltres sempre hi serem. És un exercici de memòria que significa respecte, respecte per aquells i aquelles que s'ho van deixar tot, en aquest cas, per conquerir convenis col·lectius que significaven condicions laborals dignes, que significaven vides dignes per a les classes treballadores, però també –i ho volem dir avui, en aquest quaranta-cinquè aniversari, malaurat aniversari, commemoració– un full de ruta. Un full de ruta roig i negre que ens ve a connectar amb les millors

tradicions del moviment obrer, però també ens ve a assenyalar el que sempre ha estat l'aparell de l'Estat espanyol.

Per una banda, mobilitzacions a Vitòria-Gasteiz durant dos mesos –sindicalisme clàssic en tota la seva expressió–, assemblees de masses, vagues generals i els dos dies abans dels cinc assassinats una vaga general que es sumava al conjunt de la societat en aquell moment. Això sí, què ens explicava uns dies després l'informe oficial de la Direcció General de la Policia sobre el que estava passant allà? Doncs, mirin, el que ens deia era, literal, i els passo a llegir: «Organizaciones políticas extremistas del tipo ORT, MC, PT imprimían progresivamente su sello tacticoestratégico. Se vieron bastantes jovenzuelos de ambos sexos, gente de fuera de Vitoria y no pocos elementos ajenos al movimiento obrero se entregaron a acciones de vandalismo indiscriminado, fracturas de lunas de locales, derribos de postes de alumbrados, vuelcos de automóviles y levantamientos de barricadas.»

Els relats policials, quaranta-cinc anys després, són exactament iguals. No tenen *cap* diferència. Això sí, nosaltres avui, evidentment, no parlarem de Vitòria, de danys materials, sinó que fem un record i un reconeixement per a aquells i aquelles que ens van marcar el camí de com s'aconsegueixen drets laborals, i també com s'acaba amb el règim, que és el que estava intentant fer de manera combinada aquell moviment. I volem recordar una altra cosa: en aquell moment no hi havia reconegut dret de vaga, dret de reunió i dret de manifestació. Estem parlant del març de 1976. No estava reconegut, però s'exercia, perquè els drets, moltes vegades, no van de la mà de que existeixi, per cert, un estat que alguns han anomenat avui «de dret liberal» o «estat democràtic liberal». Hi ha estats de drets liberals on el dret de vaga és pràcticament impossible. Hi ha moments a la història, com és el cas de l'Estat espanyol al que estem fent referència avui a Euskal Herria, en els quals no existeixen aquests drets, però la classe treballadora els imposa a través d'un exercici d'autotutela.

I, mirin, ens permetran avui que citem una persona que no és de la tradició política de l'esquerra independentista i amb el qual a la Transició teníem absolutament diferències tàctiques, Marcelino Camacho, que deia: «El derecho a huelga se consigue haciendo huelga; el derecho a la asociación, asociándose; y todos estos atributos de libertad es únicamente la acción de las masas lo que puede acabar imponiéndolos.» Més enllà de les diferències polítiques, tot el reconeixement per a Marcelino Camacho pel seu lliurament personal i polític. Quant ens agradaria ara tenir una esquerra espanyola com la que durant més de seixanta anys va significar Marcelino Camacho, quant ens agradaria ara.

Honorable conseller, aquest trasllat el fèiem perquè vostè avui venia a comparèixer en relació amb el dret de la llibertat d'expressió, manifestació i seguretat ciutadana. I per a nosaltres és tan o més important situar on i per què neixen els drets que l'expressió formal expressada en una norma, que té una importància més aviat relativa. I, en aquest sentit, li demanem i l'interpel·lem: el proper 8 de març, que hi ha convocada una vaga general en clau feminista, com el seu Govern garantirà el dret de reunió, el dret de manifestació, el dret de llibertat d'expressió? O ens tornarem a trobar amb la mateixa realitat que van patir les companyes feministes a les anteriors vagues generals del 8 de març de repressió per part dels Mossos d'Esquadra? Expliqui'ns després, a la resposta, què farà el seu Govern. Aprofitar també per saludar les companyes de 8 Mil Motius, que van ser les que van patir amb màxima violència aquella resposta a la vaga feminista del 8 de març.

I, conseller, també el volíem interpel·lar perquè ens expliqui què significa una piulada que vostè va fer el 22 de febrer del 2021 –suposem que vostè o el seu *community manager*, però, en tot cas, l'hi hem d'atribuir a vostè– on deia: «Si hi ha algun cas en què s'han produït actuacions incorrectes, s'analitzaran i estudiaran d'acord amb els procediments establerts.» Conseller, en aquella data vostè havia vist les càrregues del 20 de febrer a Gran de Gràcia i com no es permetia el dret a reunió ni a manifestació i s'exercia de manera *il·legal* per part dels Mossos d'Esquadra violèn-

cia, si és que hi ha manera d'exercir-la legal –per nosaltres no hauria d'existir mai. I vostè encara continua amb això: generant el dubte de si n'hi ha o no n'hi ha. Ja teníem també una dona que havia perdut un ull. «Perdut un ull» és un eufemisme que realment respon a que li van treure un ull amb una pilota o una bala de *foam*. Vostè, sobre això, encara sabent que la dona estava dreta, pensa que hi ha alguna actuació simplement incorrecta o es vol pronunciar ja amb claredat i amb contundència?

Mirin, per nosaltres el que és incorrecte és que es criminalitzi el jovent i es criminalitzin les mobilitzacions. No tenim una generació de joves violenta. Tenim una generació de joves absolutament violentada. Dotze anys amb l'inici de la crisi del 2008 i l'únic que han conegut és crisi. Ara es troben amb vint-i-quatre anys, el que hauria de ser el millor moment de la vida, amb cap perspectiva no únicament de present, sinó de present i de futur. I, per tant, hem de fer una reflexió molt més acurada. No és que visquin pitjor que els seus pares o les seves mares, viuen pitjor que si mateixes. Tenien una perspectiva de societat a la seva infantesa que s'ha trencat absolutament. Aquesta és la realitat que viu la majoria del nostre jovent. I, miri, amb la que està caient davant de la major crisi econòmica i social dels darrers quaranta anys, dediquen vostès temps a parlar de contenidors, d'aparadors d'empreses multinacionals hores i hores i hores.

Nosaltres, evidentment, el que volem és anar a las causes de les protestes i propostes polítiques per donar respostes davant de la crisi. I interpel·lem aquells diputats i diputades que es sentin de tradició de l'esquerra. Abandonin el marc polític de la dreta, que és manual clàssic –parlant, normalment, de seguretat, danys sobre les coses–, i abandonin-lo per incorporar-se al que nosaltres estem fent i volem fer, que és parlar de propostes polítiques per donar alternatives per a les classes populars.

I, mirin, si volen parlar de violència, parlem de violència. Violència la que pateixen les dones violades, assassinades, maltractades, discriminades; la que pateixen les famílies desnonades sabent que hi ha habitatges buits objecte d'especulació; la que pateixen les persones que esperen mesos o anys una intervenció quirúrgica amb dolor físic; la que es pateix quan anem a treballar i no tornem –això que s'anomena «accidents laborals», que són morts i mortes a la feina–; la que suposa que hi hagi 500.000 catalans i catalanes que el capitalisme els denega el seu dret a feina; la desocupació juvenil per sobre del 40 per cent; les persones migrades que les illegalitzem i no els reconeixem ni els drets més bàsics, o que el 30 per cent de la nostra canalla estigui al nivell de pobresa. Això és violència, lo altre és dany contra les coses, en el major dels supòsits.

I davant d'això nosaltres els interpel·lem, als grups progressistes i d'esquerres d'aquesta cambra. Senyor Aragonès, amb tot tipus de respecte, conseller: Esquerra Republicana, què té d'esquerres? I l'hi preguntem així, perquè si el seu model de gestió dels serveis públics és de gestió privada, si tenen maltractat l'ensenyament públic, cada vegada més segregat, si tenen una realitat de trasllat de les rendes del treball a les rendes del capital com aprovàvem la setmana passada els fons Covid, i tenen una gestió de renda garantida de la ciutadania que és de manual la pràctica neoliberal, i que ni tan sols cobreix tots aquells i aquelles que ho necessiten, nosaltres volem que ens digui què significa això en relació amb l'esquerra.

I l'hi volem recordar: nosaltres hem anat fent propostes permanentment en clau d'esquerra quan es tramitaven pressupostos, quan es tramitava la llei d'acompanyament. Propostes que qualsevol esquerra hauria d'acceptar, però que vostès, amb els vots també en contra de Junts per Catalunya i l'abstenció còmplice de Catalunya en Comú Podem, ho tomben. Van tombar vostès una modificació de l'IRPF de successions i de donacions –pregunti'm avui després, si vol, sobre això– que, evidentment, ens hagués suposat molts ingressos per donar resposta a les necessitats del moment, més enllà que després ja sabem què fa l'Estat espanyol, per descomptat. Van votar en contra de la recuperació del 5 per cent de les retribucions d'aquells treballadors i treballadores que els van arrabassar a l'any 2010. Van votar en contra de l'actualització de l'IRSC, del que és l'indicador de renda de suficiència que determina bona part

de les prestacions que s'han de percebre o es poden percebre en aquest país. Van votar en contra d'un salari mínim per a les contractes del sector públic –un salari mínim de 1.259 euros.

I, mirin, els diem això perquè també, amb tota sinceritat, pensem que els votants d'Esquerra Republicana són gent d'esquerra i gent progressista. No en tenim cap dubte. Al contrari. I perquè, a més, pensem que necessitem una Esquerra Republicana de Catalunya que sigui realment d'esquerres. Si això no ho tenim, difícilment tindrem poca perspectiva de solució dels problemes de les classes populars. I, a més, perquè vostès –volem també, i ho diem en una lògica política que no és important, l'important és una altra lògica– han de ser socialdemòcrates perquè nosaltres siguem l'esquerra revolucionària, que és el que hem vingut sempre a ser. I amb una altra lògica, a més, que els estem fent propostes polítiques, que no és que siguin anticapitalistes o revolucionàries, sinó que són perquè el capitalisme no acabi amb nosaltres.

Per tant, els emplacem, per república i per independència, a l'absoluta disposició. Si el que venen vostès, evidentment, és a gestionar autonomisme i a aplicar receptes neoliberals, barricada.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula ara el diputat senyor Alejandro Fernández. Endavant.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. Bien, señor Aragonès, quisiera iniciar esta intervención lamentando profundamente su discurso, por moralmente ambiguo y profundamente también viscoso. Lo ocurrido estos últimos días en Barcelona y otras ciudades catalanas solo puede calificarse de «terrorismo urbano». No hay justificación ni causas profundas en ello, ni matices. Es, sencillamente, inadmisibile. Compromete la imagen de Cataluña en el mundo, provoca angustia en la ciudadanía, sensación de inseguridad, destruye nuestros comercios, hostelería, restauración, que además de ver cómo les están cerrando por causa de la pandemia, ahora tienen que aguantar esto. Retrasará la recuperación económica, perjudica gravemente el empleo, el empleo juvenil. Porque cuando algunos pijos que van de revolucionarios entran y destruyen una *boutique* de lujo pensando que van a perjudicar al propietario, a quien perjudican, como siempre, es al trabajador de allí –por cierto, la inmensa mayoría jóvenes–, o también en entidades bancarias, que no tienen tiempo de andar por ahí destrozando mobiliario urbano porque tienen que salir adelante.

Dos. En democracia, corresponde a las fuerzas y cuerpos de seguridad el monopolio del uso de la fuerza. Ese uso de la fuerza, por supuesto, debe ser proporcional y en el marco de la ley. ¿Y cuál es exactamente la proporción del mismo? La justa para restablecer el orden y la convivencia. Ni más ni menos. La justa. En ese sentido, quería trasladar, desde el Partido Popular, nuestro apoyo a las fuerzas y cuerpos de seguridad abandonados, deslegitimados y despreciados por el Gobierno de Cataluña.

Tres. Condicionar el orden y la convivencia a una negociación de investidura es inmoral y profundamente antidemocrático. Legitimar la violencia callejera también lo es. La CUP no ha condenado la violencia callejera de estos días. ¿Y ustedes? Sí, pero, como suele ocurrir en estos casos, le añaden el «pero», y esos «peros»..., viene de ahí la inmoralidad, porque además de mantener la negociación con quien no condena la violencia, comienzan a hablar de unas causas profundas que nos hacen recordar que ustedes en campaña electoral no se les ocurrió otra cosa que traer a hacer mítines al ideólogo de la *kale borroka*, llamado Arnaldo Otegi, a quien dijeron que es un ejemplo. Claro, luego pasa lo que pasa.

Cuarto. Los Mossos y el resto de fuerzas y cuerpos de seguridad necesitan más instrumentos y más recursos, no menos. Los Mossos y el resto de fuerzas y cuerpos de seguridad necesitan más apoyo político, no menos. Y, en ese sentido, y porque creo que lo refleja mucho mejor que cualquier cosa que pudiera explicar yo aquí,

quiero leerles la carta que ha recibido –y que ha pasado esta mañana mismo por registro– el presidente del Parlament de Catalunya, el señor Roger Torrent, por parte del Sindicat de Polícies de Catalunya y del Sindicat d'Agents de Policia Local. Efectivamente, demostrando una unidad sindical, pues, que muchas veces no se había visto, y que demuestra hasta qué punto se están sintiendo desprotegidos. Es una carta que no es especialmente larga, pero creo que merece la pena leerla, porque, insisto, refleja mucho mejor de lo que yo haya podido explicar la situación que están viviendo las fuerzas y cuerpos de seguridad.

«Senyor Roger Torrent, mitjançant el present escrit, volem fer arribar el profund malestar i preocupació que en aquests moments hi ha entre homes i dones que integrem el Cos de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, policies locals i Guàrdia Urbana de Barcelona, és a dir, la Policia de Catalunya. Els darrers dies tots hem pogut constatar que grups extremadament violents han saquejat comerços, arrasat mobiliari urbà, incendiat vehicles dels nostres veïns i veïnes, han intentat assaltar comissaries de policia i, no cal dir-ho, han exercit una violència mai vista fins avui contra els homes i dones de la Policia de Catalunya davant de la passivitat, si no complaença, de part dels polítics catalans.

»Sense anar més lluny, el passat 27 de febrer van estar a prop de posar fi a la vida d'un policia que era a l'interior d'un furgó policial. Com segurament ja en sou coneixedor, aquesta violència injustificada es realitza des d'una minoria contrària a la majoria de la societat. Les nostres ciutats, veïns i veïnes, tota mena d'establiments i, sobretot, els servidors públics són els objectius d'aquesta onada de delinqüència desenfrenada. Estarem tots d'acord en que el fet que dins d'un país democràtic en l'Europa del segle XXI tots els partits polítics i entitats haurien de condemnar aquesta mena d'actes vandàlics i que cap d'aquests partits polítics els haurien d'encoratjar o donar-hi suport. I qui no ho faci no hi hauria de tenir cabuda» –cosa evidentment certa.

«És per això que, atesa la situació policial que travessem, i des del Sindicat de Polícies de Catalunya i de la Guàrdia Urbana de Barcelona, considerem imprescindible i proposem: u, que a la primera sessió del Parlament de Catalunya, com a màxima expressió democràtica del país, es proposi una condemna unànime i explícita de la violència extrema que ha patit la societat catalana, en general, i els policies de Catalunya, en especial, aquests darrers dies; dos, que en el mateix Ple es doni suport a la Policia de Catalunya, integrada pels Mossos d'Esquadra, policies locals i guàrdia urbana en general, i, en concret, a les unitats d'ordre públic, i que s'insti el Govern que doti de suficients recursos humans i materials per poder fer front amb suficients garanties a aquest tipus de delinqüència; tres, que es prengui el compromís de deixar fora de les lluites partidistes el servei públic de seguretat i policia; quatre, que s'iniciïn els passos escaients perquè les entitats, associacions i partits polítics que no condemnin de manera expressa aquest tipus de violència siguin exclosos de les subvencions que van rebent, així com de qualsevol mena d'ajut econòmic de caràcter públic, atès que ha quedat palès que aquests diners públics han servit, com a mínim en part, per atacar la mateixa societat que els hi ha lliurat; cinc, que des del Parlament s'insti el Govern a perseguir legalment les persones que participin en els actes violents a les nostres ciutats, ja sigui exercida contra béns públics, ciutadans, a fi i efecte que siguin ells que abonin el cost dels danys i desperfectes a les coses i lesions a les persones i no els ciutadans i ciutadanes a través dels seus impostos.»

Bé, jo crec que no podem dir res més que hi estem absolutament a favor, que iniciarem amb la tramitació parlamentària el suport a aquesta declaració per tal que es voti en els termes que plantegen.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula ara el diputat senyor Sergi Sabrià. Endavant.

Sergi Sabrià i Benito

Bon dia. Gràcies, president. Vicepresident, diputats, diputades, abans d'arrencar amb el tema que ens ocupa avui, començar donant tot el suport, tota la solidaritat, tota la força, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, als membres de la Mesa davant la querrela que els vol inhabilitats –quina sorpresa, no?– per haver permès un debat parlamentari, i també als membres de la Sindicatura Electoral de l'U d'Octubre que avui han anat a declarar.

Mirin, torno a la querrela a la Mesa. L'estimada i enyorada Carme Forcadell va defensar-ho com ningú, i n'ha pagat el preu més alt. I, per si allò no en fos prou, hi tornen ara una altra vegada. Volen tornar a coartar una altra vegada la llibertat d'expressió en aquesta cambra, al Parlament on hem de poder, on volem parlar de tot. A les portes d'acabar una legislatura, o d'obrir-ne una altra, ara marquen posició, tornen a treure la carta de la repressió i de la coacció. I, com sempre, hi responem i hi seguirem responent convençuts que exercir l'autodeterminació i aconseguir l'amnistia és l'única solució al conflicte.

La llibertat d'expressió, el dret a protesta, el dret, al final, a tenir un futur. Els volem tots, aquests drets, però no volem cap abús, ni un. Volem exercir tots els drets individuals, i també els col·lectius, al carrer i on sigui. Però ens trobaran plantant cara als abusos, vinguin d'on vinguin. Drets sí, tots; abusos no, cap. Per això avui reivindiquem aquestes dues coses. No criminalitzarem la protesta mai, i no criminalitzarem tampoc tot el Cos de Mossos d'Esquadra.

Però no ficar tothom en el mateix sac no vol dir en cap cas que no ens hàgim preocupat moltíssim aquests dies. Hem vist escenes duríssimes, hem vist un ull perdut d'una jove, i també una furgoneta en flames amb un agent a dintre. Dos casos extrems, molt extrems, d'aquests últims dies que no compartim i que no ens agraden gens; ni una cosa ni l'altra no les volem veure mai més.

I de la mateixa manera que des d'aquí avui fem una crida a favor de la llibertat d'expressió, de la llibertat de manifestació, de la llibertat de protesta, també ens sentim llunyíssim de qui saqueja, de qui converteix la protesta en vandalisme sense més. Nosaltres no equipararem mai el vandalisme ni la violència amb les manifestacions. I és més, de la mateixa manera que condemnem com han acabat les manifestacions, especialment els darrers dies, també volem arribar fins al final en reclamar responsabilitats i investigar si hi ha hagut males praxis al Cos de Mossos, que n'hem vist. I sí –i després m'hi referiré més a bastament–, hem de revisar el model d'ordre públic. No podem criminalitzar tot el Cos de Mossos, perquè és la nostra policia, perquè n'estem orgullosos, perquè volem una policia democràtica, però tampoc podem deixar passar quan hi ha actuacions que són qüestionables. En resum, no ens agrada que cremin contenidors, però un contenidor no pot valdre un ull, i ara hem d'anar en aquest tema fins al final.

Si avui aquest debat arriba al Parlament és pels fets dels darrers dies. Aquest era el motiu de la petició del Govern. I els agraïm, vicepresident, conseller –que ho farà després– que hagin sol·licitat comparèixer arran de les protestes dels darrers dies, que hagin defensat, de fet, portar al Parlament i poder fer aquest debat amb més profunditat. Nosaltres avui, com a grup parlamentari, ens hi reafirmem. Ho vam fer amb les pilotes de goma, i ara cal un debat de fons sobre la política de seguretat de Catalunya, i s'ha de fer al Parlament i s'ha de fer aquesta legislatura que ha de començar els propers dies, i necessitem les aportacions de tothom –o, bé, de gairebé tothom.

Crec, però, que ens equivocarem si fem aquest debat aïllat de la remor social que avui hi ha de fons; crec que ens equivocarem si ens deixem pel camí l'empatia per entendre l'emprenyada de moltíssima gent, de moltíssima gent que no crema contenidors. Ens convé recordar també que, malgrat el focus de molts mitjans de comunicació, les manifestacions han volgut ser per part de molta, molta, molta gent pacífiques, ciutadans simplement exercint el seu dret a protesta, que és el que nosaltres defensem des d'aquí.

Eren manifestacions de rebuig a l'empresonament d'un cantant. I, mirin, a nosaltres, que sabem què és la repressió, ens sembla lògic i més que justificat que la gent surti al carrer per haver posat Hasél a la presó. Però no perdrem de vista tampoc que segurament els que han omplert els carrers de molts municipis ho han fet farts també d'acumular malestar econòmic i malestar social, esgotament pandèmic i frustracions de futur. Són deu dies de protestes, i la pregunta potser no és només per què s'acaben així, sinó per què hi ha protestes des de fa deu dies. Busquem els problemes d'arrel i donem-hi resposta també des d'aquesta arrel. És evident que l'empresonament de Hasél no és l'únic motiu de protesta, però és evident també que, per surrealista, és la gota que torna a fer vessar el got, l'enèsima demostració del dèficit democràtic de l'Estat espanyol.

En cap altre país d'Europa occidental algú aniria a la presó per cantar, i menys per cantar veritats, que la monarquia és corrupta i decadent, i no cal donar-hi gaires voltes per corroborar-ho. La setmana passada vam veure com el rei emèrit fugat als Emirats Àrabs regularitzava 4 milions d'euros no declarats per pagaments en espècie, concretament, en vols privats. I això no és una conducta incívica, senyors del PSC, això és corrupció i criminalitat. I on és la fiscalia, en aquest cas? Una fiscalia que en pocs dies ha sumat de cop quatre ofensives: recorregut el tercer grau de Carme Forcadell i Dolors Bassa, just després de la campanya electoral, casualment, per risc de fuga –fa tres anys que són a la presó i han tornat cada vegada que han tingut un permís, i ara risc de fuga–; han demanat cinc anys més de presó per a Hasél per participar en les protestes de Lleida per la detenció del president Puigdemont a Alemanya el 2018; ha començat el judici contra els síndics de l'U d'Octubre, i s'han querellat contra la Mesa i el president del Parlament per haver permès un debat sobre la sentència del procés i el dret a l'autodeterminació.

La repressió no ens atura, i tots aquells que defensem la llibertat i els drets fonamentals ens hem d'ajudar entre nosaltres. I com a independentistes hem de saber ajudar la gent d'aquest país, perquè els carrers no bullen només per Hasél, que també, m'hi referia abans, hi ha massa gent sense esperança, sense opcions, sense recursos, i el rebuig que canalitzen els més joves prové d'un caldo de cultiu que fa mesos que hi és i que posa al centre els joves per reacció, perquè és una generació en escac des de fa massa temps i hem de donar-los una resposta que no és policial, sinó social.

Per això aquests dies Esquerra Republicana estem fent mans i mànigues per desencallar un govern prou fort, un parlament prou estable per fer front a tot això i per encarrilar una transformació social d'aquest país. Sí, un govern fort i estable, perquè en la defensa de l'amnistia i l'autodeterminació som una majoria amplíssima, i amb vostès, senyors i senyores d'En Comú Podem –que em sembla que ara no hi són–, la majoria es fa encara més gran. Un espai on el PSC no hi pot ser, no hi pot ser perquè estan més còmodes defensant la monarquia, el règim del 78 i l'*statu quo*, i això, de progressista o d'esquerres, en té molt poc. Rumiïn bé abans d'imposar-nos vetos i d'exigir-nos a nosaltres el progressisme que són incapaços de dur a terme en el seu Govern a Madrid. Ara és el moment de pensar en el país, és un moment d'excepcionalitat, i calen aliances excepcionals, perquè ens hem de recuperar d'una pandèmia que és mundial, en termes de salut pública, però també d'economia i de drets individuals, i hem de, entre tots, construir un país millor.

Nosaltres tenim claríssim que això passa per la independència, per fer una república catalana lliure i justa, una república catalana que ens ha d'oferir a tots l'alternativa social, política i econòmica que necessita aquest país. Avançar per aconseguir la independència, per aconseguir un referèndum, per aconseguir l'amnistia de tots els encausats. I ens hem de trobar aquí, perquè és el moment d'avançar. En aquest mentrestant de reconstrucció no podem renunciar a ser-hi, i justament per això ens hem proposat tres eixos, tres eixos fonamentals per a aquest país: liderar el Govern del nou país, liderar una nova Generalitat republicana, i això ho estem explicant aquests dies a les formacions amb qui ens anem trobant i amb qui volem formar govern.

Tenim quatre reptes molt grans al davant: un pla de rescat social, un pla de reconstrucció i transformació d'aquest país, un pacte antifeixista i pels drets i llibertats, i, com els deia fa un moment, reprendre més forts que mai la via de la negociació per fer possible el referèndum i aconseguir definitivament l'amnistia.

És evident que en aquesta reconstrucció, en aquest transformar el país, que tant necessitem, també haurem de revisar el model d'ordre públic. I no ho dubtin –no ho dubtin–, que ho farem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula ara el diputat senyor Albert Batet. Endavant.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable president del Parlament, vicepresident, diputats i diputades, volem iniciar aquesta intervenció amb una mostra de suport als membres de la Mesa del Parlament, el molt honorable president Roger Torrent, el vicepresident Josep Costa i els secretaris Eusebi Campdepadros i Adriana Delgado, que dilluns van rebre una querella de la fiscalia per desobediència. Concretament, per haver admès a tràmit una proposta de resolució com a resposta a la sentència de l'U d'Octubre, és a dir, ras i curt, som perseguits judicialment per permetre el debat parlamentari.

Malauradament, és una aberració democràtica que es repeteix. L'anterior Mesa del Parlament ja va ser víctima de la deriva autoritària de l'Estat espanyol. La presidenta Forcadell segueix a la presó, el company Lluís Guinó, la Ramona Barrufet, l'Anna Simó o el Lluís Corominas van ser inhabilitats. I en Joan Josep Nuet està pendent de judici.

I la ingerència en la sobirania d'aquesta cambra representa un dels molts casos que exemplifiquen la vulneració de drets i llibertats fonamentals a l'Estat espanyol. Un estat que té presos polítics i exiliats; un estat que persegueix judicialment més de tres mil persones per defensar les seves idees; un estat que lidera el rànquing d'artistes empresonats arreu del món i que n'obliga d'altres a exiliar-se, com Josep Valtònyc; un estat que se situa en una posició cinquanta-vuit en el rànquing sobre la independència judicial, segons el Fòrum Econòmic Mundial; un estat que diu que tothom és igual davant la llei, però que després protegeix una monarquia corrupta i permet al rei emèrit regularitzar 4 milions d'euros amb tota la normalitat, com aquell qui va a pagar una multa de trànsit, o un estat que menysté el plurilingüisme.

Però, a més de no respectar drets i llibertats fonamentals, l'Estat espanyol tampoc té com a prioritat garantir el benestar i el progrés de la ciutadania. És l'Estat de la zona euro que menys ha invertit per fer front a l'actual situació de crisi econòmica, segons el Banc Central Europeu. El Govern espanyol va destinar-hi un 1,3 per cent del PIB, mentre que la mitjana europea va ser del 4 per cent. Si durant la crisi de fa una dècada l'Estat espanyol va ser el líder en destinar recursos per rescatar bancs, ara se situa a la cua per ajudar les petites i mitjanes empreses.

És l'Estat que també encapçala la taxa d'atur juvenil més alta, segons l'Eurostat: se situa en un 40 per cent, mentre que en països com Alemanya voreja el 6 per cent; és l'Estat que va incrementar la quota d'autònoms l'any passat enmig d'una crisi galopant i que ara pretén apujar aquesta cotització de manera exponencial de 289 euros a 433 euros gràcies al Govern del Partit Socialista i de Podemos. Si aquesta és la recepta per sortir de la crisi, estem arreglats.

És l'Estat que presumeix tenir el *Gobierno más progresista de la historia* i que ahir va anunciar que presentarà un recurs al Tribunal Constitucional contra el mínim exempt que va aprovar aquest mateix Govern de l'IRPF per a les rendes baixes; una mesura que el Govern de la Generalitat ha acordat per tirar endavant els pressupostos amb els comuns, que diuen una cosa aquí –que ara no hi són– i fan la contrària a Madrid.

És l'Estat que ha permès que la factura de la llum sigui més cara que mai. I, precisament ahir, vam conèixer que el Govern espanyol ha ajornat la modificació de la factura fins al juny. Sort que aquesta era una promesa electoral de Podemos abans d'entrar a formar part del Govern espanyol.

I també és l'Estat que va ajudar a fugir el rei emèrit, que, amb altres membres de la família reial, es vacuna abans que persones de risc o treballadors que estan a primera línia. De la mateixa manera que han prioritzat que es vacuessin comandaments de l'exèrcit abans que altres col·lectius. Sembla, doncs, que hi ha ciutadans de primera i ciutadans de segona.

La llista seria interminable, però és suficient per ser conscients del malestar ciutadà. És absolutament comprensible que la gent estigui indignada, que estigui emprenyada, si se'm permet l'expressió. I, en aquest sentit, l'injust empresonament de Pablo Hasél ha estat la gota que ha fet vessar el got. En un estat democràtic ningú hauria de ser empresonat per la lletra d'una cançó ni per organitzar un referèndum. Sabem de què va la cosa. Vam advertir que la repressió era incessant contra els independentistes, però que l'Estat també utilitzaria la coerció contra tot aquell col·lectiu que els fes nosa. Per tant, és lògic que la gent s'hagi manifestat durant les últimes dues setmanes a diverses ciutats del país, però també a la resta de l'Estat espanyol. I també hem de dir que la majoria de ciutadans ha sortit al carrer de manera pacífica, amb un comportament cívic i respectuós. No podem permetre que una minoria eclipsi una majoria, que una part tapi tot el conjunt.

Dit això, ens pertoca condemnar de manera rotunda els actes de violència. És intolerable l'intent d'incendiar una furgoneta dissabte passat a Barcelona amb un agent de la Guàrdia Urbana a dins, que va témer per la seva vida. De la mateixa manera que són inadmissibles els saquejos a comerços i establiments o l'atac a la comissaria dels Mossos a Vic. No ho podem consentir. No són unes imatges dignes de la societat que desitgem ni de la república catalana que anhelem. La democràcia no conjuga amb «violència». Són conceptes antagònics.

Cap reivindicació justifica l'ús de la violència ni cap causa permet legitimar-la. Tot el contrari. Aquest no és un camí transitable per avançar per la consecució de drets i llibertats individuals i col·lectives. Ningú ens hi trobarà. Sempre hem defensat i defensem que només és possible avançar des d'una perspectiva social i econòmica, però també des d'un punt de vista nacional d'una manera cívica, pacífica i democràtica. I aquesta és la nostra manera de fer. I és la nostra manera de ser.

Per això donem ple suport al Cos de Mossos d'Esquadra, i, en aquest sentit, defensem una policia democràtica i exemplar, un compromís que també és compromís dels Mossos d'Esquadra i les policies locals, que vetllen per la seguretat i que garanteixen que tothom pugui exercir tots els seus drets. El Cos de Mossos d'Esquadra, amb la seva professionalitat, com ahir destacava el major Trapero, i la seva voluntat de millora constant, analitza totes les seves actuacions i, si és pertinent, adopta les mesures adients a aquelles accions que poden ser inapropiades o desproporcionades.

Estem convençuts que també serà així amb relació als aldarulls d'aquestes dues setmanes i que s'esclariran els motius pels quals un manifestant va perdre un ull per la projecció d'una bala de *foam*. Des de Junts per Catalunya li volem expressar tota la nostra solidaritat per aquest dany irreparable, però també volem posar en valor la celeritat amb què el Departament d'Interior i el seu conseller han pres les mesures necessàries per investigar els fets i prendre les mesures oportunes.

Tanmateix, des de Junts per Catalunya proposem una revisió del model de seguretat. Ho vam posar per escrit al nostre programa electoral a les eleccions celebrades fa dues setmanes. Ho cito literalment: «Revisar el model d'unitats policials destinades a l'ordre públic per potenciar la prevenció, la mediació, la resolució del conflicte d'acord amb les màximes autoritats en matèria de drets humans.» Pensem que aquesta és la millor manera d'avançar, perfeccionar el model de seguretat al més democràtic i exemplar possible.

Per això emplacem el Parlament que es constitueixi, tan aviat com sigui possible, la setmana vinent, a treballar en aquesta direcció, però convindran amb mi que no és un debat que pertoqui resoldre en una compareixença parlamentària, i encara menys a través de declaracions als mitjans de comunicació. És una qüestió seriosa, que requereix un debat serè i profund, amb una anàlisi exhaustiva i rigorosa, amb una participació d'experts en matèria de seguretat a través d'una comissió d'estudi. Amb responsabilitat i amb altura de mires, de la mateixa manera que es va produir l'any 2014, per part del company Lluís Guinó, que en aquell moment hi va poder participar. Aquest és el nostre compromís.

Per acabar, volem agrair la compareixença del Govern a petició pròpia –ara del vicepresident Aragonès, i després ho farà el conseller Sàmper– per retre comptes als grups parlamentaris sobre els aldarulls d'aquestes dues últimes setmanes. I també celebrem que el conseller Sàmper, amb la coordinació institucional amb l'Ajuntament de Barcelona i els altres consistoris del país..., per afrontar de manera conjunta com resoldre aquesta onada d'aldarulls.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. A continuació, per respondre, té la paraula de nou el Govern, té la paraula el vicepresident, el senyor Pere Aragonès. Endavant.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, faré una intervenció breu de rèplica, perquè després a la tarda hi ha la compareixença del conseller Sàmper, en la que es podrà aprofundir en els detalls en l'àmbit tècnic o policial i en l'àmbit més operatiu pel que fa referència a l'ordre públic.

Hem sentit intervencions ara que ens intenten posar en el blanc o negre, en la dicotomia, en què s'ha vingut aquí fins i tot a dir que s'ha de triar entre el que representa un espai polític o el que representa la policia de la Generalitat. Jo crec que aquesta és una visió absolutament irresponsable i parcial, i ens condemna a tenir només una anàlisi parcial del que està succeint. A mi m'ha sorprès molt, senyora Granados, que vostè ha vingut aquí a fer pràcticament el mateix, ha vingut a plantejar una tria, que és el mateix que fa Pablo Casado quan es dirigeix a Pedro Sánchez i es diu: «O amb la policia o amb Podemos.» I vostè aquí diu: «O amb els Mossos o amb la CUP.»

Miri, jo crec que haurien d'allunyar-se d'aquests referents i tornar-se a situar en una posició de responsabilitat, perquè, o afrontem la totalitat dels problemes que hi han, o fem una anàlisi, com ens pertoca, no fixant-nos només en esdeveniments; que són extremadament greus –que són extremadament greus–, perquè el nivell de violència que hem vist contra cossos policials, contra propietats també, contra l'espai públic són molt greus, evidentment. Però centrar-nos només en la conseqüència última i no anar a fer un treball també d'anar a buscar-ne les causes ens situa en unes respostes parcials, i no podem donar respostes parcials davant de problemes com els que tenim sobre la taula.

Aquest Govern donarà suport a tots els treballadors públics, a tots, també als Mossos d'Esquadra, a tots, i cal abordar una política de seguretat integral, des de la perspectiva de la seguretat humana. I crec que aquest concepte és important, perquè no es tracta només..., la policia no és només..., la política de seguretat no és només l'actuació de l'agent de Mossos d'Esquadra en l'àmbit d'ordre públic i prou. No és això: té un abast molt més gran, i, per tant, també hem d'abordar el conjunt del problema.

Llavors, no ens facin triar entre abordar el conjunt del problema i la condemna a la violència, perquè cal fer les dues coses –cal fer les dues coses–, i crec que, si no ho féssim, estaríem fent una anàlisi incompleta i ens portaria a decisions errònies o a decisions absolutament insuficients per atendre el malestar que hi ha, que no justifica –no justifica– les actuacions de violència, però que està en el context i que cal analitzar-ho, i que cal prendre decisions i que cal fer-hi política. Crec que és absolutament imprescindible.

Vostè m'ha fet preguntes com si ja s'hagués fet el debat d'investidura, perquè m'ha preguntat decisions concretes que haurà de prendre el proper Govern, i ja m'ha fet preguntes com si..., no sé si ja hi han renunciat, ja han vist el resultat electoral, però, en tot cas, vaja, crec que aquí hi han debats i hi han posicionaments que haurà de tenir el proper Govern. Nosaltres estarem sempre al costat de tots els treballadors i treballadores públics.

En el marc d'uns esdeveniments com els que hem viscut, que suposen una prova d'estrès, és una prova d'estrès, és un *stress test* a qualsevol sistema d'ordre públic, evidentment, que hi han actuacions que són millorables. Evidentment, que hi han actuacions que a mesura que passen els dies es van confirmant informacions respecte a l'impacte del projectil de *foam* sobre l'ull d'una persona, d'una dona que estava situada en un lloc on hi havien aquestes mobilitzacions, i que a mesura que va avançant la investigació es va confirmant, doncs, que és conseqüència d'una actuació policial. I el que cal és anar ràpid, ser diligents en la investigació.

I aquest és el compromís del Cos de Mossos d'Esquadra, perquè són els primers interessats en poder aclarir, en poder donar tota la informació i en poder afrontar també les mesures de reparació que estiguin a l'abast, com no pot ser d'una altra manera, com altres actuacions, altres fórmules de fer els dispositius que s'han posat en qüestió i que els mateixos portaveus del Cos de Mossos d'Esquadra han explicat, i, per tant, jo em remeto a les seves explicacions, com no pot ser d'una altra manera. I aquelles que són errònies, que han estat una equivocació, s'han de corregir. Però també, alhora, hem de donar suport a totes aquelles actuacions que han estat actuacions correctes, reglamentàries, que són la immensa majoria, la pràctica totalitat, precisament, per defensar les persones i per defensar l'espai públic. Crec que aquest element és fonamental.

I, per tant, jo la meua resposta la voldria centrar en això, en remarcar que no podem afrontar les polítiques de seguretat al nostre país només centrades en el que és l'ús de la força. Cal posar-hi també l'ús de la intel·ligència estratègica, l'ús del que són els instruments d'anàlisi, que han de veure totes les inseguretats que hi ha en el conjunt de la nostra societat, en el qual la inseguretat física, la falta de seguretat física és una d'elles, i de les més flagrants. Evidentment. Però cal abordar-les totes en la seva totalitat. Si no, no estarem fent una anàlisi correcta.

Aquesta tarda el conseller Sàmper tindrà l'oportunitat d'explicar amb detall, des de la perspectiva del Departament d'Interior i amb molt més detall tècnic, doncs, el que han estat els operatius o les actuacions i, evidentment, les decisions que s'han pres en l'àmbit operatiu i en l'àmbit del Departament d'Interior per fer front a la situació actual.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, vicepresident. Correspon ara un torn de rèplica per part dels grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Carlos Carrizosa. Endavant.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Lo primero, señora Albiach, yo lo que no voy a hacer es blanquear a los violentos para rascar alguna *conselleria*, como hace usted, y también le digo que yo no me esperé a la campaña electoral para denunciar la hispanofobia de Junts per Catalunya, y que usted sí que se esperó a la campaña electoral para decir este problema que tenemos en Cataluña con este partido, que es sensiblemente hispanófobo, y usted esperó hasta la campaña para ver si bajaba la señora Borràs y subía el señor Aragonès y podía hacer un gobierno con él. Nosotros denunciemos lo que ocurre en Cataluña por principio y no por el interés político de entrar en un gobierno en un momento determinado.

Y, señor Aragonès, lo que está pasando en Cataluña no es normal, y no es normal que los Mossos estén en la diana de los radicales y ustedes desprestigien su va-

lor. ¿Qué tienen que decir los políticos del Govern sobre la carta que han hecho llegar los sindicatos al presidente del Parlament? ¿Qué tiene que decir usted? ¿No les avergüenza que los sindicatos de policía –de Mossos y de Guardia Urbana– estén pidiendo que el Parlament apruebe una resolución y que esta resolución no vaya a salir adelante –y ya se lo adelanto, no saldrá adelante, seguro– por la oposición de los que ustedes están coqueteando para formar un gobierno, con la CUP? ¿No les da vergüenza a ustedes, que dirigen el Gobierno, tener a los Mossos pidiéndoles que su Parlamento haga algo tan claro como condenar explícitamente la violencia y que esta resolución no pueda salir adelante, seguro, por la oposición de aquellos con los que ustedes quieren pactar un gobierno?

Yo creo que eso no es normal. No es normal que pongan ustedes el grito en el cielo por los *foam* de los Mossos y muestren tibieza con los cócteles Molotov que tratan de incendiar furgonetas de la Guardia Urbana con personas dentro. Esta violencia no nos sale gratis, ni para la convivencia, ni para la economía. Y usted lo sabe, señor Aragonès: Foment del Treball ha cifrado en 2 millones de euros los daños al comercio en Barcelona. ¿Van ustedes a anunciar algún plan de rescate o a seguir dando la palmadita en la espalda a sus socios para allanar las negociaciones con la CUP? Si esto es lo que tienen que padecer los catalanes con su Gobierno en funciones, qué nos espera para la próxima legislatura, cuando ustedes cierren acuerdos con la *casa gran* de la hispanofobia de la señora Borràs, o los antisistema de la CUP.

Mire, los separatistas radicales llevan años diciendo que las calles eran suyas. Y ahora, como ellos consideran que son suyas, pues, nos las queman y aterrorizan a los catalanes ante la pasividad de quienes dicen que quieren gobernar en tiempos difíciles. Señor Aragonès, no todo vale para garantizarse los votos de la investidura. No todo vale para arañar los votos de la CUP. Y, si sigue por este camino, ustedes van a inaugurar la legislatura de la persecución del disidente. Estamos iniciando un camino de no retorno. Para los radicales que la perpetran y para los gobernantes que, para usted, miran para otro lado pensando que todo vale para conseguir una investidura. Es muy peligroso que los mismos antisistema que aplauden a los que prenden fuego a una furgoneta de la Guardia Urbana decidan la gobernabilidad de Cataluña.

Desde Ciutadans esta legislatura nos vamos a seguir dejando la piel desde la moderación del centro liberal, señora Albiach, desde la moderación del centro liberal y la firmeza en la defensa de nuestra democracia liberal frente a los populismos de izquierdas y a los populismos de derecha y a los populismos nacionalistas, desde allí, desde esa sensatez y esta moderación, nos dejaremos la piel para defender a Cataluña, a sus ciudadanos, la convivencia y nuestra economía.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Granados. Endavant.

Eva Granados Galiano

Vicepresident, 16 de febrer, els primers aldarulls. Per donar instruccions al Gabinet Jurídic central no s'ha d'esperar a la propera legislatura. I el que jo li estic preguntant és si vostè ha demanat instruccions al Gabinet Jurídic central per protegir els Mossos que estan sent atacats. I no m'ha respost, no. «Protegirem i recolzarem...» No, no. Li he fet tres preguntes molt concretes. Es presentarà com a acusació particular als autors dels atacs als nostres policies? El 16 de febrer, el primer, eh? Estem al 3 de març. Sembla que no. Digui el contrari. Presentarà defensa jurídica als agents que puguin ser denunciats? Serà vostè, també, acusació particular? És que no m'ha respost. És que he vingut aquí a fer-li tres preguntes molt concretes. I s'ha dedicat vostè a centrifugar responsabilitats, amunt i avall, però no m'ha dit exactament el que li estava preguntant.

Això és la Diputació Permanent, és control al Govern –en funcions, però control al Govern. Ja parlarem la propera legislatura. El que és molt lamentable és que

estiguem en negociacions del Govern de la propera legislatura i, en comptes de parlar de la crisi que pateixen els joves, en comptes de parlar de l'atur, que creix més a Catalunya que a la resta de l'Estat, vostès estiguin parlant del model policial que vol la CUP. Això és el que no s'entén. Això és el que és lamentable. Perquè, al final, vostè sembla..., m'ha recordat molt Artur Mas, que va haver de votar les resolucions que dictava la CUP i després, dir que això era anar de la llei a la llei. Miri, no es pot. Vostè ha de decidir. O respecte –els sindicats de Mossos tenien una «enganxina» que posava això, «respecte»..., o respecte o «apreteu».

I haurà d'escollir. Les dues coses alhora no poden ser. I, per tant, vostè no pot passar per un partit d'ordre, quan el que està fent, justament, és pactar amb aquells que volen que es dissolgui la Brimo i que no tingui cap tipus de materials per poder protegir-se dels violents. Per tant, 16 de febrer, 3 de març, digui, agafi la paraula i ens diu si pensa presentar-se com a acusació particular contra els autors dels atacs i si pensen defensar els Mossos que estan sent atacats pels violents. Perquè això és el que està passant. La nostra policia és un pilar del nostre estat del benestar i del nostre estat de dret. Perquè, senyor Aragonès, la política de seguretat és una política social. L'espai públic ha de ser de tots, dels que es manifesten i dels que no es manifesten. I, per tant, la seguretat és una condició de llibertat. Jo els hi deia abans: estem perplexos per aquest debat al voltant del model de seguretat. Aquí es va aprovar un model de seguretat.

I qui no l'han aplicat han estat vostès. I el model de seguretat i d'ordre públic que s'està aplicant és el seu, senyor Aragonès. Necessita un canvi? Doncs és responsabilitat seva, perquè aquí el Parlament el va aprovar el 2013. I sap què han fet? Treure les pilotes de goma i no fer absolutament res del que deia la Resolució 473, si no ho recordo malament. D'això és del que estem parlant avui. I, per tant, avui vostès el que estan demostrant és que estan atrapats en una negociació on hauran d'escollir. O fem un govern que pensi en els joves, que pensi en la reactivació econòmica, que pensi en com portar els diners que venen d'Europa, o fem un govern per més del mateix. I com que l'altre ja l'hem provat i, a més, ara volen posar en l'equació la variable «antisistema», jo crec que no és el que es mereix aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Albiach. Endavant.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Senyor Carrizosa, centre liberal moderat, em sembla que ha dit, no?, centre liberal moderat. Doncs, miri, en cap país europeu el centre liberal moderat pactaria amb l'extrema dreta. En cap país. I el que estan fent vostès, que són els únics que aquí estan blanquejant quelcom, és blanquejar l'extrema dreta. I per això vostès perden vots i per això ells en guanyen. I jo, com a persona d'esquerres, que, a més, representa un projecte d'esquerres, entenc que hi haja dreta en el nostre país. I tant, i jo respecte que hi haja dreta. Però el que vull és una dreta que estiga al nivell de la dreta europea. Que sap que a l'extrema dreta el que se li ha de fer és un cordó sanitari. I que no s'atreveix, de cap de les maneres, a pactar amb ells.

Perquè, si no, el que acaba passant és que a vostès els marca l'agenda. A vostès els marquen els discursos. Vostès baixen vots i ells en creixen. I això no és només un problema per als partits; que això cadascú, amb el seu partit, veurà el que fa. Això és un problema per al país. I per això li ho comentava, senzillament per això. I ja tornant al tema que avui ens ocupa. Alguns volem parlar només d'aldarulls. Jo vull parlar de joves i de drets. Perquè nosaltres ja ho hem dit, la violència mai pot ser el camí, mai és el camí. I per això, a partir d'aquí hem d'anar a les arrels i a les causes estructurals. Davant d'aquesta situació, què és el que hem de fer? Doncs no oblidar, també, per què estem aquí. Doncs, per un costat, necessitem blindar la llibertat d'expressió i

per això és urgent la derogació de la llei mordassa, revisar el Codi penal per garantir la llibertat d'expressió i, òbviament, eliminar el delictes d'injúries contra la Corona.

I, per un altre costat, hem de veure com millorem la condició i la situació dels joves. Jo sé, vicepresident, que vostè demà farà un discurs, farà un acte, farà una ponència en la qual parlarà de cap a on hauria d'anar aquest blindatge dels drets dels joves. Jo m'atreveixo a fer-li algunes propostes. La primera és garantir condicions de vida dignes, mitjançant un pla de xoc contra l'atur juvenil i posant en marxa un pla pilot de renda bàsica universal. La segona és ampliar el parc català d'habitatge públic. La tercera és crear una tarifa jove de mobilitat integral a tot el territori fins als trenta anys –que, per cert, no estiga vinculada a les entitats bancàries. La quarta és recuperar la figura de les beques salari i eliminar les beques de col·laboració, és a dir, les pràctiques que no estan remunerades o que estan remunerades d'una manera vergonyant. I, per últim, seguir amb les reduccions de l'IVA cultural per tal d'augmentar l'accés dels joves a la cultura, afavorint-lo a través de tarifes joves o de xecs culturals.

I torno a abans: si anem a les arrels, si anem a les polítiques estructurals que no s'han fet fins ara, a mi m'agradaria que vostè ens expliqués què ha canviat i què canviarà a partir d'ara. Per tot allò que vostès no han fet al Govern –que estan des de 2015, i recorde que Junts per Catalunya està des de 2010, amb diferents noms, això sí, però, moltes vegades, les mateixes persones–, per què ara comencem a canviar les coses. La fórmula de govern que ha fracassat no ens portarà res de nou, ni polítiques estructurals, ni canvi en l'ordre públic. Perquè, a més, hi insisteixo, a l'octubre de 2019 ja hi va haver atropellaments amb carrusel, hi va haver cops de porra per damunt de la cintura, hi va haver persones que van perdre l'ull per les bales de *foam*. I l'única cosa que hem vist en aquest any i mig ha sigut, doncs, impunitat.

Vostès estan al Govern. Vostès no han reaccionat. Vostès no han fet públics els protocols i res ens fa pensar que, a partir d'ara, sí que ho faran. Sempre diu vostè..., la diferència és que vostè ara serà, se suposa, el president i Junts per Catalunya, no. Li vull recordar que, independentment de qui sigui el president, vostès compartien la meitat del Govern. No estaven en minoria. Compartien la meitat del Govern. I vostès no han forçat de cap de les maneres a que aquests protocols fossin públics. I, a més, li recorde: Esquerra Republicana ha votat en dos ocasions, el 2013 i el 2019, independentment de si estava en el Govern o no, en contra d'eliminar les bales de *foam*. I això no va de si estàs en el Govern o no. Això va de si veritablement tens un compromís per acabar amb aquests projectils viscoelàstics o no fer-ho.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn de nou del diputat Aragonés. Quan vulgui.

Vidal Aragonés Chicharro

En primer lloc, volíem expressar la nostra solidaritat amb les quatre companyes de la Mesa, amb els síndics de l'U d'Octubre, que estan entrant –de fet, estan avui– a la Ciutat de la Justícia, i també amb les companyes d'Arran, que tenen una citació judicial per al dia d'avui. I aquesta solidaritat la volíem combinar amb una reflexió en relació amb alguna de les qüestions, honorable conseller, que vostè ha manifestat en la seva primera intervenció, que nosaltres no hi acabem d'estar d'acord.

I ho volem compartir, com un exercici, a més, de debat polític. No és retòric, de veritat. Hi havia un moment que vostè plantejava, en relació amb alguna de les formes que s'adopten en les mobilitzacions, que hi ha mecanismes per poder-ho fer de manera democràtica i de manera pacífica. Doncs, miri, si anem a les quatre companyes de la Mesa i els preguntem sobre els mecanismes democràtics, doncs, segurament ho qüestionaran. Si anem a les síndiques –expressió, a més, d'una acadèmia compromesa amb els exercicis democràtics– i els preguntem si es poden fer les coses de manera democràtica i pacífica, doncs, segurament que ens donaran una altra

resposta. I, en tercer lloc, si parlem amb les companyes d'Arran, que tantes vegades se les criminalitza i algú els pregunta per què avui es troben amb una petició de 36.000 euros..., i el delictes penal que els traslladen –el PP, fins i tot, ja era tan salvatge la petició que s'ha retirat...– era una roda de premsa que demanava l'exercici del dret a l'autodeterminació. Una roda de premsa davant de la seu del Partit Popular. Aquests són els fets.

Per tant, nosaltres pensem que recuperar aquella idea fictícia de la democràcia burgesa, allò que vostès anomenen la «democràcia liberal», de que tot es pot expressar i tot es pot fer, fora de la violència, doncs, no és real. I vostè ho coneix millor que ningú. I els membres del seu grup ho estan patint d'una manera salvatge, com a repressió de l'Estat espanyol. Per tant, seria interessant que tinguéssim aquest debat d'evitar certs mantres que hem repetit durant dècades i que s'ha demostrat que són absolutament falsos.

I volem també qüestionar una de les altres afirmacions que vostè ha fet. Ha dit que no es pot qüestionar la professionalitat dels Mossos. Nosaltres no ho compartim, això. I pensem que el seu grup parlamentari i vostè tampoc ho comparteixen. Perquè del que parlem és que hi ha una dona que ens està dient que estava dempeus i li han tret un ull amb una bala de *foam*; vostè estarà d'acord que es pot qüestionar la professionalitat d'aquests mossos, si es pot parlar de «professió» quan parlem d'això. Si parlem que als carrers de Gràcia, Gran de Gràcia, el 20 de febrer, doncs, no es deixava sortir els manifestants i se'ls picava directament amb la porra, jo crec que vostè estarà d'acord que se'n pot qüestionar la professionalitat. Si parlem de la tàctica o la síndrome de Sherwood, i el que això significa en polítiques policials, nosaltres pensem que vostè estarà d'acord que se'n pot qüestionar la professionalitat. Si pensem el que passava la setmana passada, el divendres, als carrers de Terrassa, la imatge de veure la capçalera d'una manifestació aguantant una pancarta i que uns senyors amb el monopoli de la violència, Mossos d'Esquadra, comencen a picar, nosaltres volem pensar que vostès també estan disposades a qüestionar aquesta professionalitat. Pensem que sí.

Per tant, volem discutir amb vostès mantres que pensàvem que ja estaven superats després de l'experiència del nostre poble en els esdeveniments d'octubre del 2017, i que pensàvem que mai més els grups que es reconeixen de l'independentisme farien seus.

Ho hem intentat expressar de la millor de les maneres i per obrir aquest debat, perquè ens ha cridat també l'atenció que ara es comencin a recuperar qüestions d'abans del 2017 que vostès pensaven i que pensàvem que ja havíem superat. Nosaltres mai les hem compartides.

I això sí, allò que és lo determinant. Miri, conseller, si parlem de jovent i parlem de generació precària –perquè, com molt bé vostè deia ja no es tracta únicament de jovent, sinó del conjunt de la societat catalana o de la majoria–, hem de parlar de tres coses. Hem de parlar de relacions laborals, i, per tant, de feina. I aquí tenim no un problema, sí una solució. I la solució es diu «independència». No deixaran mai que tinguem competències en matèria laboral, mai, absolutament mai. I, per tant, independència. Hem de parlar, això sí, de parc d'habitatge i de mesures per tenir alternatives per al problema de l'habitatge. I hem de parlar d'ensenyament.

Són aquests tres elements: feina de qualitat, per una banda; garantir l'habitatge, per una altra banda, i ensenyament –el paper de la pública i no promoure la discriminació–, els que combinats amb una altra realitat, que és uns serveis públics universals, gratuïts i de qualitat..., el que ens poden fer sortir de la realitat que patirem les properes dècades. Si no parlem d'això, si no prenem mesures d'això, no tindrem cap alternativa. I n'hi ha algunes que, fins i tot dins de la submissió que significa l'autonomisme, es poden fer. Però, com vostès també saben, i pensem que ho comparteixen amb nosaltres, n'hi ha d'altres que són impossibles. I, per tant, avançar cap a la independència.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Fernández. Endavant.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. Muy brevemente, simplemente, para decir que comparto plenamente lo que ha dicho la señora Granados, no puedo estar más de acuerdo. Efectivamente, hoy es un día para elegir entre Mossos y CUP. Y deduzco de sus palabras que ustedes esta misma tarde harán lo mismo y anunciarán que eligen Mossos y romperán todos los acuerdos municipales que tienen con la CUP, entre ellos, ayuntamientos tan emblemáticos como Sant Cugat o Castelldefels.

Muchísimas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula de nou el diputat senyor Sabrià. Endavant.

Sergi Sabrià i Benito

Tres apunts, tres apunts molt breus. Al senyor Carrizosa, que se n'ha anat, s'ha plantat aquí, que és el que sol fer, i ha dit que el Codi penal no perseguia la llibertat d'expressió, quan el delictes d'injúries a la Corona està ara mateix en el punt de mira, fins i tot, del Tribunal Europeu de Drets Humans per com limita la llibertat d'expressió. I ho van votar Ciutadans, Socialistes i el PP. Per tant, la bancada dreta està en contra de la llibertat d'expressió i ho patim tots plegats.

Al PSC, crec que ja l'hi han dit abans que l'hi digués jo, i el mateix vicepresident, no volen parlar del problema d'arrel. Això no va només de Mossos, perquè no voler parlar d'un estat que té un problema amb l'atur juvenil més gran que qualsevol altre estat d'Europa, arribant fins a xifres del 40 per cent, doncs, no voler parlar d'això és no voler parlar de l'arrel del problema. No val parlar de reconstrucció, però no voler abordar en cap cas el conflicte social, la situació de precarietat de moltíssims col·lectius de la nostra societat. I el jovent n'és, segurament, el millor exemple. I és l'arrel del problema que vostès esquiven.

I a la CUP, nosaltres tampoc volem, òbviament, ni racisme policial, ni pilotes de goma, ni carrusels. I volem acotar l'ús del *foam* i revisar la participació dels equips d'ordre públic en els desnonaments. I aquests són només alguns dels temes que hem posat en les últimes hores sobre la taula, també per parlar de govern, i que hem explicat, doncs, en privat i en públic. I creiem que és bo que sigui així, que ha de ser així, que hem d'abordar un debat de fons sobre el model d'ordre públic d'aquest país. Volem també que s'expulsi els mossos racistes que van coercir vergonyosament un ciutadà del Bages. Vam votar-ho en aquest mateix Parlament i encara no ha passat, i no hi ha excusa perquè no hagi passat.

I hem de revisar el model d'ordre públic, sí. Hi ha coses que estan a les nostres mans per fer de manera més imminent, també. Per tant, la nostra proposta és fer-ho tot alhora. Allò que es pugui avançar i sobre el que hi hagi consens, que passi aviat amb el nou Govern. I el debat de fons aquí, al Parlament. Crec que ho hem dit tots plegats i que no podem dilatar-ho.

Però el canvi cap a aquesta nova Generalitat ha de venir de molts més elements, de molts més elements que ens serveixin per transformar el país, i n'enumero només uns quants: el pla de reactivació econòmica i social, del qual formen part els fons europeus de digitalització, recerca, salut i cures; l'enfortiment del sector públic; la gratuïtat de l'educació de zero a tres anys; el pla nacional de transició ecològica; l'agenda rural i equitat territorial, o duplicar el pressupost en cultura.

I també –també– impulsar un pla de rescat social per a l'ocupació i l'emancipació juvenil, per parlar d'aquest 40 per cent de persones que hi ha a l'atur i de les quals el PSC no en vol parlar. Per fer un pla de rescat social que faci front a la po-

bresa, un pla integral de salut mental i emocional, un pla de xoc per a l'habitatge digne i una croada contra els desnonaments.

I aquesta és la millor solució –la millor solució– per al problema que estem tractant avui, per al fons del problema respecte al qual avui estem fent el debat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Batet. Endavant.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, president. Reiterar, des de Junts per Catalunya, que condemnem de forma rotunda tots els actes de violència. «Democràcia» no conjuga amb «violència». També estem convençuts que els Mossos d'Esquadra, com ja estan fent –i un agraïment al conseller Sàmper–, analitzaran i prendran les decisions oportunes per aquelles actuacions que no hagin estat adequades. I, tercer, donar tot el suport als Mossos d'Esquadra i, a la vegada, reivindicar aquesta necessitat de revisar el model de seguretat, amb més prevenció, amb més mediació, perquè hi hagi una policia al màxim de democràtica i exemplar possible.

Sobre declaracions que han fet altres grups, ara no hi ha aquí el senyor Carrizosa però, clar, el senyor Carrizosa i els senyors de Ciutadans han vingut aquí a dir que els catalans tenen un problema amb la CUP, deia el senyor Carrizosa. Ara hi ha també, doncs..., deia que aquest problema era amb Junts per Catalunya, que etcètera, i que obríem una legislatura de persecució al dissident. I això ho diu Ciutadans, que competeixen amb Vox per veure qui té més querelles contra l'independentisme. És que amb el seu competidor natural, Vox, estan competint constantment a veure qui és el primer que posa una querella contra els independentistes, ja sigui a la Mesa del Parlament, ja sigui al Govern, ja sigui en tots aquests àmbits. Per tant, vostès sí que s'han dedicat a perseguir durant tot aquest temps, però ja han vist que el resultat és el que és, aquest resultat del nombre de diputats que els ha donat la ciutadania.

Però a la vegada també el senyor Carrizosa parla del problema de Catalunya i assenyala alguns partits polítics, però s'oblida que el principal problema és un estat que ens va a la contra. Potser ho fan servir per amagar el resultat electoral que hi va haver el 14 de febrer amb aquesta primera vegada que l'independentisme supera el 52 per cent de vots en unes eleccions al Parlament de Catalunya.

Pel que fa al Partit Socialista, la senyora Granados... Clar, al senyor Alejandro ara l'hi dic de forma molt clara: agraït que comparteixin posicionament. Jo només puc fer que sumar-me a les paraules que li deia el vicepresident, el senyor Aragonès, que la senyora Granados no sigui irresponsable, que cada cop s'assembla més al Partit Popular, amb els incompliments que tenen vostès mateixos amb Catalunya. Perquè, clar, quan parlem de seguretat, i tant el Partit Popular com vostès ara ho feien i coincidien, parlant de seguretat..., clar, abans de donar lliçons preguntin què fan vostès, perquè vostès governen a l'Estat espanyol. I quin és el deute històric del Partit Socialista i del Partit Popular o de l'Estat amb el finançament dels Mossos d'Esquadra? Segons jo tinc calculat, estem parlant de més de 1.000 milions d'euros de deute històric d'infr finançament als cossos de seguretat de la Generalitat de Catalunya. Quan, a la vegada, el Govern de la Generalitat, amb els pressupostos que es va aprovar, va fer un esforç per crear 750 noves places. Aquesta és la dicotomia de debò, que quan un té la responsabilitat no dona els recursos i després ve aquí a donar lliçons de com haurien de ser les coses.

I, finalment, a la senyora Albiach. Clar, és que la capacitat d'amnèsia de la senyora Albiach és important, perquè, clar, diu: «No, és que vostès governen des de l'any 2010.» I abans que hi haguessin altres governs, hi va haver un conseller que devia ser del vostre espai polític, perquè devia ser d'Iniciativa –que entenc que estan dintre els comuns, almenys vostès han viscut dels drets electorals d'Iniciativa durant aquest

temps, cosa que no ha fet Junts per Catalunya, per exemple, de Convergència ni del PDECAT, per exemple, com a petita diferència, com a petita diferència. Vostès sí que han viscut dels drets electorals i, en canvi, el senyor Saura no se'n recorden, que era un conseller seu. O, per exemple, que l'alcalde de Barcelona, que és la màxima responsable de seguretat pública..., perquè això, aquesta responsabilitat, la tenen els alcaldes, són les màximes persones responsables a cada municipi, que és la senyora Colau.

O, per exemple, venen aquí i diuen: «No, és que la llei mordassa. Oh, és que el Codi penal. Els drets i llibertats...» Vull dir, clar, i jo em pregunto: «I vostès tenen un ministre assegut amb els ministres i tenen vicepresidents.» I la llei mordassa? Escoltin, vostès no l'estan derogant i tenen responsabilitat de govern. I el Codi penal, el senyor Asens, pobre, va dient, va dient, va dient, però és que no se l'escolten ni vostès, és que no li fan cas ni vostès. Per tant, aquesta és la realitat. Jo sé que potser això fa gràcia, però més aviat fa pena, perquè el que s'ha de poder defensar aquí també s'ha de poder defensar a Madrid o s'ha de poder defensar a l'Ajuntament de Barcelona. Això forma part de la coherència política i de la responsabilitat que a tots ens pertoca en aquests moments.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat.

Decret llei 10/2021, del 23 de febrer, de mesures urgents de caràcter tributari i financer

203-00090/12

Acabat aquest debat, passem al següent punt de l'ordre del dia. Concretament, al tercer, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 10/2021, del 23 de febrer, de mesures urgents de caràcter tributari i financer.

En primer lloc, i d'acord amb el que estipula l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Quan vulgui, vicepresident, té la paraula.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies de nou, president. Diputades i diputats, intervinc davant de la Diputació Permanent per presentar i sol·licitar la convalidació del Decret llei 10/2021 de mesures urgents de caràcter tributari i financer. Partint d'una premissa que és que l'afectació de la pandèmia sobre la salut de les persones continua sent gran, que portem setmanes amb mesures restrictives d'activitat econòmica i social i de la mobilitat que està impactant negativament sobre determinats sectors econòmics de Catalunya, com ho està fent a la resta de la Unió Europea i del món. Ara fa un any de la Covid-19, que va trasbalsar les nostres vides i que ens va endinsar en una crisi sanitària, econòmica i social que encara estem patint.

Precisament per això, per pal·liar els efectes negatius de la pandèmia sobre els llocs de treball, les empreses i les llars, governs d'arreu del món hem posat en marxa polítiques anticíclics en un context de recessió econòmica caracteritzada per l'augment de la despesa pública en l'expansió del crèdit i les mesures fiscals que han de permetre reduir la càrrega tributària. Des de l'inici de la pandèmia, ara fa gairebé un any, i fins a dia d'avui el Govern de Catalunya ha destinat 2.969 milions d'euros als sectors econòmics més afectats per les restriccions. Un gran esforç destinat a preservar al màxim tot el teixit productiu de Catalunya, per preservar al màxim els llocs de treball i per garantir al màxim unes condicions de vida dignes del conjunt de la ciutadania del nostre país. L'impacte de la pandèmia sobre els pressupostos de 2020 ha estat de 4.761 milions d'euros -3.638 per augment de la despesa i 1.123 milions pels menors ingressos.

Una quarta part de la despesa causada per la Covid-19 –el 24,2 per cent– s’ha destinat a ajuts directes per als col·lectius i sectors econòmics més afectats. De fet, l’any 2020 ha augmentat la despesa de tots els departaments de la Generalitat de Catalunya, amb una pujada intensa del Departament de Salut per ser l’àmbit més directament afectat per la Covid-19. Amb les dades de tancament provisionals, el departament eleva la despesa executada en 2.861 milions d’euros –un 27,2 per cent–, fins als 13.392 milions, dels quals 2.029 deriven exclusivament de la pandèmia i 832 milions, d’altres despeses en matèria sanitària.

El decret llei que avui presentem per a la seva convalidació incorpora també mesures per paliar els efectes negatius de la pandèmia sobre determinats sectors econòmics. S’aproven noves mesures en l’àmbit tributari i financer estructurades en dos capítols, una disposició addicional i una disposició final. El primer capítol, sobre mesures en l’àmbit tributari, té un sol article que preveu que el termini de presentació i ingrés de l’autoliquidació del tribut que grava les màquines recreatives i d’atzar corresponent al primer trimestre del 2021 es posposa entre els dies 1 i 20 de juny del 2021; si no, s’hagués hagut d’efectuar durant aquest mes de març. Per tant, el calendari d’autoliquidació passa de l’1 al 20 de març a l’1 i el 20 de juny de 2021, coincidint amb la presentació i ingrés corresponent al segon trimestre.

Hem pres aquesta decisió davant de la situació d’excepcionalitat en la qual es troba el sector on s’installeu aquests tipus de màquines –bars, bingos, casinos, salons de joc–, que han vist afectada la seva activitat econòmica per les restriccions adoptades per frenar la pandèmia provocada per la Covid-19 amb tancaments totals –dels establiments del sector del joc– o parcials –en el cas de la restauració. En efecte, per contenir el brot epidèmic derivat de la Covid-19, s’han aprovat en els darrers mesos mesures restrictives que han afectat el règim d’obertura dels establiments en els que s’installeu les màquines recreatives. Això comporta que l’explotador d’aquests establiments no obtingui cap rendiment mentre estiguin tancats al públic. O en el cas de restriccions d’aforaments i limitacions d’horari, que els rendiments siguin notòriament molt més baixos.

El segon capítol, que conté els articles 2 i 3, estableix dues mesures financeres. L’article 2 el que fa és equiparar el termini que tenen les entitats del sector públic de la Generalitat per aprovar els comptes anuals i presentar-los a la intervenció general. Això estava regulat a la Llei de finances públiques de Catalunya, que establia que les entitats del sector públic subjectes a fiscalització prèvia que engloba les entitats autònomes administratives i el Servei Català de la Salut tenien l’obligació de dipositar els comptes anuals aprovats el 31 de març a l’any posterior al tancament, mentre que per a la major part de les entitats del sector públic de la Generalitat el termini per fer això mateix, per remetre els comptes anuals degudament aprovats, està establert el 30 de juny.

Aquest tractament diferent no té una justificació suficient i l’experiència ens indica que el termini establert per a les entitats autònomes administratives i el Servei Català de la Salut és de difícil compliment. Més, en un any excepcional des del punt de vista comptable i pressupostari a causa de la Covid-19. Ens trobem davant del cas que per la forma jurídica de les entitats se’ls sotmet a un tracte desigual sense cap justificació objectiva. El que fem, doncs, és unificar els terminis d’aprovació dels comptes anuals per a totes les entitats, aplicant també a les entitats subjectes de fiscalització prèvia el termini del 30 de juny vigent per a la resta d’entitats del sector públic. Aquesta modificació és urgent, atesa la proximitat de la data que tenen aquestes entitats per complir les seves obligacions de tancament comptable aquest any.

A l’article 3 es modifica la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2020 aprovada l’abril de l’any passat. Concretament, l’apartat 10 de l’article 14, per agilitar i simplificar el tràmit d’incorporar romanents de tresoreria de l’exercici 2020 a les entitats que gaudeixin del règim d’autonomia previst a la Llei 7/2011 de mesures fiscals i financeres per no demorar les despeses que s’han de finançar

amb aquests fons l'any 2021. En especial, el cas dels romanents provinents de fons rebuts per actuacions relacionades amb la Covid-19 i que no hi ha hagut temps material d'executar, i que no cal perdre aquests fons. Atès que les entitats no estan afectades per la retenció d'accessos de transferències prevista amb caràcter general a la llei de pressupostos vigent, i per tal d'agilitar la tramitació, el que fem és substituir el tràmit d'autorització prèvia de la incorporació del romanent per una comunicació a la intervenció general. Aquestes mesures no tenen cap implicació econòmica directa, atès que la seva finalitat és la racionalització dels procediments.

Finalment, pel que fa a la disposició addicional del decret llei, el que fa és proposar la modificació de l'annex 1 de la Llei 4/2020 de pressupostos, en el sentit d'introduir el mòdul de vetllador en el pagament dels concerts educatius que s'abonen als centres concertats, que fins ara es gestionaven a través d'una convocatòria pública de subvencions. El Departament d'Educació ha de dotar tots els centres que formen part del Servei Públic d'Educació de Catalunya dels recursos adients per a l'atenció de l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu, atenció que presten professionals que no formen part de l'equip docent. Amb aquesta modificació, que té efectes per a aquest curs 2020-2021, el finançament d'aquests professionals que no formen part del pagament delegat, en no ser personal docent, es podrà gestionar dins del concert educatiu incorporant els pagaments corresponents a aquest concepte en els pagaments mensuals que s'abonen als centres concertats. Aquest canvi en la gestió aportarà més agilitat i eficàcia administrativa i una millora en la gestió financera dels centres concertats.

La urgència de modificar la Llei de pressupostos del 2020 queda justificada en el fet que cal finançar de forma immediata aquests professionals que els centres concertats han contractat amb efectes d'1 de setembre del 2020. Altrament, s'hauria de tornar a tramitar una convocatòria pública de concessió de subvencions utilitzant una fórmula de finançament que no és l'adequada en tractar-se del finançament de la prestació d'un servei públic d'obligat compliment. Així, la incorporació del mòdul de vetllador en la llei de pressupostos no suposa cap increment de despesa perquè el que s'està fent és canviar la fórmula per finançar els vetlladors que atenen l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu, substituint el finançament a través del procediment que hi havia fins ara de convocatòria pública de subvenció pel finançament a través d'un mòdul incorporat al concert educatiu.

Com acabem de veure, aquest decret llei de mesures urgents de caràcter tributari i financer proposa una sèrie de modificacions que podríem qualificar d'ajustos administratius. Excepte la mesura tributària prevista a l'article 1, que impactarà en els sectors on s'installeu les màquines recreatives posposant la liquidació del tribut que les grava, és evident que la resta de canvis proposats no tindran un impacte directe envers la ciutadania, però sí que permeten un seguit de millores en la gestió administrativa, en el sentit de fer-la més àgil, òptima i racional. Tot allò que fem per millorar l'Administració pública, encara que no se'n vegin els resultats a simple vista, acaba repercutint en positiu en el conjunt de la nostra societat. Per tot això, els demano que prenguin en consideració el vot favorable a la convalidació d'aquest decret llei.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El vicepresident primer

Gràcies, vicepresident. A continuació passam a la intervenció dels representants dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. Aquest torn serà de deu minuts per grup o subgrup.

En primer lloc, té la paraula la diputada Laura Vílchez, del Grup Parlamentari de Ciutadans. (*Remor de veus.*) En el guió tenim deu minuts. Evidentment, cap dels grups no està obligat a esgotar el seu temps. Si m'ho permeten, el Reglament fixa deu minuts; no hi ha un acord en sentit contrari. Evidentment, ningú està obligat a esgotar el seu temps. Per tant, té deu minuts d'entrada.

Laura Vilchez Sánchez

Gracias, señor vicepresidente. Hoy debatimos en esta Diputación Permanente este Decreto ley 10/2021 de medidas urgentes de carácter tributario y financiero. Una vez más y como, en mi opinión, en nuestra opinión, es tónica habitual, es un decreto con medidas que son un *totum revolutum* y que no aborda ningún tema en profundidad o con la profundidad que requeriría. En particular, este decreto que hoy debatimos contempla una serie de medidas concretas que voy a intentar organizar como en los siguientes bloques. En el primer bloque o artículo se establece un aplazamiento de los impuestos del juego. Estamos de acuerdo en que cualquier impuesto se aplaze, y más por la situación que estamos atravesando, pero no solo los impuestos del juego. ¿No sería, señor Aragonès, más razonable sentarse por una vez y elaborar un plan estudiado, sosegado a corto, medio y largo plazo, como se haría, en definitiva, en cualquier empresa, en cualquier corporación privada?

Aplazar impuestos, incluso los que se han subido, una revisión generalizada, a mi entender debería hacerse de los impuestos que afectan, sobre todo, como usted bien mencionaba, los más afectados, al sector del turismo, la hostelería o los autónomos, que ayer conocíamos, precisamente, que nueve de cada diez empleos que se han perdido son, precisamente, de estos sectores. La tasa turística, las bebidas azucaradas... En plena pandemia se subió el impuesto de sucesiones, el IRPF.

No podemos obviar que somos la comunidad autónoma con más impuestos propios, y, por lo tanto, la comunidad autónoma menos competitiva desde el punto de vista fiscal. Aplazamos hoy el impuesto que grava las máquinas recreativas, bien, se puede entender, pero no obedece, como le decía, a ningún plan, y eso, a mí realmente me preocupa, nos preocupa, a nuestro grupo, como vengo diciendo en estas últimas intervenciones, ya me han ido escuchando en alguna otra ocasión, porque ni nosotros ni nadie entiende la manera de proceder o los criterios que se siguen para tomar una decisión u otra.

En el segundo bloque se establece que las entidades del sector público sujetas a fiscalización previa han de presentar la intervención de las cuentas y estados contables provisionales el 31 de marzo y aprobados antes del 31 de junio, medida que nos parece también razonable, ya que de esta forma todas las entidades públicas y privadas tengan la misma fecha. Pero, además de presentarse, se deben, creo, publicar, publicar con la finalidad de que la sociedad pueda consultar los principales indicadores económicos en aras de fomentar la transparencia y mejorar la gestión, en definitiva, de nuestras administraciones.

En el tercer bloque se establece la incorporación del remanente de la tesorería generado para entidades del ámbito de la salud y los centros de Cerca y ICREA; lo consideramos también razonable, ya que permite su incorporación para poder utilizarlos lo antes posible. Pero no quiero dejar pasar la ocasión para reivindicar, como en muchas otras ocasiones, con otras muchas iniciativas, que el Govern tiene que apostar de forma valiente por la I+D+i. Solo de esta forma podremos salir reforzados de una pandemia mundial y una crisis económica devastadora. Y esto, precisamente, esta apuesta, nos ayudaría a transformar el modelo productivo y social de Cataluña.

Recordar, además, los fondos europeos en este punto. España está a la cola de Europa en gasto de estos fondos, y Cataluña, a la cola de España. Cataluña nunca ha invertido bien en los fondos europeos. Los Covid-19 no son, lamentablemente, una excepción de esta afirmación, porque en la situación económica en la que nos encontramos podrían resultar absolutamente clave. Hemos gastado 70 millones de los 609 asignados en el Fondo Social Europeo y 320 de los 1.671 que le corresponde. Imprescindible emplear estos fondos de inversión en inversiones interesantes y necesarias para la recuperación económica de Cataluña.

El cuarto bloque, cambiamos absolutamente de tema, hace referencia a los conciertos de los centros de educación especial, transformando lo que era una subven-

ció en parte del concierto. En mi opinión, es muy necesario y es una medida razonable que compartimos.

Por tanto, aunque compartimos algunas de las medidas incorporadas en este decreto ley, consideramos, y lo hemos ido repitiendo constantemente, que estos decretos que se han ido convalidando en los últimos meses son parches, que en la primera impresión resultan parches descriteriados absolutamente, y este último es quizá la mejor prueba de esto que digo. Por todo esto, nos vamos a abstener en la convalidación de este decreto.

Gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, diputada. A continuació, pel Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, té la paraula el diputat David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Sí; moltes gràcies, senyor president. Senyor vicepresident, diputades, diputats, aquest és un decret que porta avui noves mesures en l'àmbit tributari i financer. Ja els anuncio que el nostre posicionament serà d'abstenció. No hem votat en contra de cap decret que hagi presentat el Govern durant aquesta pandèmia, però, com en molts altres casos, les mesures que ens proposen sobre la taula ens resulten insuficients per palliar la situació econòmica que ens ha deixat la Covid.

Sobre el decret, no n'hi ha prou amb ajornar un trimestre el pagament dels tributs, en aquest cas, del sector de jocs i màquines recreatives. No podem permetre que cap empresa tanqui a conseqüència de la pandèmia. I és en aquest sentit que pensem que són imprescindibles també ajudes directes per tal d'evitar aquests tancaments d'empreses. Segons la patronal Pimec, degut a la falta de mesures compensatòries en les restriccions, el 40 per cent de les pimes podrien tancar. I, més enllà del comerç i la restauració, i pel que fa als autònoms, el 89,3 per cent pateix una davallada de l'activitat i el 40 per cent dels autònoms d'aquest país preveu tancar després de la tercera onada.

Per tant, vicepresident Aragonès, ajornar sí, però les ajudes compensatòries, també. Hi han estat i són absolutament insuficients, sobretot per al sector de l'oci, per al sector de la restauració, del turisme o del comerç, que estan sent col·lectius més perjudicats.

Per tot això, senyor vicepresident, ens abstindrem en la convalidació d'aquest decret.

I, senyor president, si em dona la dispensa, continuaré el debat des del meu lloc a la Mesa.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor secretari. Sí, si vol incorporar-se a la Mesa... A continuació és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem; té la paraula la diputada Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, vicepresident. Avance que ens abstindrem. Com comentava, té tres apartats molt diferents, aquest decret. El primer és l'ajornament de la presentació i l'ingrés de les autoliquidacions del tribut que grava les màquines recreatives i d'atzar corresponent a aquest primer trimestre. En lloc de ser al març, passaria al juny. Nosaltres considerem que és una mesura que té sentit, en tant que els establiments on estan instal·lades algunes d'aquestes màquines, o estan tancats des de fa ja uns quants mesos –des del passat 16 d'octubre, de fet..., i els bars i restaurants on també hi ha aquest tipus de màquines han vist reduït l'aforament, i també s'ha limitat el seu horari.

Una altra qüestió diferent és el debat sobre les ludopaties i la regulació del joc al nostre país, que nosaltres considerem que s'hauria d'endurir per preservar la salut de totes, per previndre addiccions i, principalment, també en el cas dels joves, però considerem que és un debat que s'haurà de tindre durant la següent legislatura.

Pel que fa a la disposició addicional, com també s'ha dit, es fa un canvi en la gestió del pagament de les professionals vetlladores dels centres educatius concertats, i aquí sí que voldríem fer un parell de consideracions. Per un costat, sens dubte, la figura de les vetlladores és fonamental per atendre els infants amb necessitats educatives específiques, per garantir allò que sempre diem i reclamem, que és l'escola veritablement inclusiva. El problema és que les hores que hi poden destinar, entre cinc i vint-i-cinc a la setmana, són molt insuficients, degut també al finançament, que és insuficient. I, a més, és una figura que acostuma a estar externalitzada a empreses, que són les que realitzen aquest servei i que, a més, qui està duent a terme aquesta tasca està en unes condicions, generalment, absolutament precàries.

I la següent qüestió que també voldríem plantejar és que no entenem per què ara aproven aquest canvi quan el curs va començar al setembre. Justifiquen la urgent necessitat perquè els centres van contractar aquest personal a data d'1 de setembre, però fan aquest canvi el mes de febrer, és a dir, quan el curs ja està molt avançat. Creiem que tindria més sentit haver-ho fet per al curs vinent, quan entri en vigor el decret d'admissió dels alumnes.

I, en tercer lloc, el gruix d'aquest decret és el que correspon als articles 2 i 3. S'estableix que les entitats subjectes a fiscalització prèvia presentin els comptes provisionals el 31 de març i no els comptes aprovats i trametre la seua aprovació definitiva abans del 30 de juny, com la resta d'entitats del sector públic. En realitat, el que veiem –o, almenys, això ens sembla– és que estan traslladant més pressió sobre la intervenció general, que ha de presentar el compte general a la Sindicatura de Comptes abans del 31 de juliol. Sorpren, per tant, que ara s'hagin adonat que el tractament diferent pel que fa a la presentació dels comptes anuals del Servei Català de la Salut i d'altres entitats autònomes no té sentit i és de difícil compliment.

Per tant, si, com diuen en la memòria del decret, l'experiència els demostra que aquesta diferència de dates no té sentit, doncs, els he de dir que han tingut quatre anys per fer aquesta modificació, i una vegada més ens sembla que és un abús en la utilització de la fórmula del decret llei. I si la raó és per les dificultats de gestió que ha suposat per al Servei Català de la Salut la pandèmia, doncs, és millor explicar-ho i dir-ho així.

Sí que ens sembla, en canvi, més justificat que es vulgui agilitzar la incorporació dels romanents de la tresoreria dels fons rebuts per a la gestió de la pandèmia per a les entitats amb règim d'autonomia com centres de recerca i entitats de l'àmbit de la salut, tot i que, això, volem insistir en que s'hauria d'haver explicat al detall exactament de quins fons estem parlant.

I, per tot això, nosaltres, com ja he dit, ens abstindrem en la votació d'aquest decret.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, és el torn del Subgrup de la CUP - Crida Constituent; té la paraula el diputat Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, diputats i diputades. En primer lloc, per valorar en l'ordre del decret, tal com apareix en el mateix decret, en aquest Decret llei 10/2021. La primera de les qüestions, que per a nosaltres hauria de demanar d'una graduació i d'una anàlisi una mica més profunda. No és que no s'hagi fet, sinó que s'està donant el mateix tractament. I ens explicarem: màquines recreatives són màquines escurabutxaques. Mirin, nosaltres som plenament conscients que una part de la restauració d'aquest país, una part important, depèn del cafè i d'aquest tipus de màquines. Sense la caixa que fan amb el cafè i aquest tipus de màquines no hi ha activitat econòmica per a bona part dels autònoms i de les autònomes que desenvolupen la clàssica activitat de restauració: bar Mundial, bar Pepe, bar Jordi.

Això és així, i, per tant, quan nosaltres analitzem aquest decret, també ho llegim en aquesta clau, i pensem que el que significa l'endarreriment de l'autoliquidació per

a aquest col·lectiu de treballadors i treballadores, d'autopatròn i autoexplotades, la doble condició que tenen aquest tipus de restauració, no ens pot ser una mesura positiva, ho volem reconèixer.

Quelcom diferent és donar-li el mateix tractament a una sala de joc, més enllà de que estigui oberta, estigui tancada, per dos motius. El primer, evidentment, perquè fins i tot hi ha sales de joc que a dia d'avui no estan tenint pèrdues. Vull dir, això de la crisi no va amb ells o amb elles. Les ludopaties són tan fortes que hi ha qui va a buscar, de la manera que sigui, el joc, i, per tant, l'afectació és diferent. Ja sabem, eh?, que aquí era molt difícil anar a graduar l'impost, i que, fem el que fem, després ve l'Estat espanyol i ens diu que «això no es pot fer».

Però sí que pensem que demana una reflexió més profunda per abordar no tant la màquina escurabutxaques, que també, però, sobretot, el joc en general. I per això agraïm molt la reflexió que feia la il·lustre diputada Jéssica Albiach, en aquest sentit, però nosaltres li demanàriem que té un company de coalició, el senyor Garzón, que està molt bé que ens digui quina és la fruita o la verdura de temporada per al seu consum –a mi m'interessa molt, perquè no ho controlo i em sembla molt interessant–, però que seria força més interessant si complís, simplement, el que va dir abans de ser ministre, justament abans, sobre les cases d'apostes, aquesta gran xacra als barris obrers i que serà, evidentment, allò que està desarticulant tantes o més famílies com destruí l'heroïna a principi dels anys vuitanta.

I, per tant, doncs, intentin col·laborar vostès en la mesura de les possibilitats amb el senyor Garzón, ministre de Consum de l'Estat espanyol, i també que la propera legislatura puguin obrir, doncs, una discussió tranquil·la sobre la qüestió no és menys important.

Segon element que apareix en aquest decret llei. Doncs el que fa referència als comptes i l'endarreriment a 30 de juny. A nosaltres també ens sembla positiu, sobretot, perquè té una afectació fonamental en els organismes autònoms administratius del Servei Català de Salut, i, per tant, positiu. No els podem demanar més, a l'inrevés. Tot això facilitem-ho al màxim, i és una mesura positiva, però si mirem Salut, evidentment, nosaltres estem mirant una altra cosa.

Hi ha una convocatòria de vaga per al proper dia 10 de març per part de sis sindicats. Els treballadors i les treballadores que s'ho han deixat tot, que ja no poden més i que l'única alternativa que els està deixant el Govern de la Generalitat de Catalunya és una convocatòria de vaga.

Hem de posar encara molta més atenció. No és possible que estiguem dient dia sí dia també la necessitat i el reconeixement als treballadors i les treballadores sanitàries i sanitàries o del sistema sanitari en la seva totalitat, i que, a la vegada, no prenguem mesures per donar respostes a les seves peticions. A dia d'avui ja hauria d'haver-hi una reunió per part del departament amb les convocants d'aquesta vaga. Ja està formalitzada fa dies des del punt de vista de registre, del preavís i de les peticions que es fan. I, per tant, tenir mirada profunda sobre allò que és una de les qüestions que en l'actual moment hauria de ser centralitat.

Tenim un baix nivell encara de vacunació, molt baix. Nosaltres hem criticat moltes vegades que si la centralitat era únicament vacunació, potser hi havia una part d'errada, però clar que tenim una perspectiva de que la vacunació ha de ser la centralitat de la nostra actuació. I ara diem la nostra, la col·lectiva, com a país i com a institucions en aquest any 2021, que poguéssim acabar l'any 2021 amb tots i totes vacunats i vacunades, que ens comença a donar la sensació que potser no es farà realitat. Nosaltres pensàvem que la proposta que es feia des d'aquesta perspectiva podia transformar-se en una realitat. Molt bé que s'endarrereixi presentació de comptes al 30 de juny, però tinguem molt clar què està passant a la salut pública.

Tercera qüestió que es planteja com si fos un element potser purament burocràtic i té moltíssima importància: tema de romanents. Que passem de no necessitar l'autorització a la simple comunicació és important. Per a nosaltres no és una mesura més

que ha passat per allà, un tràmit burocràtic, i que bé, no?, van canviant. No, no, té la seva importància, segurament, més de la que valorem aquells i aquelles que no ens veiem en el dia a dia de la gestió de determinats àmbits del sector públic català.

La tensió que de vegades pot provocar això és insuportable. I, per tant, una mesura avançada i necessària. Però hem d'anar a més, no hem d'anar a buscar únicament aquells elements que ens permet la normativa general per millorar la realitat del sector públic català, sinó que nosaltres hem plantejat que hem d'anar amb una realitat de portar al límit la confrontació amb aquests marcs que ens van situar des de l'Estat espanyol en relació amb el sector públic català, si no, no tindran resposta a la crisi.

Ara podem venir aquí, fer propostes i quan hi ha una realitat que s'ha d'aterrar, si respectem aquest marc que ens imposa l'Estat espanyol, doncs, difícilment les podrem fer efectives. I volem reconèixer aquesta realitat. Seria molt fàcil que vinguéssim, féssim propostes i no tinguéssim en consideració aquesta realitat. I, per tant, el projecte polític que ha de suposar la construcció de la república catalana, abans o després, ha de recuperar un full de ruta que suposi no una perspectiva formalitzada verbalment com a unilateralitat, sinó de mandat democràtic.

Si el nostre poble assumeix políticament que està disposat i disposada a fer efectius aquells mandats democràtics que donen millor vida a les classes populars d'aquest país, els representants polítics l'únic que hem de fer és obeir aquest mandat. Això, realment, no és desobediència, això és obediència democràtica al nostre poble per trobar solucions a les condicions de vida del dia a dia.

I la darrera de les qüestions que planteja aquest decret llei, la que fa referència a les vetlladores. Primer de tot, parlar del col·lectiu d'una manera molt resumida, però, evidentment, situar la precarietat permanent que viu el col·lectiu de vetlladores, cronificat, absolutament, amb el que significa, dins de l'ensenyament, el seu paper, i, per tant, que fem un plantejament.

S'ha començat durant els darrers anys, i ja s'ha consolidat durant la darrera dècada, amb un anar a trossejar el sistema educatiu, on hi ha tota una sèrie de personal que se'l vol, en uns casos, excloure de la seva condició de personal educatiu, i en altres, separar del que es reconeix com a personal docent clàssic, i això no pot ser. Però també volem fer una referència concreta sobre el que entenem nosaltres –que potser ens equivoquem, pensem que no– que pot suposar també aquesta mesura que avui es planteja, que no és per a l'ensenyament en general, sinó per a l'ensenyament privat, que paguem tots i totes, però que únicament hi van uns quants, una part del país, que és l'ensenyament privat concertat. Es paga amb els fons tributaris de les classes treballadores i després hi van uns quants, no totes. Algunes són escoles, i ho hem de reconèixer, que responen a necessitats històriques i projectes d'autoescola, amb tot el respecte, però d'altres, a banda de que fins i tot existeixen sectes religioses, són purament i exclusivament negocis.

I nosaltres, que passem d'un règim d'adjudicació de contractació a un règim ara ja de concert, això ja sabem el que significa. Quan concertes després és molt més difícil treure el concert. I, per tant, com el nostre projecte polític no és d'anar a enfortir l'escola privada concertada, sinó d'anar a enfortir la pública, evidentment, en relació amb això no hi estem d'acord. Estem d'acord que les treballadores tinguin bones condicions, però no estem d'acord amb anar cosificant el que és el sistema de concert en totes les seves expressions, perquè després fer-se enrere..., ja sabem el que passa. Apareix el Tribunal Suprem i diu «sobre les escoles concertades valencianes no es pot retirar el concert», encara que legalment, realment, no afecti en la seva generalitat tots els concerts. Però aquest és el camí que alguns i algunes estan construint perquè a ells sí que els que protegeixen el seu dret a l'ensenyament, a l'elecció. Els que volem optar per la pública i sempre hem optat per la pública comencem a tenir dificultats per anar a la pública, per tenir plaça a les públiques. Però aquests sempre tenen garanties per poder anar a una privada, que paguem tots i totes. I, per tant, en això darrer no hi estarem d'acord.

En la globalitat, i expressat això, nosaltres farem abstenció en relació amb aquest decret llei.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; té la paraula el diputat Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí, molt breument, per traslladar que ens hi abstindrem, per dos motius fonamentals. El primer és que novament es desaprofita per part del Govern una oportunitat de no fer pegats, no?, i de fer una reforma i rebaixa fiscal als sectors més afectats per les restriccions derivades de la pandèmia. I, al final, portem ja decret i decret que no acaba resolent el problema.

Perquè, bàsicament –i aquesta seria la segona raó–, en lloc d'eximir d'impostos sota la filosofia d'ingressos zero o impostos zero, que és el que nosaltres hem defensat, i que s'aplica a d'altres comunitats autònomes, aquí no afronten el problema com s'ha d'afrontar, sinó que el que fan sistemàticament –també va passar amb la taxa turística– és ajornar-ho. I ajornar-ho, a més, sense tenir cap tipus de certesa sobre si, un cop es passa aquest ajornament, es podrà tenir una activitat recuperada, perquè no la tenen, no? Per tant, és com allò d'anar endavant per veure si es pot guanyar temps, però a l'hora de la veritat no es resol cap problema.

Per tant, ens hi abstindrem.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn del Grup Parlamentari Republicà; té la paraula el diputat Josep Maria Jové.

Josep M. Jové i Lladó

Moltes gràcies, vicepresident. Membres de la Diputació Permanent que encara són aquí, vicepresident Aragonès, avui convalidarem el Decret Llei 10/2021, que inclou mesures referents a la fiscalitat i tresoreria del sector públic. Un decret que serveix, al nostre entendre, per mantenir ordenat el bon funcionament de la Generalitat en aquest període de transició cap a un nou Govern, esperem, al més ampli i estable possible. Per això, evidentment, nosaltres hi votarem a favor.

El primer punt, ho deia el vicepresident, del decret posposa l'autoliquidació del tribut que grava les màquines recreatives i d'atzar fins al període comprès entre l'1 i el 20 de juny del 2021. És a dir, que, en comptes de realitzar una autoliquidació per al primer trimestre i una altra per al segon trimestre, es realitzarà una única liquidació en aquest segon trimestre que inclogui tot el període.

El Govern de la Generalitat actua com ha actuat durant tota la pandèmia i amb tots els seus sectors, fent tot el que està a la seva mà per acompanyar els sectors econòmics que es veuen forçats a tancar per tal de garantir el dret de salut de la ciutadania. En anteriors onades ja s'han posposat autoliquidacions i cànon sobre mesures fiscals tan diverses com l'impost sobre begudes ensucrades o els cànon sobre la disposició de residus. El Grup Republicà treballa per a una fiscalitat més progressiva, més verda i més justa. I part d'aquesta justícia, al nostre entendre, és la necessitat d'actuar amb flexibilitat i d'acompanyar la ciutadania i el teixit econòmic en moments excepcionals.

Aquesta mesura reflecteix, doncs, la necessitat d'adaptar el calendari fiscal a les restriccions imposades per combatre la pandèmia, i no impacta en el compromís d'Esquerra Republicana per lluitar efectivament contra la ludopatia i les addiccions al joc en línia, mitjançant, per exemple, la reducció de llicències i una fiscalitat que contempli les conseqüències negatives que aquestes activitats tenen en els sectors més vulnerables de la nostra societat.

Tal com ha exposat el vicepresident Aragonès, els següents punts del decret ordenen la comptabilitat del sector públic. L'article segon unifica els terminis d'aprovació

dels comptes anuals per a totes les entitats del sector públic i corregeix la disfunció que fins ara feia que les entitats autònomes administratives i el Servei Català de la Salut haguessin de presentar comptes tres mesos abans que la resta d'entitats del sector públic. És un pas més en la tasca que durant els últims anys l'equip d'Economia de la Generalitat ha liderat per tal de posar en ordre i homogeneïtzar la comptabilitat i les finances del sector públic. Si ho recorden, el 2017 ja es van modificar els articles 80 i 81 de la Llei de finances públiques per adequar-se a la nova realitat comptable de l'Administració pública i consolidar la informació pressupostària i financera del conjunt del sector públic –per cert, una tasca que aquesta cambra encara té pendent per a ella mateixa.

També és mostra d'aquest compromís el desenvolupament de proves pilot de comptabilitat analítica que permetin elaborar memòries de costos i rendiments dels serveis públics, així com els programes de revisió de despesa o els plans estratègics de compra i contractació pública; ordenar, simplificar, agilitzar i fiscalitzar treballant per unes finances eficients i eficaces, que són la millor garantia del benestar de la ciutadania, perquè són el que ens permet assegurar les polítiques públiques imprescindibles per construir un país d'igualtat i d'oportunitats.

L'article 3, al seu torn, també el podem emmarcar en aquest procés de racionalització i d'agilització dels procediments públics. Substituir el tràmit d'autorització prèvia pel de notificació permetrà a les entitats autònomes, com entitats de l'àmbit de la salut o els centres Cerca i ICREA, d'incorporar més ràpidament els romanents de tresoreria d'exercicis anteriors als nous pressupostos, i no demorar així, innecessàriament, l'execució de les despeses sufragades amb aquests fons.

I, finalment, la disposició addicional –senyor Vidal, que també gairebé em conving, com sempre que intervé– també és un exemple d'aquesta voluntat ordenadora i racionalitzadora, al nostre entendre, en aquest cas, aplicada a l'àmbit de l'educació. El nostre horitzó és clar: un ensenyament públic que garanteixi la igualtat d'oportunitats i la inclusió educativa. I això vol dir lluitar contra qualsevol tipus de segregació mitjançant la retirada del finançament públic d'aquells centres que segreguin per raó de gènere o d'origen social. I per això, en el nou decret d'admissions impulsat pel conseller Bargalló s'ha habilitat el Departament d'Educació per programar tota l'oferta de places escolars, tant de l'escola pública com de la concertada, i atorgarà al departament les eines necessàries per incidir en aspectes que estan en l'arrel de la segregació escolar, evitant situacions de sobreoferta i que la matrícula viva es centri en determinats centres.

Mostra d'aquesta voluntat ordenadora de l'ensenyament a Catalunya, doncs, és aquesta disposició addicional –almenys, al nostre entendre–, que simplement el que fa és canviar el finançament dels vetlladors, de les vetlladores en concerts educatius de subvenció a mòdul. Tal com ha explicat el vicepresident Aragonès, això permetrà gestionar amb més agilitat i eficiència, alhora que no té cap impacte extrapressupostari. I continua garantint que els centres públics i concertats tinguin els recursos adients per a l'atenció de l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu.

Un decret, doncs, el d'avui, amb quatre mesures clares, que serveix per posposar, ordenar, acompanyar i agilitzar canvis tècnics que van emmarcats dintre d'estratègies més ambicioses: la voluntat d'acompanyar el teixit econòmic a l'hora de fer front a les conseqüències de la Covid, la voluntat d'agilitzar i ordenar la comptabilitat i les finances públiques la Generalitat de Catalunya i la voluntat d'ordenar i restar discrecionalitat al finançament de l'ensenyament per tal de garantir una educació que lluiti contra la segregació i garanteixi la igualtat d'oportunitats.

Són mesures, però, com deia el vicepresident, segurament, de caire més administratiu. Però m'agradaria compartir amb vostès la necessitat urgent d'acabar amb aquest període de provisionalitat del Govern. Avui hauria de ser la darrera Diputació Permanent, si més no per aprovar decrets llei. Ens cal un nou Govern que pugui actuar amb totes les seves eines i amb la plenitud de facultats. Un govern que pugui afrontar

els canvis transformadors que aquest país necessita per sortir de la crisi, que assenti les bases per a una nova manera d'entendre la societat i l'economia, i que pugui encarar amb més força i més determinació la resolució del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat. Que lideri, doncs, una política basada en els grans consensos del país i que compti amb els suports més amplis possibles. El repte és enorme, i ho sabem, però hi hem d'estar totes i tots disposats, perquè el país ho necessita i no podem fallar.

Avui convalidarem aquest decret llei, al nostre entendre del tot necessari, però hem de conjurar-nos per poder fer efectiu un govern al més aviat possible. Des de la generositat, començant per la nostra, però també des de la responsabilitat, començant per la nostra. I escoltant el que les urnes han expressat: un govern independentista i d'esquerres, que és el que compta amb la majoria més àmplia i incontestable del futur Parlament que s'ha de constituir, per molt que a alguns els pesi.

I, per acabar, president Torrent, vicepresident Costa, secretari Campdepadrós, secretària Delgado, síndics electorals de l'U d'Octubre, Tània Verge, Marta Alsina, Josep Pagès, Marc Marsal, Jordi Matas: tot el suport i solidaritat. Sempre, sempre, sempre al vostre costat.

I m'agradaria abusar de la seva confiança, perquè, com sembla, avui serà la darrera Diputació Permanent. M'agradaria, doncs, aprofitar per acomiadar-me i desitjar tota la sort del món a una de les persones de les que més he après aquests anys i amb la que m'he sentit més identificat, malgrat que sovint no votem el mateix. Gràcies, company Vidal Aragonés, per tot, per tot el que m'has ensenyat i per ser-hi sempre. Ens trobarem molt aviat, ens trobarem al mateix costat de la trinxera, perquè la lluita continua.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat; per les seves paraules, també. Finalment, és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i té la paraula diputada Elsa Artadi.

Elsa Artadi i Vila

Gràcies, vicepresident. Vicepresident, diputada, diputats, de fet, la setmana passada es va complir un any del primer cas detectat de Covid a Catalunya, la setmana vinent farà un any del tancament de les escoles, del tancament perimetral, del confinament perimetral de la Conca d'Òdena i, de fet, de l'inici oficial d'una pandèmia duríssima que encara patim avui a nivell sanitari, i que ha derivat en aquesta severa crisi econòmica i social. Segurament avui potser hauria sigut el moment de fer un balanç, en aquesta darrera Diputació Permanent, de què ha passat en aquest any, com ho hem viscut i en quina situació es troba la nostra societat.

De fet, des del primer moment el president Torra i el Govern de la Generalitat, doncs, van estar liderant la resposta tant en allò on tenim competències des del Govern de la Generalitat, però també exigint allà on no les teníem, i exigint a aquells que sí que tenen competències, i que tenien les eines, de fer una feina que no s'estava fent i d'avançar-nos, sempre, quinze dies, tres setmanes, un mes a aquelles mesures que calia prendre. I, per tant, tot el reconeixement també en aquest any a la tasca que s'ha fet, en primer terme pel president Torra, però de tot el Govern de la Generalitat, que, a més, no ha trobat la complicitat d'altres institucions. Mesures a prendre per aturar la pandèmia, i, per tant, en el marc sanitari; mesures a prendre per recuperar i reactivar l'activitat econòmica, i, per tant, salvar milers i milers de llocs de treball, i donar resposta també a una ciutadania, a unes famílies que ho han passat molt malament.

Com a resultat i com a reacció a tota la feina que s'ha fet des del Govern de la Generalitat, al llarg del 2020 es van aprovar fins a cinquanta-cinc decrets llei. En portem deu, aquest és el desè en el 2021, i, per tant, el que s'ha anat fent és adaptar normativa aprovant mesures, i estic segura, i tots ho compartirem, que ens hauria agradat tenir molta més previsibilitat, però és que la realitat és que la pandèmia no és previsible. I, donat que no és previsible, el millor que pot fer un govern, en aquest

cas, el Govern de la Generalitat, és anar adaptant-se dia a dia a totes les necessitats que van sorgint.

És el que han fet els diferents països d'Europa a mesura que evoluciona la pandèmia, a mesura que hem conegut també millor com funciona la pandèmia. I, de fet, ningú el mes d'abril de l'any passat, ni el mes de juny, ni el mes de setembre, podíem preveure com estariem avui, i és per això que a cada plenari, a cada Diputació Permanent, també, doncs, hem anat debatent noves mesures i noves adaptacions de la normativa, per a queixa sorprenent d'alguns diputats. I en això, ara ens ho recordava també el vicepresident Aragonès, hi ha hagut gairebé 3.000 milions d'euros entre ajuts directes, millores al finançament, ajornaments i adaptacions tributàries, i també, com en el cas d'avui, mesures que no tenen afectació pressupostària, però que tenen a veure amb una normativa de funcionament, tant de les entitats, de les empreses o dels organismes públics.

Malauradament, ni hem tingut tots els recursos ni hem tingut totes les eines pròpies d'un estat, i la situació hauria sigut molt diferent. També molt diferent si haguéssim tingut un estat que hagués fet servir tots els recursos disponibles, especialment en una reacció a aquesta crisi sense precedents per part del Banc Central Europeu, el mateix Banc Central Europeu que ha criticat la no actuació del Govern de l'Estat. Un govern de l'Estat que s'ha dedicat només a generar endeutament privat i fer una motxilla cada vegada més gran, que ara s'adonen que segurament amb això no n'hi haurà prou –benvinguts, ja fa un any que demanem ajuts directes–, i que caldrà fer, segurament, alguna cosa per evitar tancaments massius i un creixement desbocat de l'atur.

Però el darrer espectacle del Govern de Pedro Sánchez i de Pablo Iglesias l'hem vist la darrera setmana quan es fa un anunci d'11.000 milions d'euros, que ningú sap ni on aniran, ni de quina manera, ni amb quin instrument, ni a quins territoris, ni a quins sectors, i que avui mateix ho refredava la ministra Calviño amb una exhibició de manca de compromís, on ha fet expressions que realment ens preocupen, quan afirma que «no farem, com han fet altres països, de donar ajuts a empreses que després acaben tancant». No es pot demanar, en la situació en la que estem, cent per cent de seguretat en les mesures que es prendran; facin l'esforç, prenguin els riscos vostès, perquè, si no, l'alternativa és que directament tanquin amb números molt més grans i no fer res.

I avui el Govern ens porta aquest decret llei, que pot semblar menor, però que realment va en la tasca que comentàvem d'anar sumant en aquest esforç de superar la crisi i de reactivar la nostra economia. I sovint el que es requereixen són mesures més puntuals, mesures més quirúrgiques, com les que ja entre tots hem anat comentant. Una afecta el tema de tresoreria per a aquells establiments que tenen màquines recreatives, donat que, pel que fa al pagament de la taxa de les màquines recreatives, és una quota trimestral, és una quota fixa que no té res a veure amb el funcionament o no de la màquina, i que, per tant, fer-ho ara durant el mes de març és del tot inviable. És una mesura modesta, però que almenys, de moment, doncs, permet superar aquest primer trimestre.

O dues mesures financeres que tampoc tenen impacte pressupostari, però que ajuden a agilitzar en un moment molt complex tant pel que fa a l'ús dels romanents, que passen a règim de comunicació, com els ajuts a terminis de presentació i aprovació de comptes anuals, que afecten entitats tan importants com pot ser l'Institut Català de les Dones, INEFC, Trànsit, el SOC o el mateix Incavi.

I, finalment, resollem també una problemàtica antiga que té a veure amb les escoles concertades i amb els auxiliars d'educació especials, que és obligatori tenir-los, i que tenia un finançament a través de subvencions, i que ara, amb aquest canvi de model, doncs, també ho agrairan els centres escolars, que també estan tensionats, que també han estat molt, molt afectats per la Covid.

Per tant, un decret que, certament, pot semblar menor, però que és important per les mesures que prenen i és important també per als sectors que se'n veuran afectats.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Bé, acabat el debat, cridarem a votació.

Deixin-me, com que és l'última vegada que em pertoca presidir com a vicepresident aquesta sessió, ja serà l'última de la legislatura, agrair la confiança de la cambra per haver ocupat aquest càrrec; acomiadar-me també dels treballadors de la casa. Moltes gràcies per la feina que fan, tenen tot el meu reconeixement. Un comiat també especial per als diputats que no continuen, amb esment especial a l'amic Lluís Guinó, el meu predecessor en el càrrec de vicepresident primer, que no continua no per voluntat pròpia, sinó per la seva inhabilitació, com la dels altres vicepresidents que ens han precedit.

I, per tant, res més. Gràcies.

Com que en el meu cas també sembla ser que seré inhabilitat, només dir que en aquesta cambra, mentre no es recuperi la sobirania i la plenitud per representar el poble de Catalunya, ser inhabilitat és la forma més digna d'abandonar el càrrec.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Som-hi, doncs, passem a la votació.

Com bé saben, els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei, en aquest cas, del 10/2021, i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem a la votació.

Comença la votació.

Aquest Decret llei 10/2021, del 23 de febrer, de mesures urgents de caràcter tributari i financer ha estat convalidat per 11 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Suspenem ara la sessió fins a les tres de la tarda. Gràcies.

La sessió se suspèn a la una del migdia i onze minuts i es reprèn a les tres de la tarda i dos minuts.

El president

Bona tarda, diputades, diputats. Reprenem la sessió, aquesta tarda.

Compareixença del conseller d'Interior per a informar sobre els esdeveniments que han tingut lloc arran de les mobilitzacions per l'empresonament de Pablo Hasél

355-00274/12

I ho fem amb el quart punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del conseller d'Interior davant la Diputació Permanent per a informar sobre els esdeveniments que han tingut lloc arran de les mobilitzacions per l'empresonament de Pablo Hasél.

A continuació té la paraula, en nom del Govern i per fer aquesta compareixença, el conseller d'Interior, el senyor Sàmper. Endavant.

El conseller d'Interior (Miquel Sàmper i Rodríguez)

Bé, bona tarda a tothom. Moltíssimes gràcies, president. En primer lloc, permetin-me que mostri tot el meu suport i solidaritat als membres de la Mesa querellats, i querellats per una querella injusta, una vegada més, que no permet que la política faci la feina d'evacuar el tràmit que li dona la ciutadania. Per tant, tot el meu suport, president, membres de la Mesa, que esteu aquí. I als que no hi siguin, doncs, li demanaria, president, que els hi faci arribar.

Permetin-me que avui jo faci una intervenció probablement una mica avorrida. El vicepresident l'ha feta una mica, ja, de caràcter polític. Jo tinc l'obligació, en primer lloc, de retre'ls comptes a vostès de tot el que ha succeït durant aquests quinze dies, setze dies, ja, des del dimarts passat, 16 de febrer.

I permetin-me que comenci, en primer lloc, recordant el que aquí l'any 2013 es va establir pels diputats, pel Parlament, en ocasió d'aquella revisió que es va fer, parcial, del model d'ordre públic, que deia: «El Parlament de Catalunya ha de promoure l'aïllament i el rebuig social de la violència urbana i dels desordres públics.» En aquest sentit, el Parlament convida a tots els ciutadans i als mitjans de comunicació socials a contribuir, cadascú des del seu àmbit, a expressar el rebuig a la violència urbana.

Com els deia, faré una doble intervenció, una primera bàsicament cronològica i una segona ja d'anàlisi pròpiament política o personal, fins i tot.

Com vostès saben, el passat 16 de febrer es va produir la detenció del raper Pablo Hasél a la Universitat de Lleida per tal de donar compliment al requeriment 35489-2021, que era l'execució per part de l'Audiència Nacional de detenció i ingrés a presó. El raper s'havia tancat el dia anterior al Rectorat de la Universitat de Lleida, després de negar-se a entrar voluntàriament a la presó i mentre esperava que l'Audiència Nacional resolgués el seu recurs de súplica per evitar aquest ingrés en un centre penitenciari.

El dispositiu de la Policia de la Generalitat - Cos de Mossos d'Esquadra va començar a dos quarts de set del matí, quan efectius de la Brigada Mòbil van haver d'entrar al Rectorat i esquivar totes les barricades de taules i cadires que s'havien fet per part del grup de suport. Un gran nombre de persones estaven concentrades a la tercera planta, cridaven i havien posat mobiliari al mig de les escales per tal d'evitar que hi arribessin els efectius policials. Mentre els efectius de la Brimo accedien a les plantes per les escales, els ocupants buidaven els extintors de la paret contra els agents, la qual cosa va dificultar la visió i la respiració dels agents que hi estaven actuant.

A la tercera planta es trobaven unes setanta persones assegudes al terra, i al final del grup es localitza la persona de Pablo Hasél. Efectius de la Unitat de Seguretat Ciutadana del Segrià van iniciar les identificacions de les persones assegudes a terra. En un primer moment, surt un petit grup de persones que no ofereixen cap mena de resistència, però la resta de persones queden per identificar, no volien ser identificades i no volien sortir. Finalment, s'identifiquen les setanta-una persones que ofereixen resistència passiva, algunes de les quals –unes quantes– eren menors d'edat.

Es va activar la Policia Científica per tal de fer una inspecció ocular tecnicopolicial pels danys produïts a l'edifici universitari a les 8.31. I, un cop es va fer sortir fora del recinte la resta d'acompanyants, els efectius de la Brimo van poder detenir el senyor Pablo Hasél, el van informar dels seus drets i se li va dir que ingressaria al Centre Penitenciari de Ponent. A les 8.35 hores el traslladen i ingressa en aquest centre, i s'informa el jutjat de la seva detenció.

Aquesta detenció, com vostès saben, va desencadenar una àmplia resposta en forma de concentracions, manifestacions i protestes a diferents ciutats de Catalunya i de l'Estat espanyol. En aquestes mobilitzacions, que han estat de les més multitudinàries des de l'inici de la pandèmia, sovint els actes convocats de protesta han desembocat en aldarulls i actes vandàlics en el marc d'una situació de crispació i tensió inusitades entre manifestants i membres dels cossos de seguretat.

A continuació els relataré l'evolució de les concentracions i manifestacions dels dispositius judicials, jornada per jornada, des de la detenció del senyor Pablo Hasél el passat 16 de març fins al dia d'avui. Els dispositius policials en tot moment tenen un doble i clar objectiu, i –vull recordar-ho– és, d'una banda, neutralitzar els violents, i, d'una altra, garantir el dret a la manifestació.

Abans de començar els vull dir, en primer lloc, que les concentracions i manifestacions que han transcorregut sense incidents, d'acord amb aquest legítim dret de protesta arreu de Catalunya..., òbviament em centraré en aquelles on s'han donat greus aldarulls, danys i fins i tot actes vandàlics, i que, per tant, han requerit la intervenció policial. I, en segon lloc, també els vull dir que aquestes dades són evidentment dinàmiques, no estàtiques, i que, per tant, estan subjectes a posteriors revisions.

Pel que fa als convocants i participants en aquestes jornades, les dades que s'han produït per determinar els actors que han participat en aquestes protestes i els àmbits als quals pertanyen han estat les identificacions policials, les detencions de persones involucrades en aldarulls, els missatges sobretot a les xarxes socials vinculats a les protestes, la simbologia mostrada en les manifestacions i les imatges de les protestes. A part de l'observació d'aquests elements, es considera que els convocants de les jornades de protesta en la seva totalitat pertanyen a entorns habituals coneguts amb component ideològic. Pel que fa als participants, hi ha actors de molts diversos àmbits i d'altres sense cap tipus d'adscripció ideològica i aliens totalment a ideologies extremistes violentes.

Els convocants de les jornades de protesta inicialment han estat, bàsicament, diversos col·lectius sociopolítics contraris al que entenen que és una involució constant de drets individuals de la ciutadania que exemplifica la condemna del raper per uns delictes recollits en un codi penal espanyol que estarien en clara contradicció amb la jurisprudència que el Tribunal Europeu de Drets Humans ha fet de l'article 10 del Conveni europeu de drets humans, regulador de la llibertat d'expressió.

Pel que fa a participants, hi han col·lectius sense motivacions polítiques o persones que actuen per expressar el seu malestar o insatisfacció genèrica, sense seguir una ideologia concreta i específica. Aquest grup conforma el gruix majoritari de les mobilitzacions i s'aparta el que s'anomena «massa crítica», que és la quantitat de persones congregades a partir de la qual els autors de desordres poden actuar anònimament amb major garantia d'impunitat.

Aquestes persones es mobilitzen arran de diferents elements de context sociopolític, com, per exemple, la crisi econòmica o les restriccions imposades per la Covid-19. En aquest cas, la defensa de la figura del Pablo Hasél és tan sols una excusa per mobilitzar-se o participar de les accions violentes, però no les inicien.

També hi ha grups o individualitats de caràcter oportunista, que participen en les mobilitzacions únicament amb la voluntat de causar danys o saquejar comerços. Aquests grups poden arribar a buscar els enfrontaments amb la policia amb una voluntat lúdica, sense cap tipus d'objectiu polític. Es considera que són els causants de la majoria de danys i incidents registrats contra béns de la propietat durant aquestes protestes. Entre aquests grups, el majoritari ha estat el format pel perfil de joves del carrer, alguns d'origen estranger i amb antecedents de delinqüència habitual i comuna.

En algunes manifestacions –per exemple, la desenvolupada el dissabte 20 de febrer a la ciutat de Barcelona, i, en menor mesura, també la del passat dissabte dia 27– van utilitzar tàctiques de guerrilla urbana per cometre delictes contra el patrimoni, amb el saqueig dels petits comerços, i van aprofitar els danys realitzats a comerços d'empreses multinacionals per, també, saquejar-los.

Col·lectius amb motivacions polítiques sense voluntat violenta o persones que s'oposen a la decisió judicial d'empresonar Pablo Hasél, ja que la consideren un atac a la llibertat d'expressió i una mostra més d'una deriva autoritària que està afectant els darrers anys l'Estat espanyol. Aquest grup va participar sobretot en les primeres manifestacions, però se'n va anar desvinculant a mesura que van anar sent preses per actes violents. Serien persones vinculades a grups o organitzacions de caràcter progressista que no volen tenir res a veure amb accions violentes, tot i que les puguin arribar a justificar, però no hi arriben a participar.

Àmbits extremistes violents, que aprofiten l'actual conflicte per assolir els seus objectius revolucionaris a través d'accidents i accions violentes. Tot i que actors d'aquests àmbits afirmen actuar en defensa del dret a la llibertat d'expressió, només usen aquests arguments com a pretext per crear situacions de desordres públics que els permetin desgastar les estructures de poder –en particular, la policia.

Com a norma general, tots els grups que els he descrit participen de manera activa en els enfrontaments amb la línia policial. A més, la seva formació revolucionària –experiència en enfrontaments contra l'autoritat en l'oposició activa a disposicions ad-

ministratives i en guerrilla urbana– implica que els incidents en els quals intervinguin siguin de major complexitat, tinguin un objectiu revolucionari i estiguin més planificats i coordinats.

En alguns casos, el seu rol ha estat assenyalar i iniciar els danys contra determinats objectius, perquè tot seguit, i fruit de la inèrcia, els grups no polititzats, insatisfets i oportunistes acabin l'execució de l'atac. Això es va copsar en els danys a entitats bancàries i comerços de grans marques produïts els dies 20 i 27 de febrer a la ciutat de Barcelona.

Cronologia concreta. El dimarts 16 de febrer és quan comença tot i s'inicien les concentracions de protesta a diferents ciutats de Catalunya. A Barcelona es van concentrar aproximadament 4.500 persones. La concentració es va iniciar cap a les set de la tarda, amb la incorporació de columnes arribades des de diferents indrets de la ciutat.

La marxa s'inicia pels carrers Riera de Cassoles, Via Augusta, Diagonal, passeig de Gràcia, Mallorca i Aragó. A l'alçada de la Comissaria de la Policia Nacional del carrer de la Granada del Penedès s'inicien els primers aldarulls, amb llançaments contra la línia policial i destrossa de mobiliari urbà.

Aquests aldarulls s'estenen des d'aquest punt fins a l'arribada al gruix de manifestació, al carrer Mallorca. Es van produir llançaments de tot tipus d'objectes a les línies policials –bengales, pedres, llambordes, pots de fum, ampolles–, danys a vint-i-cinc entitats bancàries i quinze establiments comercials; vint motocicletes cremades, pintades generalitzades, cinquanta contenidors danyats i dany a tres «furgones» de la Brimo.

Per part de la Brigada Mòbil, es va haver de fer ús de projectils de *foam* i de salves. Es van realitzar tres detencions pel Cos de Mossos d'Esquadra i tres per la Guàrdia Urbana de Barcelona. Deu agents de Mossos d'Esquadra van resultar lesionats, i tres manifestants, ferits –una d'elles, la noia que va patir lesions en un ull.

Amb relació a aquest tema, obro un parèntesi. En primer lloc, lamentar en nom del Govern de la Generalitat, profundament, aquesta lesió greu d'aquesta persona que s'estava manifestant. En segon lloc, la investigació es va obrir de forma immediata, tan bon punt es va conèixer la gravetat dels fets. I això va ser el dimecres i no el dimarts, perquè la nit del dimarts es tenia la informació de que la lesió no era greu; és més, de que la lesió no era a l'ull, sinó que era més aviat a prop de l'orella. El dimecres al dematí es va tenir ja, doncs..., es va saber que l'abast era greu, que era efectivament a l'ull, i es va fer l'obertura immediatament de l'expedient intern, de la informació interna, que a hores d'ara ja està en mans del Jutjat d'Instrucció número 1 de Barcelona, que és qui va obrir i incoar les diligències prèvies corresponents com a conseqüència del trasllat que se li va donar de l'informe de lesions.

El mateix dia, dimecres, es va activar el protocol de reparació del dany als efectes de que, quan s'hagin esclarit els fets i estabilitzat les seqüeles, la noia lesionada pugui ser rescabada en l'àmbit de la responsabilitat patrimonial d'una forma àgil, ràpida i transparent.

De tot això, n'ha estat degudament informada la seva defensa lletrada, amb la que m'he reunit personalment i amb la que mantenim contacte permanent. Ens vam posar des del primer moment en contacte i a disposició de la família. Des de l'Àrea de Mediació del Cos de Mossos d'Esquadra es va contactar amb aquesta família i també amb l'advocada per interessar-nos sobre el seu estat de salut, oferir un canal de comunicació amb Mossos d'Esquadra i facilitar la informació, i oferir des del primer moment la possibilitat d'interposar la corresponent denúncia dels fets.

El divendres dia 19 de febrer, un servidor, el director general de la Policia i membres de la prefectura del Cos de Mossos d'Esquadra ens vam reunir amb membres del col·lectiu Irídia i Amnistia Internacional als efectes de reiterar-los la nostra participació directa, les nostres ganes d'oferir tota la informació sobre els fets i també, així mateix, de fer-los saber que el mateix dimecres s'havia obert ja aquest protocol d'activació de reparació del dany.

També amb Amnistia Internacional i amb Irídia vam treballar sobre la possibilitat, que hem de fer efectiva de forma immediata, de que els protocols d'ordre públic estiguin en coneixement de la ciutadania; que estiguin en coneixement d'Amnistia Internacional, d'Irídia, però de la ciutadania, tal com hi havia el compromís de fer-ho ja en reunions que s'havien fet amb aquests col·lectius amb caràcter previ. Per tant, aquests protocols estaran a la llum pública molt en breu. Era importantíssim fer arribar a aquesta família, colpejada per aquesta lesió, que la rapidesa i la transparència serien la forma com s'actuaria per tal de resoldre aquest incident de responsabilitat patrimonial de l'Administració.

Sobre l'ordre públic i el debat d'investigació, entenem que han d'anar per separat, i, en tot cas, correspondrà al nou Govern de la Generalitat, i sobretot al nou Parlament, valorar el fer una revisió del model d'ordre públic, amb serenitat, amb tranquil·litat, de la mà dels experts i explorant tots els models que existeixen als països occidentals.

Dit això, i mentre no arribi aquest acord parlamentari, la mateixa prefectura de Mossos d'Esquadra ja treballa, en ocasió d'aquesta quinzena de dies de violència, en la possible utilització de la totalitat de mecanismes dissuasius aprovats per aquest mateix Parlament l'any 2013, en l'intent que el dret de preservar l'ordre públic sigui el més garantista possible alhora que protegeixi també, òbviament, la seguretat dels mateixos agents.

Continuant ja amb els fets que es van produir el dia 16, el primer dia, el dimarts, a Lleida la concentració va aplegar al voltant de 1.200 persones. Es van produir llançaments d'ous, ampolles, pedres, pirotècnia contra les dotacions policials; barricades i agressió a un inspector de la Guàrdia Urbana de Lleida, i tres agents en van resultar ferits; danys a contenidors, tres motocicletes de la Guàrdia Urbana de Lleida cremades, i desperfectes a vehicles amb resultat de vuit detinguts per part del Cos de Mossos d'Esquadra.

A Girona es van concentrar cinc mil persones i es van produir llançaments a la línia policial de tot tipus: objectes, ampolles, pirotècnia i pedres contra la línia policial als jutjats i a la Subdelegació del Gobierno de l'Estat espanyol, i crema de contenidors a diferents llocs. El Cos de Mossos d'Esquadra va disparar *foams* i salves, i la UIP del Cos Nacional de Policia de la Jonquera s'hi va traslladar per donar-hi suport. Es van produir danys a dos vehicles de Mossos d'Esquadra i a oficines bancàries per foc i saqueig.

Com ja saben, un dels incidents més violents es va produir a la comissaria de Vic, on unes tres-cents persones que es dirigien inicialment al jutjat van realitzar llançament de pedres i objectes i finalment la intrusió al vestíbul de la comissaria de Mossos d'Esquadra; trencament de les càmeres de seguretat, de tots els vidres de la façana, i tall de la línia de telèfon. En l'actuació policial es va fer ús de projectils de *foam*. I, com a resultat, danys de consideració a la mateixa comissaria, amb un balanç de quatre detinguts per part de Mossos d'Esquadra i onze agents –dels disset que hi havia– lesionats.

Aquesta intrusió ha despertat un intens debat pel que fa a la seguretat de les dependències policials. Les comissaries es van pensar d'acord amb un model de proximitat que sempre ha caracteritzat els Mossos d'Esquadra. Sense dubte, aquest incident representa un punt d'inflexió. Estem en un altre moment, en una situació social diferent. S'estaven ja realitzant accions de millora de diferents aspectes de seguretat, però cal un estudi detallat per determinar la vulnerabilitat d'edificis, entre altres qüestions, i prendre les mesures que se'n desprenguin, tant per a comissaries de Mossos com per a les de les policies locals del nostre país.

El concepte de seguretat i les demandes ciutadanes en matèria de seguretat estan en constant evolució. Estudiem redissenyar les comissaries per blindar-les davant de qualsevol atac o aldarulls com els vistos durant aquests dies. Cal adaptar els edificis policials a realitats socials d'aquests moments, que són diferents a les que hi havien

quan van ser construïdes, sense renunciar, evidentment, en cap cas, al nostre model de proximitat i sense que això suposi cap mena de bunquerització.

I, per acabar el repàs del dia 16, afegir que van tenir lloc diferents concentracions a altres indrets, com Terrassa, Reus i Valls, que en un moment determinat varen també presentar incidents, com llançament d'ampolles, bosses de brossa, pintura, etcètera, però que no van generar danys de consideració. No es van fer ferits i no va haver-hi cap detenció.

El resum d'aquest primer dia..., van ser 11.850 manifestants, 50 contenidors cremats, més de 50 locals comercials afectats, 3 ferits, 15 detinguts per part de Mossos d'Esquadra, 3 per Guàrdia Urbana, 21 lesionats agents de Mossos d'Esquadra i 4 de policies locals.

Òbviament, cal distingir de forma concloent que el dret de manifestació, el dret a la vaga, el dret a la protesta, són inqüestionables, però la violència és intolerable, per la qual cosa resulta imprescindible separar ambdós conceptes. En aquesta primera jornada de concentració ja es va poder constatar un altíssim grau de violència i un importantíssim nivell d'agressivitat, tant cap al mobiliari urbà i establiments comercials com també –i sobretot– cap a la policia.

Permetin-me que faci un breu apunt sobre la mediació. Com saben, Mossos d'Esquadra té una unitat especialitzada en mediació que actua en casos de conflicte entre dues parts, sempre que l'anàlisi de la situació presenti indicis suficients d'escalada en el conflicte i un escenari previsible d'hostilitat on es podrien cometre accions constitutives d'illícits penals o infraccions administratives, i contacta amb els interlocutors dels diferents col·lectius per aconseguir un exercici de corresponsabilitat que permeti buscar solucions dialogades al conflicte, i, en aquest cas, a la manifestació.

És un servei que busca el compromís per part dels promotors i dels participants d'aquest tipus d'actes per establir els mitjans que permetin garantir els drets dels manifestants i de la resta de la ciutadania i disminuir les situacions de risc. Haig de dir, però, que l'àrea de mediació va intentar, en aquesta primera jornada i en la resta de jornades, trobar interlocutors per realitzar la seva tasca, però, com ha succeït en tots els dies posteriors, no ha estat possible en cap cas. No ha sigut possible, la interlocució, perquè no s'ha observat cap plataforma ni associació ni col·lectiu concret que les encapçali. Tampoc s'han vist lideratges que permetessin poder fer aquesta mediació. I, per tant, aquesta tasca preventiva, que és importantíssim poder fer, no s'ha pogut fer.

Òbviament, per poder intervenir en qüestions com la mediació es requereixen dues coses fonamentals: una primera, un interlocutor de cadascuna de les parts en conflicte, i, una segona, la voluntat d'ambdues parts per mediar. L'absència de qualsevol d'elles impedeix l'existència de la mediació.

El dimecres dia 17 de febrer a Barcelona es van arribar a concentrar 1.700 persones. La concentració es va iniciar als Jardinetes de Gràcia de manera pacífica, com sempre comencen aquestes manifestacions. La concentració, ara ja manifestació, va continuar pel passeig de Gràcia fins a plaça de Catalunya i fins a plaça Urquinaona. Durant el recorregut, a més dels càntics a favor de Pablo Hasél i en contra dels cosos policials, els integrants agafen pedres, objectes contundents, i desplacen contenidors.

Arribats a aquest punt, la manifestació es va disgregar i va derivar en diversos focus. Es van muntar barricades i es feien llançaments de tot tipus d'objectes a les línies policials: bengales, pedres, llambordes, pots de fum, ampolles...; danys a concessionaris de cotxes, on ha accedit trencant vidres, i danys a dos vehicles a l'interior; oficines bancàries, un hotel..., i intent d'intrusió a la Borsa de Barcelona, on a la Brimo els han llançat un objecte tipus còctel Molotov. Un total de danys a setze locals comercials. S'ha hagut de fer ús de projectils de *foam*. Un total de tres furgonetes de la Brimo, inutilitzades, i uns altres dotze vehicles, danyats. Trenta-quatre sortides de Bombers. Han apagat vuitanta-quatre contenidors, i vuit motocicletes i

un vehicle de Transports Metropolitans de Barcelona –turisme– i un nombre indeterminat de motocicletes que s’han llançat al terra.

A Girona, la concentració es va transformar en manifestació i va intentar arribar a llocs protegits per les forces policials, jutjats i Subdelegació del Govern de l’Estat. Es van produir llançaments a les línies policials de tot tipus d’objectes: ampolles, pirotècnia, pedres..., i crema de contenidors a diferents llocs. Mossos d’Esquadra va dispersar amb bales de *foam* i salves, i la UIP del Cos Nacional de Policia va donar suport a la Subdelegació del Govern espanyol.

A Tarragona, cent quaranta persones concentrades van tallar l’A-7 des de les 20.32 hores fins pràcticament les nou. Llançament de dues pedres a la línia policial. Dos detinguts i dos agents ferits.

A Lleida, set-centes persones; crema de contenidors, barricades, aldarulls i llançament de pedres; danys a catorze vehicles, catorze també detinguts, i agents ferits.

A Vic, concentració de protesta d’unes tres-centes persones, sense incidents.

Balanç de la jornada: 3.440 manifestants, 94 contenidors cremats, 16 locals comercials, 12 d’altres danys, 6 ferits, 31 detinguts per Mossos d’Esquadra, 2 per la Guàrdia Urbana i 8 agents ferits del Cos de Mossos d’Esquadra.

Dijous 18 de febrer els incidents més importants es produeixen a Barcelona, en la convocatòria no comunicada en suport de Pablo Hasél a la plaça Tetuan a les set de la tarda. Com s’ha repetit en totes les convocatòries, a l’inici de les concentracions s’observen persones de diferents edats i perfils, però en el moment en que la concentració passa a ser manifestació aquesta està integrada majoritàriament per gent molt jove que duen roba que els permet tapar-se tot el rostre.

La capçalera es va dirigir cap al Departament d’Interior, i, en arribar-hi, es van llançar quantitat d’objectes contra la línia policial. Seguidament la manifestació comença a disgregar-se i deriva en diversos focus que semblen buscar inicialment enfrontaments contra les unitats d’ordre públic que formen part del dispositiu. Fan llançaments de pirotècnia i pedres a la línia de policia, crema de molts contenidors, barricades, i hi ha hagut resposta policial i llançament de projectils de *foam*. Bombers va fer assistència a tretze ubicacions diferents; vuitanta contenidors cremats, danys a semàfors –vull destacar que un d’ells es va incendiar i va estar a punt d’incendiar un edifici–, dues motocicletes cremades, trencament de vidres d’oficines bancàries, locals comercials i restaurants i la seu d’*El Periódico*. Vuit detinguts, tres persones assistides pel SEM, dos agents ferits.

Es van produir també concentracions a Sabadell i a Tarragona, sense danys destacables ni ferits. Les imatges del manifestant que, d’acord amb la Guàrdia Urbana de Tarragona, s’havia llançat damunt d’un vehicle policial amb una pedra grossa a la mà..., el SEM va anar al lloc dels fets i no hi havia ningú.

El resum és: 1.600 persones, 80 contenidors cremats, 12 locals comercials, 4 ferits, 8 detinguts i 3 agents lesionats de Mossos d’Esquadra.

Divendres 19, la manifestació més important es dona a Barcelona, d’unes dues mil persones. Es va iniciar a plaça Universitat, per diversos carrers de la ciutat, i va arribar a la prefectura de la Policia Nacional a Via Laietana, on es va fer el llançament de tot tipus d’objectes als agents de la Brimo: pedres, ampolles, deixalles, etcètera. El grup es va dividir i van començar les pintades, els danys, els saquejos a establiments a diferents llocs de la ciutat, amb actes de vandalisme, amb la confecció de barricades, crema de contenidors i danys al mobiliari urbà.

Es va produir també l’atac a la comissaria de Guàrdia Urbana a les Rambles, que van repèllir en un primer moment els mateixos agents de la Guàrdia Urbana, recolzats després per agents de la Brimo. A Pla de Palau, mentre els manifestants violentaven entitats bancàries i cremaven contenidors, han estat recriminats pels veïns, els quals, per fer-ho, han rebut llançaments d’ampolles i de pedres als seus propis balcons. A la zona de les Rambles s’han fet trets de *foam* per tal de controlar la situació al recolzar la Guàrdia Urbana de Barcelona.

Vandalització i alguns casos de saqueig en cinc entitats bancàries diferents arreu de tota la ciutat; llançaments a les línies policials de tot tipus d'objectes, ampolles, pirotècnia i pedres; crema de contenidors a diferents llocs.

El resum: 3.500 persones manifestants, 24 contenidors, 18 locals comercials, 2 ferits, detingudes 4 persones, 8 agents de Mossos d'Esquadra lesionats.

Dissabte dia 20, un punt d'inflexió en danys materials. Com en dies anteriors, la concentració més important va tenir lloc a Barcelona, però també es van convocar concentracions a Lleida, Tarragona, Girona, Sabadell, Sort, Reus, Mataró, Cubelles i Olot.

La concentració de Barcelona va tenir lloc a plaça Universitat, i sobre les vuit menys deu de la nit el col·lectiu concentrat a plaça Universitat inicia la marxa en manifestació direcció ronda Universitat. El grup que anava a la capçalera es separa de la resta de la manifestació, i, quan anaven per Via Laietana, en arribar a la Jefatura Superior de Policia del Cos Nacional, van començar a llançar tot tipus d'objectes contra la façana i els efectius de Policia Nacional i Mossos d'Esquadra.

El grup, d'unes dues-centes persones, inicia també llançaments a la dotació de la Guàrdia Urbana, tira motocicletes a terra, llança tot tipus d'objectes als policies, i hi ha un inici de tot tipus de destrosses i saquejos de diversos establiments que troben el seu punt àlgid principalment a passeig de Gràcia i Gran de Gràcia. En alguns moments va ser necessari fer ús de la defensa policial, i, en alguns altres, la utilització de *foam*.

El balanç va ser de dinou establiments comercials amb danys al passeig de Gràcia, alguns d'ells saquejats; danys i foc a la seu de la Borsa de Barcelona; tres locals amb danys, i intents de saqueig a la zona de Gran de Gràcia. I el més lamentable, «si cap», el trencament dels vidres del Palau de la Música.

En aquest context d'extrema violència es va produir una actuació de la Brigada Mòbil al carrer Gran de Gràcia, a l'alçada de Fontana, que s'està aclarint i investigant internament.

El balanç només a Barcelona és de trenta-sis detinguts, tretze dels quals són menors, més un investigat.

Resum: 9.630 persones manifestants, 54 contenidors, 26 locals comercials, 6 ferits, 39 detinguts, 8 agents lesionats de Mossos d'Esquadra i 2 de Guàrdia Urbana.

Diumenge 21 és el sisè dia de les manifestacions, i la concentració a Barcelona és a plaça Espanya. La manifestació s'inicia d'acord amb les consignes per megafonia d'anar cap a Sant Antoni. Després d'un recorregut per diferents carrers de la ciutat, la capçalera de la manifestació accedeix a Via Laietana, on s'atura davant la prefectura de policia i el fort dispositiu policial desplegat al lloc. S'inicia el llançament de tot tipus d'objectes a la línia que protegia l'edifici. Un agent de la Policia Nacional i tres d'ARRO en van resultar lesionats.

A partir d'aquests fets, per diversos indrets de la ciutat han seguit els llançaments a les dotacions policials, incendis de contenidors, barricades i danys a establiments comercials de nou, saqueig a establiments del passeig de Gràcia, i s'ha hagut de fer intervenció amb *foam*. Dues assistències del SEM, deu agents ferits i vuit detinguts en equip conjunt de Mossos d'Esquadra i Guàrdia Urbana, dos d'ells menors –cinc dels detinguts, a una botiga, per saqueig.

També van haver-hi concentracions a Girona i a Sant Cugat, sense incidents.

El nombre total de manifestants va ser de 2.000, 23 contenidors cremats, 5 locals comercials saquejats.

Dilluns 22, Barcelona, set menys cinc del vespre. Al lloc de la concentració s'observa més presència de premsa que no pas de persones concentrades. L'augment de presència de premsa és un dels fenòmens que s'ha detectat en aquestes darreres manifestacions. A mesura que avança el temps, van arribant més concentrats, i entre vuit-centes, nou-centes persones surten d'Arc de Triomf direcció Ciutadella cap a la prefectura de la Policia Nacional.

Es van cremar deu contenidors al llarg del recorregut. Llançaments d'ampolles i objectes a la línia policial. Davant la comissaria de Policia Nacional es concentren unes cinc-centes persones, que realitzen llançaments contra la línia policial, que finalment ha d'actuar per dispersar, i es van realitzar tres detencions.

Altres concentracions a Tarragona, Cassà de la Selva, amb incidents sense consideració.

Resum: 1.005 manifestants, 10 contenidors i 3 detinguts per part de Mossos d'Esquadra.

Dimarts 23 a Barcelona hi havia previstes tres manifestacions diferents, amb inici a llocs també diferents: una en suport a Pablo Hasél, concentració no comunicada de Moviment Pro Amnistia i entitats i veïns de Sants, i una concentració no comunicada per part de Tercios Urbanos.

En una d'elles, la manifestació de Pablo Hasél, es produeix un episodi de llançament massiu d'ampolles a la línia policial. Després dels avisos per megafonia, es va fer dispersió amb actuacions policials. Un periodista ferit amb un trau al cap per possible impacte d'una ampolla de vidre va refusar assistència mèdica, i un agent de Mossos d'Esquadra va resultar lesionat. Es va fer ús de *foam* a la zona de les Rambles, on ha calgut actuar a requeriment de la Guàrdia Urbana de Barcelona.

A Vilanova i la Geltrú va tenir lloc una manifestació d'unes quatre-centes persones i en la que es van realitzar pintades a entitats bancàries i establiments comercials. La manifestació es va desplaçar fins a la caserna de la Guàrdia Civil, on van fer ús de pirotècnia, bengales, pintura i llançaments de pedres cap a la línia policial d'ordre públic que els impedia accedir a la façana principal de la Guàrdia Civil.

Resum: 950 persones manifestants, 5 contenidors, 6 locals comercials, 1 ferit, 1 agent policial també ferit de Mossos d'Esquadra.

Dimecres 24 va tenir lloc una nova manifestació a Vilanova i la Geltrú, de cent vint persones que van fer el recorregut fins a la comissaria de Mossos d'Esquadra. Van fer alguna pintada i ús de pirotècnia, barricades amb contenidors i llançament d'ampolles a la línia policial de protecció de la comissaria. Barricades també per diferents punts dels carrers del centre i llançament de pedres, cremes de contenidors. I grups de joves disseminats protagonitzen diferents incidents i es fa ús de projectils de *foam*. Els manifestants van buidar també extintors i els van utilitzar per trencar l'aparador d'una botiga de bijuteria. S'ha detingut un individu pel saqueig a l'establiment.

A Manresa la manifestació va començar a les set de la tarda a la plaça Major i va finalitzar davant de la caserna de la Guàrdia Civil. Els manifestants van llançar pirotècnia, pedres i pintura a la línia policial d'ARRO. Dos detinguts i dos agents lesionats.

El resum és de 270 manifestants, 7 contenidors, 1 local comercial, 3 detinguts, 2 agents de Mossos d'Esquadra ferits.

Dijous 25, concentracions a Manresa i Vilanova, sense incidents.

Divendres 26, concentració no comunicada a Terrassa, amb assistència d'unes quatre-centes persones. Es va produir un atac a la línia policial que protegia l'accés a la comissaria de Policia Nacional, i, posteriorment, la dispersió del grup pels carrers amb diverses barricades d'obra i contenidors i crema d'aquests i llançament de pirotècnia amb petards de grans dimensions a la Brigada Mòbil; danys a una entitat bancària; més de deu contenidors cremats, i un ciutadà ferit, un agent lesionat i set detinguts. A Sant Sadurní va tenir lloc una concentració no autoritzada d'unes setanta persones, sense incidents.

El resum són 470 persones, 10 contenidors, 1 local comercial, 1 ferit, 7 detinguts per Mossos d'Esquadra, 1 agent de Mossos d'Esquadra lesionat.

Dissabte i darrer dia, 27; és el dotzè dia de protesta. Després de dues jornades sense incidents destacables, van tornar a produir-se actes de violència en diferents punts del país. Com ha estat la tònica aquests dies, els incidents s'han produït des-

prés de les manifestacions, que han transcorregut inicialment en els marges de la normalitat de l'exercici del dret a la protesta.

Protestes simultànies a Barcelona, Vic, Lleida, Tarragona, Sabadell i Girona. Els incidents més greus han estat a Barcelona. La mobilització s'ha transformat en aldarulls greus que han pujat d'intensitat respecte de dies anteriors. Un cop els organitzadors van donar per acabada la manifestació –i això és important de destacar–, van començar els aldarulls en diferents carrers del centre de la ciutat.

La concentració convocada a plaça Universitat, on van concórrer columnes arribades de diferents punts de la ciutat, va recórrer els barris de Sant Antoni i del Raval fins a arribar a la Rambla, on es va produir l'intent de crema d'una «furgona» de la Guàrdia Urbana. La manifestació es va desplaçar fins a la rambla del Raval. Es van cremar contenidors i motos al carrer Marquès de Barberà, es va vandalitzar un banc, cremar un caixer, es van saquejar els establiments comercials de la Rambla, es van fer llançaments a la força policial de Guàrdia Urbana, i, davant de la comissaria de Nou de la Rambla, l'intent de crema la «furgona» de la Guàrdia Urbana amb un agent dins del vehicle, que va haver de sortir per la porta de l'acompanyant.

Els manifestants es van desplaçar després per rambla de Catalunya i van provocar danys a mobiliari de terrasses i establiments comercials, i l'intent de crema un hotel, tot fent barricades en diferents punts.

El balanç només de Barcelona és de danys a cinc oficines bancàries, danys a l'edifici històric de la Casa dels Paraigües, danys a un hotel de rambla de Catalunya, a un restaurant, a un concessionari de vehicles, danys a diverses terrasses de rambla de Catalunya i de la Rambla, saqueig de dos locals comercials a la zona de la Rambla i intent de crema del vehicle de Guàrdia Urbana. Hi han dues ciutadanes ferides lleus, dos agents lesionats i tretze detinguts..., catorze –perdó–: onze per part de Mossos d'Esquadra i tres per part de Guàrdia Urbana de Barcelona.

Com en les jornades anteriors, l'àrea de mediació va intentar trobar interlocutors per tal de poder realitzar la seva tasca, però, com ha succeït en les concentracions de dies anteriors, no va ser possible iniciar cap interlocució. Ha estat impossible del tot, durant aquests tretze dies, poder mediar amb qui convocava aquestes manifestacions.

A la resta de concentracions –Vic, Lleida, Tarragona, Sabadell i Girona–, les convocatòries es van desenvolupar amb incidents de menys consideració, i hi destaca un tall a l'AP-7 a l'alçada de Girona, on unes seixanta persones van tallar l'AP-7 en sentit sud i van tirar bengales. Va ser una jornada extremadament violenta i que marca un punt d'inflexió, però aquesta violència que supera totes les línies vermelles va començar ja el mateix dia 16, quan la comissaria de Vic va patir el que va patir i quan els agents de la Guàrdia Urbana de Lleida van patir també el que van patir, empaitats pel centre de la ciutat, tement per la seva integritat física, la crema de les seves motocicletes... I, a partir d'aquí, tots els incidents que hem anat veient: atacs a cossos de seguretat, comissaries de Vilafranca i Vilanova, fins a arribar al punt màxim d'agressivitat i de violència en l'intent de crema un agent viu.

Els perfils en aquests incidents són molt diferents quan s'acaben les manifestacions i quan s'inicien els aldarulls. Els manifestants pacífics marxen i s'inicien els aldarulls, amb una amalgama de perfils dels que fan barricades, els que cremen contenidors, els que porten líquid inflamable, els que sabotegen i saquegen els locals, però tots amb un objectiu comú: causar aldarulls, destrosses i danys al mobiliari urbà i atacar, sobretot, els cossos de seguretat. Les darreres detencions ens permeten investigar si formen part de collectius o grups organitzats, i ens podran donar informació rellevant sobre aquest aspecte. Destacar que, respecte dels catorze detinguts del dissabte, el jutjat ha decretat la presó provisional per a vuit d'ells.

A nivell intern, com fem sempre, s'activaran els mecanismes de revisió i millora de les actuacions d'ordre públic. El Cos de Mossos d'Esquadra, a través dels seus òrgans de comandament i direcció, disposa de les eines necessàries per tal de detectar qualsevol actuació policial que pugui vulnerar drets o no s'ajusti als principis

d'actuació, i per supervisar d'ofici el conjunt de les seves pròpies actuacions. Des de fa anys tenim un sistema de traçabilitat que permet el rigorós control de les nostres actuacions, el seu registre i la seva revisió.

El balanç de totes les jornades acumulades és de 41.675 manifestants; 375 contenidors cremats; locals comercials assetjats, 152; altres danys, 25; 27 ferits, 136 detinguts i 73 agents lesionats.

Acabo, president. Vull destacar, bàsicament, quatre coses. Una primera: aquests dies hem viscut la confusió claríssima del que suposa el lliure exercici de drets fonamentals, el lliure exercici del dret a la manifestació, a la protesta, amb el que és la violència. Tenim un repertori d'exemples de manifestacions de persones que van arribar fins i tot a superar un milió de persones al carrer, no fa gaires anys, en les quals no va haver-hi ni una espurna de violència. I, per tant, aquest és el nostre paradigma, aquest ha de ser el nostre mirall.

Les nostres administracions, els mateixos manifestants –els mateixos manifestants– i la mateixa policia han de vetllar per separar una conducta, la pacífica, la d'exercici de drets fonamentals, de la violenta, i aïllar-los els uns dels altres, en defensa, sobretot, de l'exercici d'aquests drets fonamentals.

Un segon punt: una condemna claríssima –això ve del primer punt– als actes violents. Hi ha hagut violència; tal qual: *violència*. Per tant, una violència que s'ha de denunciar, que s'ha de condemnar i que hem de mirar entre tots que no es torni a produir. I un agraïment a la feina feta pels cossos de seguretat; tots, no només Mossos d'Esquadra. Hi ha hagut una intervenció de coordinació amb totes les policies locals, no només la Guàrdia Urbana de Barcelona i la de Lleida, sinó de tots els cossos de policies locals de les ciutats afectades, que cal destacar. Aquesta coordinació ha permès que hi hagi un cert control ja de la situació, i, per tant, el meu reconeixement i agraïment a tots els cossos que ho han fet possible.

Tercer punt que vull que coneguim. Com a conseqüència d'aquests quinze dies que hem patit, de violència, als carrers, s'han fet des del Departament d'Interior una sèrie de reunions que vostès han de conèixer: dues reunions amb els comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra, una cada setmana; una reunió conjunta entre els comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra i els comandaments de les policies locals que s'ha fet avui mateix; una reunió entre Interior i l'Ajuntament de Barcelona, a la qual hi van assistir també, evidentment, la prefectura de Mossos d'Esquadra i els comandaments de la Policia, la Guàrdia Urbana de Barcelona, a banda de l'alcalde; una reunió entre Interior i els nostres comandaments policials i els ajuntaments –alcaldes, alcaldesses– i també comandaments de les policies locals i guàrdies urbanes de totes les ciutats que s'han vist afectades aquests dies per aquesta extremada violència; una junta de seguretat local extraordinària a Vic en ocasió dels aldarulls que es van patir el primer dia, el dia 16, a la comissaria de Vic; dues reunions amb els comandaments de la comissaria de Vic, i una reunió, com els deia al principi, amb Irídia i amb Amnistia Internacional.

Dues coses, per finalitzar, molt breus. Una primera: hi ha hagut el debat, aquests dies, del tema de l'ordre públic, del model de l'ordre públic. Crec que no és bo, crec que no és saludable, crec que no és sa que aquest debat es tingui ara. Aquest debat s'ha de tenir en aquesta casa, precisament, amb tota la configuració del nou arc parlamentari. I s'ha de fer amb la premissa de comptar amb els experts, amb la premissa de comptar amb els models en els quals ens puguem emmirallar, de països occidentals que tenen altres models d'ordre públic. I, quan tinguem tota aquesta informació, aquest Parlament, que acabi decidint quin és el millor per a aquest país.

I una segona, una última cosa que vull manifestar en relació amb l'incident que hi va haver de la lesió important per part d'aquesta noia el dimarts dia 16, que va patir una lesió greu a l'ull. Volem mostrar la nostra col·laboració total. Això és rendir comptes, és l'obligació de tota l'Administració. I, per tant, que quedi molt clar que aquesta és la voluntat d'Interior. Aquesta és la voluntat del Cos de Mossos d'Esqua-

dra: sempre que hi hagi qualsevol actuació que es desviï del normal funcionament de l'Administració pública, el que hem de fer és retre comptes, i, naturalment, posar a la disposició de les persones lesionades tota la informació bé dels fets, tota la informació bé d'aquest protocol de reparació del dany.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, conseller. És el torn, ara, dels grups parlamentaris. I, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Carlos Carrizosa. Endavant.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señor Sàmper, siento mucho decirlo, pero qué vergüenza de intervención ha hecho usted –qué vergüenza de intervención. Cómo ha dejado pasar el tiempo con la descripción monótona de cada uno de los altercados para acabar diciendo las reuniones a las que usted se ha enfrentado y una condena de la violencia, y, después, las investigaciones que van a hacer por lo de la chica que desgraciadamente perdió su ojo en los altercados.

Cómo ha dejado usted pasar la oportunidad de apoyar a la policía que usted dirige, pero de apoyarla de verdad, y de censurar bien la violencia, como merece que se haga un parlamento que acaba de recibir una carta de los sindicatos policiales pidiendo que se vote la condena a la violencia y el apoyo a la policía, y sabiendo que nosotros estamos pidiendo desde hace muchos días que aquí se apruebe una declaración institucional en apoyo de la policía y de condena de la violencia, y Esquerra Republicana y Junts per Catalunya –el partido de usted– y desde luego la CUP están obstaculizándola y haciéndose los suecos para que este Parlamento no apoye a la policía catalana y no condene la violencia.

Eso es lo que está pasando en este Parlamento. Y usted, como responsable de los Mossos d'Esquadra, ha venido aquí a llenarnos la cabeza de datos y ni una sola valoración política sería que haga a los policías que se sientan defendidos por su *conseller*.

Le iba a preguntar, en tono irónico, qué tal iban las negociaciones con la CUP. Ya veo que esas negociaciones con la CUP siguen adelante, señor Sàmper, ya lo veo. De su actitud hoy ya veo que ustedes todavía están pretendiendo hacer un gobierno independentista con la CUP. Su intervención de hoy lo ha explicado mejor que ninguna otra cosa podía hacerlo. Usted nos ha venido a confirmar hoy que todavía están esperando el apoyo de la CUP para gobernar.

Mire, señor Sàmper, usted ha seguido la misma línea que ha seguido aquí también el señor Aragonès. Parece que España es un estado represivo, parece que el rapero Hasél resulta que es una persona superdignísima y que hizo uso de su libertad de expresión, y que lo único que hizo fue insultar al rey, que por eso se le manda a la cárcel, y que esto es una cuestión de libertad de expresión. Pero si ese señor..., todo el mundo lo sabe, que es un delincuente. Que es un delincuente violento que no solamente hace apología del terrorismo, no solamente insulta a las instituciones, sino que además agrede a cámaras y agrede a testigos de los juicios. Si eso lo sabemos todo el mundo. Si es responsabilidad de los políticos, señalar a qué tipo de persona se está cogiendo como excusa para incendiar nuestras calles.

Y usted, *conseller* d'Interior, ni para defender a la policía es capaz de defender la injusticia de estas movilizaciones. La superchería y la impostura de los partidos separatistas, que siguen aventando la idea de que es que en España resulta... Y usted mismo lo ha dicho: qué vergüenza, señor Sàmper, un hombre de leyes, decir que aquí se están transgrediendo las sentencias del Tribunal Europeo de Derechos Humanos con el tema de la libertad de expresión. ¡Qué vergüenza! Usted sabe que ese señor no va a la cárcel por libertad de expresión, sino por las múltiples condenas que tiene ese señor.

Y mire, señor Sàmper, a ustedes, cada vez que quieren escurrir el bulto, se les ocurre lo de que hay que modificar el modelo policial. Señor Sàmper, en el 2014 este

Parlamento ya habló del modelo policial y del modelo de orden público, y se acordaron diversos puntos, y no todos se han cumplido, no se han implementado. Y ese era el modelo que satisfacía muy mayoritariamente a todos los políticos, a todos los grupos que estuvimos hablando de ese modelo.

Y, por cierto, en ese modelo, en el número 2..., en el punto segundo de ese modelo lo que se decía es que todos los partidos políticos se comprometían a apoyar a la policía y a condenar la violencia. Y eso ya no está..., eso ya no es..., eso ya no se puede hacer en Cataluña, porque ustedes, Junts per Catalunya y Esquerra Republicana, están intentando pactar con los antisistema. Así que no escurran el bulto hablando otra vez, por enésima vez, del modelo policial.

Y lo que quiero hacer yo aquí es lo que usted no ha hecho, señor Sàmper: es mandar un mensaje de apoyo al conjunto de las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado, a los Mossos, a la Brimo, a la ARRO, a la Guardia Urbana de Barcelona, a la Policía Nacional y a la Guardia Civil. La mayor parte de los catalanes estamos con vosotros.

También quiero mandar un mensaje de apoyo a la redacción de *El Periódico*, atacada por los totalitarios, que se amparan precisamente en la falta de libertad de expresión y atacan las sedes de los periódicos. Y quiero mandar apoyo a los comerciantes, a los hosteleros, a los restauradores, que malviven con las duras condiciones de las restricciones sanitarias.

Miren, en esta pandemia, con estado de alarma, mientras hay catalanes que están en la UCI por el Covid, que están en el ERTE, que tienen su negocio cerrado, confinados en sus casas, pues, hay políticos que están incrementando la crisis, la huida de inversores, la desconfianza en Cataluña, con su falta de responsabilidad política. A ustedes les debería dar vergüenza que en Cataluña hayamos tenido un asalto gravísimo a la comisaría de Vic, que, como decía usted, cuestiona el modelo de Mossos d'Esquadra integrado en los barrios de comisarías de cercanía, porque ahora parece que ya no podamos tener ni seguras las sedes policiales.

Usted ha dado las cifras de *mossos* heridos. Hay más de ochenta *mossos* heridos, y ustedes no quieren ni siquiera firmar en este Parlamento una declaración institucional de condena a la violencia y de apoyo a la policía. Nuestra democracia liberal está siendo puesta en jaque por los antisistema, por los nacionalistas populistas, que quieren derribarla. Y eso sin hablar de los daños materiales, que Foment del Treball ha cifrado en más de 2 millones de euros, en plena crisis económica.

Y, miren, los daños morales que se infligen a los policías son una cuestión absolutamente capital. Nuestros policías están viendo cómo se les desacredita y se les criminaliza mientras se blanquea a los violentos. Ustedes están dando alas a los violentos, señor Sàmper. Ustedes están menoscabando la autoridad de la policía.

Le hago un vaticinio, como político, pero también como jurista: van a crecer los delitos de desobediencia, de resistencia y de atentado a la autoridad, porque ustedes están menoscabando el principio de autoridad. Porque cada vez les va costar más a nuestros policías hacerse respetar, si los políticos no hacen que se les respete, señor Sàmper. Y usted es el principal responsable. ¿Con qué moral van a hacer uso de la fuerza legítima los policías en la calle, los policías de la Brimo, si saben que sus jefes los dejan a los pies de los caballos? ¿Qué interés va a tener un servidor público para hacer una intervención que defienda los bienes de los ciudadanos, su integridad física, la libertad, la democracia y las leyes, si sabe que después va a encontrar problemas con sus responsables políticos?

Señor Sàmper, ya hace mucho que dura, esto. Usted es relativamente nuevo aquí, pero yo, desde estos escaños, ya advertí al *conseller* Forn de que no pusiera a los Mossos entre la espada y la pared el día 1 de octubre, y lo hizo. Y el *conseller* Buch va a tener que afrontar su responsabilidad penal por hacer pasar a un *mosso* como escolta del fugado señor Puigdemont siendo asesor del *conseller*.

Y no hace tantos meses, no hace ni siquiera un año, que el señor Buch dijo que se investigaba a cincuenta *mossos* por los altercados habidos en las protestas por las sentencias del *procés*. Investigaba a cincuenta *mossos*, evitando que sus actuaciones fueran las correctas y las que debían hacer para defender el orden público. Y usted está siguiendo ahora su estela y dejando a los *mossos* a los pies de los caballos, indefensos ante los más violentos.

Por parte de Ciutadans, señor Sàmper, mandamos todo nuestro apoyo a los catalanes y a su policía, que están sufriendo esta situación y que siempre van a poder contar con nosotros para defender sus derechos y sus libertades frente a los radicales y al Govern que les aplaude.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula, ara, el diputat David Pérez. Endavant.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... Efectivament, haurem d'abordar altres debats: el debat sobre la llibertat d'expressió, la llibertat cultural; un segon debat sobre el malestar, la fatiga pandèmica, recuperar amb iniciatives la dècada perduda, i, en tercer lloc, aquest debat sobre la manifestació, la convivència de l'espai públic, sobre el model de seguretat.

Ja farem aquests debats, vostè ho deia, ja els farem. I avui..., ara no els podem fer, tots aquests debats, però avui sí que podem aprofitar, com a mínim, per fer una condemna solemne i unànime i de rebuig dels actes de violència extrema, que vostè ha definit i que vostè ha relatat durant tres quarts d'hora en aquest Parlament.

Hem de rebutjar i promoure l'aïllament social dels que converteixen el dret de manifestació en pura expressió de violència i de desordre, sobretot els actes de vandalisme, de pillatge urbà i contra el mobiliari urbà, els comerços, que generen a comerciants i restauradors i ajuntaments despeses absolutament innecessàries en sectors que ja estan patint tots els efectes de la Covid. Res justifica que uns pocs s'apropriïn de l'espai públic i trenquin la vida de la ciutadania.

Miri, nosaltres, com vostè, també ens hem reunit amb representants sindicals de tots els sindicats de la Policia de Catalunya, inclús dels sindicats de comandaments, el SAP-Fepol, SICME, SEIME, AFITCME, CAT, USPAC, Sindicat de Mossos d'Esquadra i l'SPC. Tots, absolutament tots, estan decebuts –sí, escrigui–, indignats i preocupats. I és lògic i és humà, jo també ho estaria. Decebuts, indignats i preocupats. Tots són molt crítics amb la manca de suport institucional, sobretot dels partits que donen suport al Govern. A tots els ha preocupat molt la indefensió jurídica en la que queden, després, sobretot, de que es digués que no ens personarem en els procediments judicials per lesions als agents.

Tots els sindicats demanen que el model aprovat en el Ple del Parlament el 2013, aquestes conclusions de l'informe de la Comissió d'Estudi dels Models de Seguretat, s'apliqui, però s'apliqui en la seva totalitat, en els quaranta-vuit punts. Vostè ho deia: el punt segon –ho ha llegit–, el punt..., també el senyor Carrizosa ha fet esment d'un d'aquests punts; el punt tercer, aquest model de seguretat que té com a finalitat garantir l'equilibri entre el dret de manifestació i l'ús pacífic de la via pública. Clar que reivindiquem aquest model, el model que demana formació permanent per als agents que es dediquen a l'ordre públic.

Una resolució que parla de prevenció, que parla de mediació, que parla de formació, que parla d'ús proporcionat de la violència, que parla d'intel·ligència, com demanava aquest matí el vicepresident, i que parla d'informació. Clar que tenim model, i clar que..., però s'ha de desenvolupar en la seva totalitat.

S'ha de posar sobre la taula el model d'ordre públic durant una situació d'episodis de violència com hem tingut aquests dies? El senyor conseller: «No, no és el moment de fer-ho», vostè ho ha dit. No és el moment d'obrir aquest meló en un moment

d'episodis d'extrema violència, com vostè ha dit. Qui ha posat aquesta discussió sobre la taula? L'hi hem posat nosaltres? L'hi ha posat l'oposició? L'hi han posat vostès. I vostè és l'encarregat de dir: «Senyors, no és el moment de discutir sobre el model policial. Ja ho farem.»

Li agraïm també el seu compromís amb aquesta persona ferida. Té també tot el nostre suport, i, en aquest sentit, li agraïm les gestions que vostè ha fet.

Senyor conseller, ho reiterem, hem de fer un rebuig sense matisos de la violència extrema que vostè ha relatat. Hem de fer-ho. Vostè ho ha fet. Però s'ha de fer sense matisos, s'ha de fer sense peròs, eh? Perquè aquest matí hem escoltat: «Sí, no, d'acord, però...» «És que, clar, a Catalunya tenim un jovent que pateix, a més a més, aquest plus de malestar social; un plus de frustració; un plus de manca d'expectatives; un plus perquè no tenen esperança; d'esgotament, no solament per la pandèmia; un problema d'atur juvenil dels més grans d'Europa...» Tot això s'ha dit aquest matí.

Un plus –també s'ha comentat– per aquestes situacions, de que hi ha gent..., de tot el tema del procés; un plus –també s'ha dit aquest matí– perquè les universitats són les més cares de tot Europa. Molt bé, d'acord, tots hem fallat. Home, el Govern també, no? També és una mica culpa seva, tot això.

Però, miri, conseller, sobretot, el més important de tot: tot això no justifica en absolut –en absolut– ni calar foc al mobiliari, ni calar foc als contenidors, ni calar foc als vehicles, ni calar foc als vehicles policials, ni calar foc a un vehicle policial amb un agent de policia a dintre. Ni tot això justifica el pillatge, com vostè ha dit, ni justifica els robatoris, ni justifica els saquejos.

Nosaltres aquest matí li hem fet tres preguntes al vicepresident, senzilletes, que no ha volgut contestar. I, davant la nostra insistència, ens ha dit: «Bé, les qüestions més tècniques, a la tarda, amb el conseller d'Interior.» Doncs molt bé, les hi fem ara a vostè, aquestes tres preguntes. Ens ho ha dit el conseller; les hi fem a vostè.

Primera pregunta, hi insisteixo, molt senzilleta: senyor conseller, es presentaran vostès com a acusació particular en els casos de destrosses de mobiliari, de crema de vehicles o de contenidors, o de policies ferits? Sí o no? Es presentarà vostè com a acusació particular en casos, per exemple, de policies ferits? Sí o no?

Segona pregunta, també senzilleta: senyor conseller, garantirà vostè la defensa jurídica o ajudarà econòmicament a les defenses jurídiques d'aquells agents que ho necessitin, fruit d'aquests episodis de greu exercici de la violència? Sí o no? O depèn, no ho sé. Sí o no?

I tercera pregunta: senyor conseller, considera vostè que la dotació actual de la Brimo i de l'ARRO és l'adequada per fer front a aquests episodis de violència extrema? Sí o no? Considera que és una dotació adequada o considera que es pot millorar? Ho diem perquè en una de les reunions que vostè ha comentat, en la de comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra, s'ha demanat una major dotació per a l'ARRO, la necessitat de fer pinya davant les crítiques polítiques i també una major necessitat de dotar les comissaries de material antiavalots. S'ha demostrat, també, en alguns dels episodis que vostè comentava.

Senyor conseller, durant tots aquests dies hem escoltat moltes manifestacions de representants, inclús de diputats d'aquest Parlament... Jo no m'imagino –i jo estic convençut que vostè tampoc– que en aquest Parlament algú surti a dir: «Ja que el Govern no ho fa, nosaltres mostrem tot el nostre suport als metges o als mestres o a les infermeres.» Alguna cosa està fallant. Alguna cosa està fallant, quan des d'aquest Parlament es demana tot el suport als membres, també, dels cossos de seguretat.

S'han dit moltes coses, hi insisteixo, aquests dies. No em referiré al que s'ha dit, però sí a unes paraules seves en el *Cafè d'idees*, on vostè va reconèixer que potser no s'havia condemnat de manera prou contundent la violència, i, segurament, per no malmetre les negociacions amb la CUP.

Jo entenc la situació complicada que s'està patint, que està vostè tenint en aquest moment unes negociacions..., una situació de violència extrema, una negociació de govern,

uns atacs a la policia. Però hi ha una qüestió que ha de quedar claríssima, senyor conseller: hem de treure el Cos de Mossos d'Esquadra d'aquestes negociacions, d'aquestes negociacions del Govern, hem de treure les brigades ARRO i Brimo d'aquestes negociacions del Govern. I això, senyor Sàmper, sí que és competència seva. Això, vostè ha de fer l'esforç de mirar de fer-ho. I tindrà el nostre suport en aquesta direcció.

Li demanem, simplement, que ens contesti aquestes tres preguntes. I, de la resta, parlem-ne, que segurament hi trobarem molts punts de trobada.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada Jéssica Albiach. Endavant.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. I bona tarda a totes i a tots. Abans d'entrar en el tema que ens ocupa, sí que voldria, bé, fer un apunt sobre un tema que ha sortit aquest matí. Jo crec que quan es diu o es fa una afirmació que no és certa i se té oportunitat, s'ha de desmentir.

Aquest matí deia la senyora Artadi, a la seva intervenció sobre el Decret 10/2021, que Espanya és l'estat que menys ajudes ha donat als sectors econòmics afectats. Doncs bé, senyora Artadi, ara mateix..., avui mateix la Comissió Europea –és una informació d'avui– diu: «Des del març fins al desembre del 2020, Espanya és, de llarg, l'estat membre que ha donat més suports a les empreses, un 7,3 per cent del PIB, seguida de França, un 6,4 per cent, i d'Itàlia, un 6 per cent.» I jo li dic: «Ens sembla suficient? No. En volem més? Clar que sí. És moment d'autocomplaença i de triomfalismes? Òbviament, no.» Però crec que s'ha de ser rigorós amb les dades, i més en la situació que estan patint el país i les empreses.

Dit això, i ja entrant en la intervenció sobre el tema que ens ocupa, li volia agrair al conseller l'extensió de la seua intervenció, les dades. Jo crec que està bé conèixer de primera mà tot el que ha anat passant aquestos quinze dies. Per tant, vull agrair això.

També crec que hauríem d'entomar aquest debat amb una certa seriositat, sense buscar el titular fàcil. Sabem que avui només és la inauguració, és a dir, que seran uns primers apropaments, i que requerirà temps i paciència. Perquè si alguna de les coses ha quedat clares durant aquestos dies és que cal revisar i replantejar el model d'ordre públic, i això no es pot fer ni en calent ni enmig de la negociació d'una investidura.

I aquí hi coincidim, conseller. Ho diem nosaltres, ho diuen les veus expertes: el que cal és una comissió. I ja sabem que el 2013 hi va haver una comissió. Però, si ara cal, es torna a obrir una altra comissió per replantejar el model d'ordre públic. I cal una comissió on vinguen persones de tots els àmbits: de la seguretat, de la salut, sociòlegs, de mediació, experts en resolució de conflictes, associacions en defensa dels drets humans... Revisem què s'està fent a escala europea en altres països; vegem què funciona, què no funciona, i, sobretot, què es va aprovar i què no s'està aplicant, que sabem que d'això també n'hi ha molt. I, en qualsevol cas, és un debat que s'ha de tindre en seu parlamentària i que, com dic, s'ha de fer amb calma, amb paciència i fugint de titulars fàcils.

Dit això, la meua intervenció la volia estructurar en dues parts: la primera, algunes reflexions sobre el que ha passat aquestos dies, i la segona, cap a on creiem nosaltres que hauria d'anar aquesta remodelació o aquest replantejament del model d'ordre públic.

Sobre la primera, òbviament, res tenen a veure les protestes, el dret de manifestació, la desobediència civil, amb cremar cotxes amb persones dins, amb voler cremar un policia, amb saquejar botigues o amb destruir fins i tot part del mobiliari de bars i restaurants, que sabem que són sectors que estan especialment colpejats per la crisi econòmica en aquestos moments. Nosaltres volíem fer aquesta afirmació; ja l'hem fet aquest matí i ara la volíem reiterar.

Dit això, i també com li deia al vicepresident Aragonès, que el dit no ens tapi la lluna. Clar que no són justificables els actes de vandalisme que s'estan fent, però reconèixer que hi han unes causes darrere ens ajudarà, senyor Pérez, a veure com podem també abordar-ho. No és justificar. És que nosaltres, com a representants públics, com a representants polítics, hem de saber llegir què està passant al carrer. Hem de saber entendre a què es deuen aquestos esclats de ràbia, d'impotència, de frustració, d'indignació.

I pot ser que hi haja grups molt minoritaris que senzillament són oportunistes del moment. Ho ha dit el conseller, i pot ser, jo no negaré que puga ser així. Però que òbviament hi ha una massa social, hi ha collectius sencers que estan patint la violència estructural, la violència del sistema, que estan indignats, que estan dient-nos que les coses no poden seguir així i que nosaltres els hem de resoldre..., això s'ha d'escoltar, i hem d'anar a l'arrel de les causes. Per tant, com deia, la violència mai és el camí, però a cop de porra no se solucionen els problemes.

Per què ho dic? Doncs perquè ara es poden aturar, aquestes protestes; però, si no revertim el patiment que tenen tantes persones, a la mínima espurna tornaran. I hi vull insistir, serà difícil tindre pau social mentre la gent estiga patint injustícies, mentre no se dona alternativa vital als joves ni tenen capacitat d'emancipació.

I reconèixer, com ja he dit aquest matí, que tenim una violència estructural, la institucional, la violència del sistema, que deixa famílies sense sostre quan més ho necessiten; que deixa persones de cinquanta, de cinquanta-cinc anys, sense feina i que després ja no poden reinserir-se, que ja no poden trobar una altra feina i acaben sols, pobres i amb depressió; quan tenim famílies que estan patint pobresa energètica i tenim les elèctriques que estan omplint-se les butxaques; quan tenim els joves que saben que viuran pitjor que els seus pares, o que vivim en un món en el que vals el que tens, ni més ni menys. I això també és violència. Per tant, com deia aquest matí, i ho vull reiterar, reconeguem que hi ha diferents tipus de violència, diferents nivells i en diferents plànols.

La tercera..., que també volia fer al respecte: que algú puga perdre un ull en una manifestació és una aberració, és una salvatjada. I per nosaltres aquí no hi ha matís ni explicació que hi valga, és una barbaritat.

Vam veure a la Comissió d'Estudi dels Models de Seguretat i Ordre Públic de 2013 que es va avançar en alguns temes, però es va fer curt. Jo crec que una de les petites victòries que vam tindre, sobretot pensant en les nou persones que van perdre un ull, va ser la prohibició de les pilotes de goma. Però es van mantindre les bales viscoelàstiques o les de *foam*, i des de llavors sis persones han perdut un ull.

Cal recordar que Esquerra Republicana, que Convergència i Unió i que Ciutadans van votar a favor de mantindre les bales de *foam*; el PSC es va abstenir. El 2010 En Comú Podem va presentar una moció per intentar tornar a prohibir-les. No vam tindre sort, i ens vam tornar a quedar sols amb la CUP. Doncs bé, nosaltres seguirem treballant per revertir aquesta situació, per prohibir les bales de *foam* i perquè aquesta vegada el dret a la salut, el dret a la integritat física i el dret a la protesta guanyin a l'horror i la barbàrie que és, en definitiva, perdre un ull en una manifestació.

I, agafant aquest punt, i entrant en la segona part de la intervenció, el primer que hauríem de fer nosaltres –considerem– és recuperar les conclusions de 2013 i l'informe que va presentar el Síndic de Greuges. Més enllà de la prohibició de les bales de goma, es va aprovar també en aquells moments que el número de l'operatiu policial, la identificació professional dels agents, sigui clarament visible. Més formació específica en mediació, en persuasió, en resolució pacífica de conflictes; no sempre es compleix.

En segon lloc, posar en relleu que la resposta policial ha de ser necessària i proporcionada; que, com diu el centre Irídia, cal rigor en la planificació; que s'ha de fer un salt qualitatiu en els mecanismes de rendiment de comptes, que sabem que redueixen enormement el mal ús de les eines policials, i que, per tant, també redueixen molt el nombre de lesions. Podem agafar com a exemple el Regne Unit, on tenen uns

mecanismes que es van aprovar recentment que són externs al cos policial; és un mecanisme independent que està donant bons resultats. Hem d'acabar amb el corporativisme i l'opacitat que hi ha en el cos policial.

En tercer lloc, per nosaltres la Brimo no té cabuda de cap de les maneres en desnonaments, i menys quan es tracta de famílies en situació de vulnerabilitat. Creiem que aquí el que cal és revisar els protocols, és coordinar-se amb serveis socials –no terroritzar la gent i els infants– i oferir una alternativa habitacional.

Ara deia vostè, conseller, que cal avançar en transparència, avaluar els protocols policials. I jo li dic, igual que li deia aquest matí al vicepresident Aragonès: com els hem d'avaluar, si no són públics? Ara ha dit vostè: «En breu seran públics.» Bé, esperem que aquesta vegada sí, perquè haurien d'haver sigut públics des de fa ja molt de temps. El novembre del 2019 el Parlament va aprovar fer públiques les instruccions d'ús de les pistoles de *foam*, i el Govern no ho ha fet. Per tant, esperem que aquesta vegada sí que es faci.

En quart lloc, si hi ha desproporció en com es respon davant d'accions violentes i les càrregues són indiscriminades, és a dir, si en un moment determinat la policia reacciona igual carregant contra les minories violentes, però també contra tota aquella gent que s'està manifestant que no ho està fent de manera violenta..., sabem que això genera una generalització de la violència, hi ha com una resposta massiva, i això també està passant.

I, òbviament, també nosaltres volem insistir en que cal una reflexió no només dels Mossos d'Esquadra en general, sinó en profunditat sobre la Brimo. Per mi..., perquè, a més, hi ha algunes veus que estan demanant la dissolució de la Brimo aquests dies. Ja em perdonareu el pragmatisme, però jo em pregunte: si dissolem la Brimo, qui farà determinades tasques? Mossos que no estan formats ni preparats? Renunciem a les nostres competències i això queda en mans de la Policia Nacional o de la Guàrdia Civil? A mi no em sembla una gran idea.

I acabo, president. Però sí que vull dir: pensem en un escenari en el que ens venen ultres o *hooligans* d'equips de futbol d'altres països; pensem en un escenari en el que hi ha manifestacions *violentes* per part de l'extrema dreta que comencen a perseguir gent i que comencen a carregar contra tothom. Què fem en aquestes situacions? Sé que és un debat complex.

El president

Diputada...

Jéssica Albiach Satorres

Acabe de seguida. Sé que és un debat molt complex, molt difícil, que hem d'abordar amb paciència, amb calma i escoltant els experts. Però pensem si no necessitem avançar cap a una democratització de les formes de la policia, si les hem de millorar, o si senzillament...

El president

Diputada...

Jéssica Albiach Satorres

...acabem amb la Brimo i no sabem com fer front a aquestes situacions.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Bona tarda. No és gens fàcil, parlar de policia. La nostra policia, senyor conseller, li volem dir que no la construïm en base a anàlisis sobre allò que és individual. Nosaltres, quan parlem de policia, no estem parlant d'un funcionari o d'una fun-

cionària armada, sinó que del que estem parlant és del monopoli de la violència i del que significa l'estat. Recuperant els clàssics, en darrera instància, l'estat com un cos d'homes armats en defensa de la propietat privada o de l'*statu quo*, podríem dir. I això, evidentment, en el capitalisme el que significa és garantir privilegis i reprimir la dissidència.

Aquest és el paper de la policia, però volem dir que també és el paper de jutges i que també és el paper de l'alt funcionariat. Però darrere també hi ha uns responsables, que són aquells i aquelles que volen que es mantingui l'*statu quo* –els que tenen el control econòmic sobre la societat–, i hi ha també uns responsables que acompanyen, que són els màxims responsables polítics, que van gestionant. De fet, l'estat és un gran consell d'administració –poca cosa més– de les grans empreses.

Això sí, avui volem dir que som plenament conscients que hi ha tota una sèrie de veïns i veïnes nostres que es fan policies perquè el que busquen és tenir una vida estable –ho volem expressar així, perquè és una realitat absolutament objectiva–; que surten dels nostres barris..., i ara quan estic dient «dels nostres barris»..., és dels barris de classe treballadora, els nostres veïns i les nostres veïnes de les nostres viles, dels petits pobles, perquè volen tenir garantit això.

I fins i tot n'hi ha una part –i ara parlem de les mosses i els mossos d'Esquadra– que ho fan amb una visió d'aportar a la societat –creuen que, com a policies, podran aportar servei públic–, i fins i tot una part que tenen una visió patriòtica, que entenen que el que correspon ara és..., ells i elles, com a mossos i mosses d'Esquadra, per aportar a la construcció de la república. I sobre aquest petit sector, a més, esperem que quan tinguem un altre exercici de trencament, de ruptura, amb l'Estat espanyol, estiguin del costat del poble i no estiguin pas del costat de defensar els privilegis.

Això sí, també diem que no compartim..., un clàssic comunista, com va ser Paso-lini, deia que simpatitzava amb la policia; nosaltres no simpatitzem amb la policia, també ho volem deixar clar, avui no donarem la gran sorpresa de la CUP. Per què? Perquè han optat per una opció individual, que és buscar-se la seva vida, i estan en contra dels interessos de la majoria popular.

Però també som conscients que dins de la policia hi ha una part important absolutament reaccionària, corporativa, i fins i tot determinats sectors cada vegada més amplis d'extrema dreta, extrema dreta a qui se'ls ha donat placa, defensa i pistola, conseller. Això que vostè comparava amb altres estats occidentals..., vagi a buscar el que pensen alguns estats occidentals sobre si pot participar o no l'extrema dreta a la policia. No que algú sigui de dretes o d'esquerres –absolutament legítim, eh?–; estem parlant de l'extrema dreta.

I per a aquest sector concret, el de l'extrema dreta..., també tenim un missatge per a ells i per a elles, un missatge clar: nosaltres venim d'un moviment polític que de la policia hem patit assassinat, tortura, repressió, discriminació, espionatge i assetjament, i mai, absolutament mai, han aconseguit que ens arronsem –mai. I ells i elles, els d'ara, tampoc ho aconseguiran. I els diem que a les seves amenaces i a la seva violència els contestarem acabant amb tota la violència, acabant amb una societat que és violenta, i construint una societat en llibertat per als seus fills i per a les seves filles. Que no en tinguin dubte, això és el que farem.

Conseller, miri, el 17 de desembre del 2020..., no deu haver oblidat –ja l'hi hem dit dues vegades, això, la CUP– la seva compareixença. Li vam fer tota una sèrie de preguntes que guarden relació amb actuacions policials, i ja li vam avançar que les hi faríem avui novament.

Conseller, ens espïen, a la dissidència política i a la CUP? Pot garantir que no és així? Conseller, el seu Govern opta més per dedicar vint mil o trenta mil euros a garantir el dret a l'especulació que no pas a garantir el dret a l'habitatge? Estem pensant en dispositius policials quan es fan efectius desnonaments.

Conseller, el simple incompliment d'una norma de confinament, si no va acompanyat d'una desobediència a un policia, a un agent de l'ordre, suposa una desobedièn-

cia? No em contesti ara, fins i tot, si no vol, com a conseller; contesti com a jurista. I si no ens contesta, conseller, pensarem que en relació amb això i amb una altra qüestió que li vam preguntar, la condecoració a 423 mossos i mosses d'Esquadra que ens van «matxacar» –en correcte català, que ens van «picar»– quan sortíem a respondre a la sentència del Tribunal Suprem contra l'independentisme..., què en pensa, vostè, d'aquestes condecoracions? Si no contesta, ja sabem què és el que en pensa: que hi està d'acord.

I, novament, el 20 de gener del 2021 l'interpellàvem sobre altres qüestions. I en aquella compareixença ens va agradar que vostè assumís que la generació de joves no era una generació violenta, sinó que era una generació violentada. Ens va sorprendre, però ho agraïm, que ho assumís.

Però, miri, el que ha fet després ha estat el contrari. El mes de febrer vostè surt un dijous i diu: «Insto urgentment a revisar el model de seguretat pública.» I surt un dissabte, en el *FAQS*, televisió pública catalana, i diu: «No, no m'han interpretat bé. Això no significarà mai, en cap cas, passar pels Mossos d'Esquadra, i ja no és urgent.»

Nosaltres li fem dues preguntes: com es revisa el model de seguretat pública sense que això afecti els mossos i les mosses d'Esquadra?, ens ho explica? I la segona: per què un dijous era absolutament urgent i un dissabte va deixar de ser urgent i a dia d'avui encara continua sent..., o semblaria que no és urgent?

I, entrant en alguna de les qüestions, també, sobre què ha passat després de l'ingrés a presó de Pablo Hasél, doncs miri, conseller, alguns fa vint-i-quatre anys que no estudiem dret penal, però vostè va venir a aquest Parlament i en aquest faristol va dir: «Jo és que no sé com funciona, això; soc jurista», i és especialista en dret penal. Com fa vint-i-quatre anys, l'hi preguntaré: em pot dir el tipus penal on es parla de violència contra les coses? Perquè, quan alguns vam estudiar dret penal, la violència era únicament i exclusivament contra les persones, i contra les coses hi havien «danys». Potser ha canviat tant, el Codi penal, i anem tant en retrocés que té una altra resposta, però a nosaltres ens semblaria que el dret penal, en aquest sentit, continua igual, i que vostès s'estan sumant a un discurs de criminalització.

També li preguntem...: síndrome o tàctica de Sherwood; vostè la comparteix, conseller? I sap perfectament el que significa. També, conseller, que ens digui si el fet de que la regulació de les bales de *foam* no la puguem conèixer forma part d'una lògica d'estat de dret.

També que ens digui per què encara no s'ha identificat el policia que va deixar sense un ull una senyora en una manifestació. O què opina vostè sobre el que va passar a Gran de Gràcia el 20 de febrer, on no es deixava sortir els i les manifestants i se'ls «picava», el que diria la defensa –avui ens ha fet una exposició tècnica magnífica, semblava que l'hagués escrit Traperó, fins i tot, en determinats moments.

I Terrassa, la seva ciutat, 26 de febrer: una capçalera de manifestació absolutament pacífica –absolutament pacífica–, absolutament tranquil·la, sense cap exercici ni de violència ni d'actuació de dany ni de res que se li assemblés, i arriba la policia i carrega. Ens pot dir què n'opina, d'això?

I, per cert, al *FAQS* va fer una afirmació que ens va cridar molt l'atenció. Va dir que el 90 per cent dels manifestants no sabien el què sobre la sentència de Hasél. Suposem que es referia al seu ingrés a presó. Això del 90 per cent..., a vostè qui li va fer l'informe? Els mossos i les mosses d'Esquadra? O va dir 90 per cent com podia haver dit 8 o 80 per cent? Ens pot explicar d'on treu aquesta caracterització, que, per cert, no és tècnica, és absolutament política?

I, conseller, vostè va veure com un diputat nostre, electe –ja podríem parlar perfectament de «diputat»–, el Dani Cornellà, anava amb les mans a la butxaca, demanava mediació, i se'l va començar a picar amb les defenses. Per què no li ha trucat, al Dani Cornellà, vostè? I per què no ha sancionat, encara, en concret, aquesta actuació? Ens ho pot explicar?

I expliqui'ns també què els semblen aquests grups corporatius –no són sindicats, són grups corporatius– que diuen que faran ingovernables els Mossos. Es vol pronunciar? Nosaltres creiem en la llibertat sindical, però això són grups corporatius. I també què els sembla que ens surtin a amenaçar, representants polítics electes –«democràtics», que en dirien vostès– amb 200.000 vots, sobre la nostra actuació política.

Miri, nosaltres fem proposta, proposta política. I fem proposta política per transformar radicalment el model de seguretat pública. Certament, hem de tenir un debat tranquil, pausat, de fons, però li estem fent propostes, i és...: dissolució de la Brimo, prohibició de Taser i de *foam*, desmilitarització de la policia –no estem parlant, eh?, de la Guàrdia Civil, que encara continua sent un cos militar, sinó del funcionament d'alguns dels cossos policials– i establir mecanismes reals de transparència i de fiscalització. Ens sembla que és un tema absolutament de mínims, amb el que s'està donant.

Ens ha cridat molt l'atenció, això sí, que vostè en l'informe parlés de «tenen o no tenen components ideològics». Això no s'ha d'analitzar, és persecució ideològica. De «l'origen estranger». Origen estranger? Els meus pares, el meu pare i la meua mare, van néixer fora del país; a mi em diria també «d'origen estranger» o no? Això no s'ha d'analitzar mai. I, després, aquell argot policial, «els oportunistes», no?, que aprofiten per fer un robatori. Conseller, esperàvem una altra cosa.

Això sí, nosaltres el que volem avui és tenir molt clar que, al malestar que hi ha –al malestar que hi ha–, la resposta no pot ser policial. Si algú pensa que donarà com a resposta al malestar social policia..., estarà absolutament fracassat i fracassada. I anem a polítiques, evidentment, que donin resposta a allò que genera els orígens de la protesta i allò que en són les autèntiques causes.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández. Endavant.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; muchísimas gracias, presidente. Yo esta mañana definía el discurso del vicepresidente, presidente en funciones, el señor Aragonès, de «moralmente ambiguo» e incluso «viscoso», por muchas razones que explicaba esta mañana. Y siento decir, señor Sàmper, que usted se ha sumado a esa filosofía a la hora de abordar esta cuestión, sobre todo en los tres aspectos esenciales que son cualitativos, porque la descripción interminable que ha hecho nos la podría haber facilitado por escrito en un informe y hubiera sido todo bastante más, en fin, provechoso para todos, pero, en los aspectos realmente importantes de lo que ha ocurrido estos días, pues, ha pasado usted de puntillas y se ha puesto de perfil.

Yo voy a incidir en tres sobre los que ya he hablado esta mañana, pero creo que hay alguna idea más a raíz de su no intervención..., creo que merece la pena reflexionar. El primero es lo de la condena a medias, el segundo es la discusión del monopolio del uso de la fuerza en democracia, y el tercero es la inclusión en la negociación de la investidura de supuestos cambios en la gestión de los Mossos, que en realidad lo que significan son espacios de impunidad para los violentos. Es un eufemismo, lo que están utilizando; lo que se está buscando con la inclusión de esos cambios es que puedan campar a sus anchas y puedan hacer todo lo que hemos visto sin que haya ningún tipo de respuesta por parte de las fuerzas y cuerpos de seguridad.

Vayamos a la primera cuestión. Mire, es que ya lo hemos visto esta mañana varias veces. Las condenas se hacen sin peros ni matices, porque cuando condenas y añades un pero o un matiz dejas de condenar, y ya la cosa se transforma en un escenario completamente distinto.

Cuando se atribuye a causas profundas este tipo de violencia, se está justificando; se está justificando ideológica y conceptualmente. ¿Por qué? Porque se acaba llegando a la conclusión –extraordinariamente peligrosa– de que o bien se hace una política de extrema izquierda o la violencia estaría justificada, porque todo lo que no

sea extrema izquierda pasa a ser violencia estructural. De esa manera se atribuirían al adversario ideológico todos los males del mundo, incluso cuando no gobierna.

Detrás de esa idea perversa está la raíz del pensamiento totalitario, y es considerar que las cosas que funcionan mal son solo atribuibles a una parte de la sociedad o a una corriente ideológica –repito– incluso cuando no gobierna.

Usted, que me consta que no es de extrema izquierda, no combate esa idea por miedo y por falta de coraje político. ¿En qué consiste el coraje político? En defender tus principios y valores no cuando son convenientes o están de moda, sino precisamente cuando son inconvenientes, no están de moda o incluso no van a darte rédito electoral. Ahí reside el verdadero coraje político, el que ha demostrado usted no tener.

La segunda cuestión, la discusión del monopolio del uso de la fuerza en democracia. Usted, en su descripción, no lo ha hecho explícitamente, pero sí ha planteado un escenario que esta mañana, por desgracia, también hemos visto, en el cual, sin decirlo, parece que sean equiparables el uso de la fuerza del que quema la furgoneta y la del *mosso* o guardia urbano que detiene al que quema la furgoneta. No es verdad. Lo que hace el que quema la furgoneta es violencia, y lo que hace el *mosso* o el guardia urbano que le detiene es uso legítimo de la fuerza en democracia. No es un eufemismo, es que es lo que dicen todas las democracias del mundo.

Usted ha caído también en esa trampa de establecer una cierta equidistancia moral entre una cosa y la otra. De ahí el enojo y el enfado de los sindicatos de policía de Cataluña, que están que trinan contra usted. Y no me extraña, porque de la falta del coraje político devienen el abandono, la deslegitimación y la humillación que han sufrido las fuerzas y cuerpos de seguridad en Cataluña.

En tercer lugar, lo de incluir en una negociación de investidura esos cambios, modernización en los Mossos, que en realidad –repito– son espacios de impunidad para los que deciden ejercer la violencia. Es que no lo digo yo: usted lo reconoció en una entrevista, que se había visto condicionada, su actuación gubernamental, por la negociación con la CUP. El reconocimiento de ese escenario es gravísimo, por su parte, porque es que está reconociendo falta de autonomía para poder desarrollar su trabajo. Espero que luego lo aclare, y que lo aclare de verdad. Porque no se le escapa, a usted, el reconocimiento que hizo en esa entrevista, que la hemos visto todos..., no es que se le escapara, aquello, en un pequeño descuido. No, no, no: es que quedó muy claro. Es de una gravedad extrema.

Entre otras cosas, porque, mire, el pacto, el diálogo, el acuerdo en democracia son vitales, y muchas veces con quien tiene una ideología radicalmente distinta. Pero ese pacto, ese diálogo y ese acuerdo nunca pueden hacerse ni a costa de la ley ni a costa de condenar la violencia, y con su ambigüedad se sitúa usted al margen. Porque el responsable del orden, la convivencia y la seguridad ciudadana en Cataluña no puede sentarse a negociar con alguien hasta que no condene la violencia. Es que ese es el límite. El límite no es la ideología; el límite es la ley, el límite es la convivencia, el límite es la seguridad ciudadana. Y el límite, evidentemente, es la condena a la violencia.

Y eso es justo lo que no quieren hacer ustedes, que hablan alegremente de cordones sanitarios, pero luego olvidan lo que realmente marca el límite en democracia, que no es la ideología por mucho rechazo que a uno le provoque la de uno o la de otro, sino que es precisamente la ley y la convivencia.

Por lo tanto, yo le pido que lea de nuevo –seguro que ya lo ha hecho, porque me consta que usted estas cosas se las lee– la carta de los sindicatos de policía, porque ahí tiene la guía. Tiene la guía de gestión, pero tiene también la guía moral de lo que debería hacer en el tiempo..., yo no lo sé, el que sea, pero por lo menos en estas semanas en las que todavía sea usted *conseller* en funciones, en las que seguro que va a vivir episodios de esta naturaleza, desgraciadamente, en los próximos días. Esperemos que no sea así.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula, ara, la diputada senyora Caula. Endavant.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president. Després d'escollar atentament totes les intervencions, ens agradaria posar un punt de seny, de criteri, de tranquil·litat, com ens deia el conseller, perquè probablement anem una mica més enllà de fer de l'excepció una norma general del que ens està passant.

Crec que durant aquestes darreres setmanes, i des de la detenció del raper Hasél, hem vist com milers de persones sortien als carrers de diferents ciutats d'aquest país per defensar els nostres drets fonamentals. I crec que hauríem de preservar que inicialment la sortida al carrer ha esdevingut per defensar aquests drets fonamentals d'una manera pacífica per la majoria de la gent. Això, tenim l'obligació de preservar-ho.

En un estat que es fa dir «democràtic» mai s'hauria de posar en dubte aquesta llibertat d'expressió i com el podem protegir, perquè és essencial. Perquè per preservar aquest estat de dret és vital poder defensar, quan ens agrada i quan no ens agrada, aquest dret a la llibertat d'expressió. Perquè cada vegada estem entrant en un terreny més delicat que ens hauria de fer reflexionar com a societat: protecció dels drets, aquestes línies vermelles que moltes vegades anomenem, aquesta línia de flotació, entrar en terreny pantanós...

I crec que l'Estat espanyol ha de fer un replantejament molt i molt seriós. Estem veient com hi ha presos polítics per defensar un projecte polític. Veiem com hi ha una mesa imputada per permetre que en aquest hemicicle puguem debatre de tot lliurement, perquè és l'espai..., perquè hem autogenerat espais on la paraula sigui una eina de canvi. Per tant, atenció. Atenció, perquè aquesta línia, quan trontolla en una societat democràtica, vol dir que trontolla tot el que hi ha darrere. I tots, col·lectivament, hauríem de fer una reflexió que probablement ens estem apropant massa a una línia molt i molt delicada.

Aquestes protestes han estat el focus mediàtic per les actuacions tant per part d'alguns manifestants com per part de la policia. I volem posar en valor i volem defensar que el gran gruix de les persones que s'han manifestat no ho han fet contra el mobiliari urbà ni els comerços ni la policia. Per tant, no volem criminalitzar la protesta; la protesta és lícita.

Tanmateix, sí que sabem que hi ha un tipus de violència, un tipus de vandalisme, i el denunciem, el critiquem i el volem arraconar dels nostres carrers. I aquí hem d'esmerçar totes les eines possibles perquè això no es pugui tornar a repetir. Entenem que són actuacions minoritàries, i per nosaltres no és criminalitzar la protesta que hem vist al carrer. Les accions de saqueig no són llibertat d'expressió i no es poden encabir en cap cas en aquest dret de protesta. I tampoc ho és posar en risc la vida de mossos o de guàrdies civils, com vam veure, generant un incendi o altres situacions complicades.

El que tenim molt clar des d'Esquerra Republicana és que la violència genera violència, i això està demostrat. I la repressió com a eina política també genera violència, sigui institucional, sigui física... Tanmateix, hi ha una imatge que jo no em podré treure mai del cap. El senyor Carrizosa ens parlava de respecte a l'autoritat. Jo crec que vostè a vegades confon el que és «respecte a l'autoritat» amb «impunitat dels cossos policials».

I crec que no: l'U d'Octubre vam veure crec que la situació més bèstia d'uns cossos que ens havien de protegir, uns cossos que van arribar i van atonyinar directament la gent. Per tant, atenció. I crec que, el Cos de Mossos d'Esquadra, la ciutadania catalana se l'estima, i se l'estima molt, perquè és una policia que moltes vegades ens hem..., que sempre ens trobem, de proximitat. És aquell model que ens hem estimat, el conseller ens ho deia: aquelles comissaries de proximitat que donen un servei a una societat.

Una societat que normalment, per més que aquí, a vegades, sobre el paper parlem d'una idealització..., hi ha aspectes de la nostra societat que s'han de corregir. Ho deia la diputada Albiach: hi ha situacions en què ens cal una policia professionalitzada que sàpiga resoldre alta delinqüència, invasions com les que hem vist, de vandalisme al carrer. I tant, que ens cal. Perquè la policia no és una d'única que ha de respondre davant de tot, sinó que..., sempre demanem, en molts àmbits, els diferents nuclis d'expertesa. Per tant, això també ho demanem a la policia catalana, aquella policia catalana experta en violència de gènere, aquesta policia de proximitat, i també un cos que tingui una expertesa per a alts incidents.

Així mateix, per protegir el cos, per protegir els bons agents de policia, el que hi ha d'haver també són aquelles eines de transparència i de fiscalització per poder actuar davant dels abusos d'autoritat. Crec que aquest és un debat que no és nou, en aquest hemicicle, sinó que reiteradament aquest debat l'hem tingut, en aquest hemicicle. La Brimo a vegades utilitza la força d'una manera raonada? Sí? No? Cal una reflexió? Cal obrir tots aquests processos que vostè ens deia, a vegades, d'investigació per intentar descobrir què es pot filtrar.

Crec que això és imprescindible, però és imprescindible per protegir els bons agents dels Mossos que hi ha en els nostres Mossos d'Esquadra. I n'hem de filtrar aquells que no actuen correctament. Hem vist imatges que impacten. A mi em costa molt compartir el discurs que hem sentit de Ciutadans, de PP i en algun moment de PSC. Hem vist alguna actuació que ens ha de fer replantejar alguna mesura. L'encapsulament del carrer de Gràcia i alguna altra actuació ens ho han de fer replantejar, perquè aquests protocols per escrit no existeixen.

La nostra policia és aquella, com ha dit el conseller, que primer fa mediació, que després dona un canal de sortida. Que dissuadir i dispersar és l'eina prioritària; no la contrària, encapsular i potser utilitzar la força d'una manera desmesurada. I, si alguna vegada això succeeix, crec que hem de tenir tots els mitjans per fiscalitzar-ho per protegir els bons mossos i mosses d'esquadra.

I això és el que li demanem: una policia transparent fins on pot ser transparent, perquè estem parlant també d'uns cossos de seguretat que moltes vegades han d'afrontar situacions molt i molt complicades. Però ens hem d'autoexigir que tot això sigui amb la màxima transparència i amb tots aquells protocols que protegeixin els uns i els altres, que protegeixin la ciutadania i que protegeixin la policia pública.

Parlem d'aquest model de seguretat pública que tantes vegades s'ha posat aquí i que requereix –i crec que és de consens per part de tothom– una reflexió més. Seguim-hi treballant, però sense perdre de vista aquesta policia de proximitat, de servei a la ciutadania, que trobi la manera d'entrelligar tots els cossos policials que tenim: els Mossos d'Esquadra, la Guàrdia Urbana, els vigilants municipals, els agents rurals. Tot això ha de ser un teixit que ens doni resposta a tot el territori per igual perquè tota la nostra ciutadania tingui una sensació d'estar protegida.

Lluitem en aquest sentit, perquè no podem només parlar aquí de com ataquem. I el sentia a vostè, que deia..., la comissaria de Vic, haurem de replantejar-nos..., i com les protegim. Jo crec que potser hem de fer un replantejament al contrari, hem de preservar aquesta manera. Hi ha hagut un incident, però l'hem de preservar. Com? Amb polítiques socials, amb polítiques educatives, amb polítiques de prevenció. No hem de remodelar només una policia. La policia, al final, és l'última intervenció, la coercitiva. Anem a treballar en l'altre àmbit.

Venim d'una pandèmia on la gent ha patit moltíssim, i el sector que ha patit més és el jove. I és probable que tots, en algun moment, hàgim acumulat aquest sentiment de frustració per la pandèmia, per la repressió viscuda. El que sí que hem de fer, com a polítics, crec que és trobar les eines perquè la nostra ciutadania canalitzi amb les vies oportunes la sortida de tota aquesta frustració. Perquè la gent ha de poder expressar..., ha de poder tenir l'altaveu necessari i possible per fer saber que no està d'acord amb segons quines coses, i, si no, almenys només expressar aques-

ta frustració, que, per una pandèmia sobrevinguda, ha agreujat la problemàtica dels joves, no? Els ha tingut tancats, l'accés a la universitat és a distància, aquest futur a nivell habitacional és molt més complicat...

Per tant, aquí, com a polítics, el que hem de fer és redissenyar totes les eines i estructures al nostre abast perquè aquesta gent tingui futur. I això es fa amb polítiques socials, es fa amb polítiques educatives, i es fa amb molta i molta prevenció. I sabem com no es fa, senyors de Ciutadans, i tant de bo entenguin la lliçó de les urnes quan un partit passa de trenta-sis a sis: es fa no generant crispació, es fa no enfrontant ciutadans. Es fa buscant la pau social, i no al contrari.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, finalment, té la paraula el diputat senyor Lluís Guinó. Endavant.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, deixin-me, en primer lloc, fer una primera consideració que té a veure amb els retrets que determinats grups de l'oposició han fet al conseller en la seva exposició. Els haig de dir, en nom de Junts per Catalunya, i ho faig extensiu també en nom del Govern, que ha estat una exposició exhaustiva i transparent del que ha succeït aquests darrers dies a Catalunya. I, francament, de vegades demanem explicacions als consellers i som especialment contundents en aquestes sol·licituds d'informació, i em sembla que aquesta vegada el conseller, des d'aquesta perspectiva, ha complert perfectament. Per tant, li volem agrair aquesta exhaustivitat i aquesta explicació.

És obvi, però, que aquestes accions comporten necessàriament posicionaments polítics, i aquesta és segurament la situació en la que ens trobem precisament ara: en valorar des d'un punt de vista temporal si és el moment, precisament, i si la immediatesa dels fets que han succeït és adequada, precisament, per fer un debat profund sobre la problemàtica de l'ordre públic a Catalunya.

Disposem d'una policia clarament democràtica. Condemnem de forma contundent la violència, el pillatge, el vandalisme, la destrucció dels comerços. És indiscutible que..., fins i tot de vegades resulta sorprenent que hàgim de fer aquestes manifestacions públiques perquè quedi clar que el Govern de la Generalitat de Catalunya, la conselleria d'Interior, defensa i està al costat del Cos de Mossos d'Esquadra.

I això és compatible perfectament amb fer revisions crítiques de dispositius. És compatible perfectament amb obrir els expedients que siguin necessaris com a conseqüència d'una mala praxi. És compatible perfectament amb entrar a valorar en el Parlament de Catalunya si alguns dels mecanismes que a la comissió de les bales de goma el 2013 es van aprovar s'estan implementant amb l'esperit que en aquell moment els grups parlamentaris van, certament, aprovar.

I, tal com s'ha vist, és difícil, posar-nos d'acord; és una tasca especialment complexa i difícil. I, per tant, és bo que, quan el nou Parlament estigui constituït, d'alguna manera es torni a constituir una comissió amb la voluntat clara d'aprofundir en la necessitat d'estudiar a fons i fer una diagnosi de la situació i de com s'enfoca precisament l'ordre públic, que necessàriament s'ha de fer a partir, també, de l'evolució de la mateixa societat. No es poden, d'alguna manera, oblidar els canvis que es produeixen en la nostra societat, quines són les causes d'aquests canvis i quines són també clarament aquestes conseqüències de caire social, que tenen una relació molt directa amb la problemàtica de l'ordre públic.

Els Mossos d'Esquadra, al ser una policia clarament democràtica, disposen dels protocols per a la seva actuació també de forma concreta. I s'ha avançat –i avui ho ha anunciat el conseller– en una qüestió que té a veure amb la transparència, que és bàsica i fonamental en un estat democràtic i de dret. Cal ser el màxim de transparents.

Des del 2013, també disposem d'uns protocols de reparació, que no existien, per evitar, precisament, l'allargament de les causes a nivell penal i facilitar des d'un punt de vista administratiu la resolució d'aquestes qüestions. Que les persones que han patit una afectació directa, com va succeir amb aquesta noia de que s'ha parlat, del *foam*, puguin rebre una reparació ràpida, justa, i que l'Administració respongui de la seva responsabilitat. I aquests protocols existeixen i s'han de portar a terme. I s'ha de fer, a més a més, amb poca dilació.

S'ha de fer també molta pedagogia, entendre que l'actuació de la Brimo ha de ser una actuació com a *ultima ratio*; que s'han d'esgotar absolutament tots els mecanismes de prevenció; que s'ha d'aprofundir en els mecanismes de mediació; que s'ha de fer amb proporcionalitat. Que s'ha de fer, sobretot, amb la traçabilitat de la utilització d'aquests mecanismes. En això hi estàvem pràcticament tots d'acord, els grups parlamentaris; pràcticament tots, hi havia un consens general. En canvi, avui, l'exposició de cada un dels grups ha estat tan distant que fa difícil entendre o comprendre que a curt termini es pugui tornar a plantejar el consens que necessita, precisament, l'ordre públic.

No vull oblidar-me, tampoc, però, que la gent jove protesta..., ho ha de fer, perquè té, segurament, molts motius per fer-ho. Té dret a fer-ho. I amb més motiu l'Administració ha de facilitar que aquestes manifestacions i aquest dret d'expressió puguin fer-se als carrers amb tota llibertat i amb tota facilitat. És a dir, fins i tot ha d'entendre, la policia del país, que la gent té dret a manifestar-se, que això és un dret fonamental, i que a més a més és un dret humà que s'ha de protegir. I en tenen motius, clarament. Ho hem dit pràcticament tots els grups parlamentaris: hi ha motius per queixar-se, hi ha motius per protestar, hi ha motius per veure que estem en una societat en que hi ha poques expectatives de futur per a la gent jove.

I aquesta és una problemàtica no només del Govern; és una problemàtica, també, dels grups parlamentaris, certament. Hi han algunes qüestions de les que es queixen els joves que les podríem resoldre des d'aquí, des del consens i des d'arribar a acords entre grups parlamentaris per resoldre mancances bàsiques, estratègiques, que portem anys parlant-ne però no resolent de forma pràctica. Hem d'implementar les polítiques que s'acorden al Parlament de Catalunya de forma concreta. Hem de valorar la situació de la gent jove. Hem d'entendre que la llibertat d'expressió ho és sense cap mena d'intent per part de ningú de poder coartar-la. La llibertat d'expressió no té sentit..., ni tan sols té sentit avui, siguem sincers, amb el manteniment del delictes d'injúries a la corona com existeix en el nostre Codi penal.

S'ha fet referència també a una qüestió que em sembla interessant de destacar, que és distingir clarament el que és violència quan afecta les persones de la «violència», entre cometes, definida i vinculada als elements materials, que això bàsicament, des d'un punt de vista penal, són danys. Certament, aquesta distinció és transcendent, és important, i, per tant, cal valorar-la.

Quan tornin a reunir-se i parlin de la revisió de l'ordre públic..., no hem de fer referència estrictament només a quin tipus de material ha d'utilitzar la Brimo, precisament, per enfrontar-se a aquestes situacions. No és una problemàtica només de material. En part, ho és. De fet, vam suprimir les bales de goma en aquell moment perquè realment els danys, des d'un punt de vista físic, els traumatismes que comporten, el patiment que van comportar en casos molt concrets, són gravíssims i afecten definitivament la vida de les persones. I va ser una bona decisió. En aquell moment els tècnics ens van explicar en seu parlamentària que, a diferència de les bales de goma, el *foam* va on es dispara, on s'apunta, que aquesta és una diferència bàsica amb les bales de goma. Ens van dir que hi ha uns mecanismes tècnics que preveuen, precisament –i uns protocols–, que no es pot disparar en una determinada posició. Per tant, resulten en certs casos incomprensibles, des d'un punt de vista tècnic, determinades lesions. I és aquí on precisament s'han d'aplicar clarament aquests protocols.

Hi ha una altra qüestió que no s'ha resolt en aquests anys i que també poso sobre la taula, i que m'agradaria que algun dia, sobretot els partits polítics que governen a l'Estat, com són el Partit Socialista i En Comú Podem..., que valorin fins a quin punt té sentit que a Catalunya encara la Policia Nacional continuï utilitzant les bales de goma. Si es va acordar al Parlament de Catalunya que se suprimia l'ús de les bales de goma, la Policia Nacional, la Guàrdia Civil, també han de deixar d'utilitzar les bales de goma a Catalunya. Perquè hi ha mecanismes perfectament habilitats avui per evitar, precisament, aquesta lesivitat de les bales de goma.

Per tant, tots aquests conceptes els hauran de discutir vostès a la pròxima legislatura. I espero que ho facin sense prejudicis, sense apriorismes. La democràcia –ho ha dit el diputat Batet aquest matí– no conjuga amb la violència, però, certament, vivim en una societat dinàmica, complexa, que mereix empatia i comprensió. I, en aquesta dinàmica, en un sistema de policia d'aire anglosaxó, que prioritza la prevenció, que l'element que defineix l'eficiència de la policia en un moment determinat no és la visibilitat de la repressió ni la visibilitat de la reacció, el que és eficient des d'un punt de vista policial –i així consta en els millors sistemes que s'aplica– és acreditar que s'han portat a terme totes les mesures prèvies i de prevenció per evitar que es produeixin els fets delictius. Precisament és en aquesta imatge d'eficiència, que haurien de treballar i han de continuar treballant els Mossos d'Esquadra.

Per finalitzar, aquesta és la meva darrera intervenció al Parlament de Catalunya, perquè, com vostès saben, no formaré part d'aquesta cambra la pròxima legislatura. Els vull agrair la seva la seva feina, el seu treball, la seva comprensió, la seva empatia. Agrair la feina dels treballadors d'aquesta casa, que ha estat, certament, molt satisfactòria. I esperar que, realment, des d'un punt de vista de l'àmbit d'Interior, sobretot, des d'un punt de vista de l'ordre públic, siguem capaços de mantenir i de fer compatibles perfectament la llibertat d'expressió, la llibertat de manifestació i la possibilitat de que aquests drets es puguin desenvolupar de forma lliure i democràtica al nostre país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula de nou el conseller d'Interior, per fer la rèplica. Conseller, quan vulgui.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Diputades, diputats, en primer lloc, manifestar que a l'inici de la meva intervenció ja els he dit que la primera part de la meva intervenció seria pesada, i ho he dit coneixedor de que explicar tots els fets que van succeir durant tretze dies se'ls faria pesat, i els hi he advertit. I jo hagués volgut –i ho dic per la ironia de les paraules del diputat Fernández, de que semblava que ho havia escrit el major Trapero– que vingués el major Trapero a dir-ho. *(Veus de fons.)* Perdó, el senyor Aragonés, exacte.

Però resulta que el Reglament... –estan tan a prop que els he confós. Resulta que el Reglament del Parlament no m'ho permet. I com que no m'ho permet –penso que és l'article 172, el que en fa menció–, doncs, he hagut de fer aquesta referència a una intervenció operativa. Que, d'altra banda, tinc molt clar que, si no l'hagués explicat, se m'hagués dit que vostès no han tingut l'oportunitat de conèixer tot allò que ha passat durant aquests quinze dies. Ja s'ha explicat, allò; anem a parlar de política.

Aviam... A vostè, senyor Carrizosa, el deixaré per al final, eh? Com que és de moment, fins avui, la força més representada, crec que té el dret i l'honor que li contesti en última instància.

Però començaré pel que ha comentat el senyor Fernández. Miri, senyor Fernández, vostè diu una cosa que no és veritat, que és amb relació a intervencions meves que hi han hagut en mitjans de comunicació, doncs, que s'havia tingut algun tipus

de influència per les negociacions que, legítimament, estan tenint els grups polítics que tenen la possibilitat de formar govern, negociacions de les quals jo no en formo part ni en tinc coneixement. El que sí que vaig dir és que segurament han afectat una falta de condemna global dels fets que hem viscut aquests dies. I això ho vaig dir i ho reitero ara.

El que ningú de vostès pot dir és que jo no ho he condemnat. Mirin, he tingut disset intervencions en mitjans públics en aquests catorze, quinze dies, a banda de compareixences que s'han fet des del Departament d'Interior. El dimecres dia 17, a quarts de deu del matí, ja vaig fer la primera intervenció, amb una condemna del que era la violència, diferenciant-ho del que és l'exercici dels drets fonamentals, que estic convençut que vostè defensa exactament igual que un servidor. Vaig fer la condemna des del primer dia, i l'he fet, com li deia, més de dotze vegades en intervencions públiques. Aquesta és la realitat.

Per tant, que jo hagi dit que he trobat a faltar una condemna global explícita no el legitima a vostè a dir que jo m'he sentit influenciat, perquè li adverteixo que no m'hi he sentit en cap cas, l'hi ben asseguro.

A veure... A vostè, senyor Aragonés..., sempre em quedo amb moltes preguntes per contestar-li. Li agraeixo que avui m'hagi dit: «Si avui no pot, ja ho farà en un altre moment, o per escrit o com sigui», però li haig de dir que en té part de culpa vostè, perquè fa sempre (*el conseller riu*) com dotze, tretze, catorze preguntes, que és impossible que les contesti en aquest espai breu que tindrè, d'uns deu o quinze minuts, perquè llavors no deixaria possibilitat de contestar la resta.

Però sí que li vull dir que quan vaig dir –no sé quin dia ha dit, vostè, del mes passat o fa dos mesos– que aquesta generació no l'entenc com a violenta, sinó com a violentada, aquella frase estava pensada. I avui aquí, malgrat que condemno de forma enèrgica la violència, la torno a dir. I jo crec que haig de tenir la llibertat de poder expressar exactament amb la mateixa contundència que hi ha hagut violència, perquè hi ha hagut violència –i no entrem en el debat juridicopenal del que són els danys a les coses i la violència a les persones–, hi ha hagut violència social, i això és una evidència..., i puc condemnar-la, com la condemno ara i la vaig condemnar des del primer dia, el dimecres dia 17, exactament amb la mateixa contundència que..., tots sabem el que han dit diferents portaveus que han intervingut ara, que és la realitat que estem patint.

Ho deia la senyora Albiach, ho ha dit també la representant d'Esquerra Republicana, ho ha dit el senyor Guinó: és evident –és evident– que aquesta joventut és una generació complexa, perquè van néixer –i això és una obvietat– com a conseqüència d'una crisi econòmica que va créixer –vostès ho saben– amb Lehman Brothers l'any 2008, i, just quan començàvem a sortir d'aquesta crisi econòmica i a notar els efectes d'una recuperació, ens arriba la crisi de la Covid-19.

Amb la mateixa contundència que denuncio la violència dic que això és una obvietat. I amb la mateixa contundència que dic que hi ha hagut violència i violència greu des del dimarts dia 16, que va començar a la comissaria de Vic, denuncio que l'objectiu de qualsevol país hauria de ser que pugui coexistir el binomi exercici de drets fonamentals –naturalment que sí– de forma pacífica –naturalment que també. I aquesta és la realitat.

I vostès aquí, doncs, fan política, i és obvi, això és el Parlament de Catalunya, no més faltaria, però tampoc crec que sigui el lloc adequat per dir les coses quan no són veritat. Ho sento: no és veritat que jo no ho hagi denunciat des del primer dia, ho acabo de dir ara. Vostè ho ha dit, senyor Pérez, amb una certa tebior, que jo no ho havia dit del tot, perquè quan hi han però... Això ho han dit diversos intervinents, i jo no he tingut cap però, cap ni un.

Jo he denunciat la violència des del dia u, li agradi a algú o no li agradi a ningú. Ho he fet, i això no em resta legitimitat per dir lo que li acabo de dir ara: que aquesta generació –i ho deia molt bé la senyora Albiach– té un problema importantíssim pel que aca-

bo d'explicar, i que defensaré l'exercici dels drets fonamentals sempre, des d'Interior, des del meu despatx d'advocats o des d'on sigui. Cap tebior, cap feblesa i cap però en haver denunciat aquesta existència de violència que hem viscut aquests dies.

S'ha parlat molt de la possibilitat de que hagués pogut morir o resultar lesionat un policia local de la Guàrdia Urbana de Barcelona quan es va cremar l'altre dia, el dissabte, la «furgona» on estava dintre, perquè va tenir dificultats per sortir del seu cotxe, i, per tant, el risc hi era, però tothom ha deixat en l'oblit el que va succeir a Vic el dia 16. I el dia 16, a Vic, si no arriba a arribar una dotació de l'ARRO que estava a Manresa i que va trigar aproximadament uns vint-i-cinc, trenta minuts en arribar..., les façanes de la comissaria ja estaven a punt de cedir. I allà hi havien tres-centes persones llançant pedres i puntals d'obres, i allà hi havien disset mossos d'Esquadra que van patir por. I, per tant, estem sempre en l'àmbit de la temptativa de delictes, però aquell dia 16, si no arriba una dotació d'ordre públic de Manresa, en concret ARRO, el que hagués succeït..., no ho sabem prou.

I ho dic perquè és molt fàcil conceptualitzar com el dia que traspassem les línies vermelles el dissabte aquest, dia 27, quan veiem tots, i per la tele, a més, com crema una «furgona» de la Guàrdia Urbana. És molt fàcil. Però tothom ha oblidat que, si no s'arriba a aturar el grau de violència a la comissaria de Vic el dimarts dia 16, no sabem el que hagués succeït, perquè estaven a punt d'entrar. I estaven a punt d'entrar a una comissaria on els dispositius de defensa d'ordre públic són de quan es van desplegar, a la dècada dels noranta, els Mossos d'Esquadra a Catalunya, precisament a Vic. Va ser la primera comissaria on se'n va fer el desplegament. I aquesta és la realitat.

I amb això vull anar a parar a una cosa molt important: que fixin-se si denuncio des del primer dia la violència, que, per mi, l'episodi més violent, per bé que en grau de temptativa, es va donar el primer dia, el dia 16, on divuit mossos d'Esquadra podien haver temut per la seva vida. I això és el que ells mateixos em van dir un parell o tres d'hores després de que acabessin els fets, que, com saben, vaig tenir presència física allà.

Per tant, la violència ha estat extrema –i ho torno a repetir, senyor Aragonés, per bé que sense entrar en consideracions juridicopenals– des del primer dia. I entremig, per exemple, hi va haver una crema de contenidors a l'Eixample –no recordo els carrers– on els he explicat abans que es va cremar un semàfor. I els semàfors fan deu o dotze metres d'alçada, i això ens situa al segon pis d'un bloc de pisos. I, per tant, l'opció –i ens ho van dir Bombers– de que s'hagués pogut cremar aquell edifici va ser una opció molt plausible.

I, per tant, la violència va començar el dia 16 i va acabar el dia 27 –esperem que realment hagi acabat. Per tant, amb tot el respecte que els tinc, perquè vostès són els meus diputats, tots, no tolero que diguin que jo no ho he condemnat. Ho he condemnat des del dia primer, i vostès ho saben. I si aquí tinguéssim l'oportunitat, la possibilitat de visionar les intervencions i els vídeos, eh?, cosa que es fa en tots els judicis, els hi podria demostrar. Per tant, si us plau, les coses que han passat les poden dir, naturalment que sí; les que no han passat, jo els demanaria que no ho fessin.

Vostè, senyor Fernández, deia aquesta condemna «a mitges». Ja l'hi he contestat. No és veritat. Vostè pot tenir aquesta percepció que hi ha al carrer ara, de negociacions. Sé que això els posa en safata de plata venir aquí a dir que no hi ha hagut condemna, que les negociacions són les culpables... Jo ho entenc. Segurament si jo estigués en la seva situació probablement faria el mateix. No ha succeït a Interior; no ha succeït amb el conseller d'Interior, l'hi ben asseguro.

Senyor Pérez, vostè ha dit que tenim molt marge, perquè hi han moltes coses en les que més o menys pensem de forma..., igual. Vull pensar que vostè pretén tenir l'autoria o la possessió, «si m'apura», del camí de la centralitat, i permeti'm que li digui que el camí de la centralitat és imprescindible en termes de seguretat. Aquí hi han grups polítics que pensen d'una manera –ho ha evidenciat el senyor Carrizosa en la seva intervenció–, hi han polítics que pensen d'una altra –com ho ha eviden-

ciat també el senyor Aragonés. Tots són legítims. I, malauradament, en breu aquest Parlament encara tindrà altres posicionaments polítics més extrems. I, segurament, quan es parli de seguretat, encara la bretxa entre uns i altres serà més potent.

La centralitat, si en un lloc té rellevància i és imprescindible, és precisament en termes de seguretat. Perquè hem de ser capaços entre tots de trobar el punt d'equilibri entre el que dèiem al principi –ho han dit molts de vostès–: aquesta seguretat per a la ciutadania i aquest equilibri amb aquest dret a la manifestació de totes les persones que es volen manifestar, protestar lliurement. I aquesta centralitat és la que reivindicuem des del Departament d'Interior.

No estic d'acord amb lo que vostès han manifestat en relació amb els sindicats, per exemple. I no hi estic d'acord perquè vostès s'hi deuen haver reunit, però jo també, i abans que vostès. I, per tant, les qüestions que ells poguessin tenir, de dubtes, amb relació a condemnes o no condemnes, de partits o no partits, de moviments o no moviments, les van tenir molt clares.

I no estic d'acord, a més, amb que vostès diguin que els policies, que mossos d'Esquadra, que guàrdies urbanes estan molestos amb Interior. Perquè parlo amb ells a diari, perquè m'he reunit amb els comandaments –com li deia al principi– dues vegades, més de dos-cents comandaments; perquè avui ho hem fet amb les policies locals. I no és precisament aquest, el sentiment. Altra cosa és que estiguin preocupats –i ho han d'estar– pel grau de violència que hem viscut aquests dies; un grau de violència que hem d'aturar entre tots. I «entre tots» implica –l'hi torno a dir, senyor Pérez– agafar el camí de la centralitat.

I ara ja em dedico a vostè, senyor Carrizosa, que té l'honor de ser el darrer en la meua rèplica. Miri, no voldré caure en la seva forma de parlar quan s'enfada, l'hi haig de dir. A la tele, impacta; quan se'l té a quatre metres, fins i tot fa por, perquè crida i insulta. Vostè parla de coses que altres diputats no fan servir, termes com «*es una vergüenza*», «*es vergonzoso, lo que usted ha hecho*». I parla, a més, amb un ímpetu que, de veritat, un diu: «Ostres, m'hauria agradat estar un punt més endarrere.»

Jo vull entendre que vostè avui està molt «mosquejat» amb mi perquè avui la fiscalia li ha arxivat una denúncia que em va posar, i li ha dit, en termes molt col·loquials i molt educats, que allò que vostè deia que era un delictes –i que, per tant, a mi se m'havia de perseguir penalment– no és res més que el seu dret a queixar-se aquí. Li ve a dir això. I, per tant, jo crec que avui amb mi ha focalitzat aquesta ira. Perquè haig de reconèixer que vostè i jo fins avui hem tingut lo que s'anomena «bon rotllo», eh?

Però escolti'm una cosa: vostè, per molt que llanci un missatge de recolzament a la policia, per molt que llanci un missatge de recolzament a *El Periódico*, per molt que llanci un missatge de recolzament a tota la ciutadania, si segueix com avui ha estat amb mi, convertirà els sis diputats –que ha reconverit de trenta-sis a sis– en zero o en un de testimonial. Perquè li vaig a dir una cosa, senyor Carrizosa, de veritat, l'hi dic amb tota la franquesa, i permeti'm que l'hi digui fins i tot amb «carinyo»: la gent ja està farta de la «bronca».

I vostè, que representa un partit, doncs, que vol exercir un sistema de seguretat potent –i això ho hem parlat moltes vegades amb el senyor Alonso, per exemple–, per tant, on la seguretat és un canal important, doncs, per fer la política –que jo l'hi respecto, només faltaria–, crec que el que hauria de fer és no fer d'això la recerca, com deia la senyora Albiach, d'un titular fàcil, sinó de dir..., la gravetat que hem viscut, que és evident –això s'estudiarà d'aquí un any o dos en els llibres d'història–, la violència que hi ha hagut, la complexitat del moment social, lo que li deia al principi, una generació castigada per unes crisis encadenades, per la pandèmia, la manca d'horitzó..., estic convençut que a vostè li hagués permès de fer un discurs crític, molt crític, fins i tot més crític, però correcte i que s'allunyés de la «bronca».

Jo, senyor Carrizosa, quan he tingut l'oportunitat de parlar aquí, parlamentàriament, amb el senyor Alonso, quan vostè fins i tot ha tingut un to més agradable,

sempre he pensat: «És la grandesa de l'arc parlamentari, veure les coses de forma diferenta.» Quan vostè insulta, quan vostè posa aquí paraules com les que hi ha posat i utilitza aquest to, penso que a qui està perjudicant és bàsicament a dues institucions o persones: una, vostès mateixos –políticament això ho rebran–, i dues, la societat. *Basta ya* de «bronca» política.

Construïm espais de diàleg, construïm un país que sigui capaç d'abraçar, com li deia al principi, els drets fonamentals de les persones i la seguretat de les persones. Aquest és el binomi sobre el qual ha de gravitar Interior i sobre el qual ha de gravitar aquesta centralitat que necessita Catalunya.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, conseller. Tenen un torn de nou els grups parlamentaris, per cinc minuts cada un. I té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señor Sàmper, hemos actuado y actuaremos con firmeza en la defensa de las libertades en Cataluña. Y hemos presentado una declaración institucional para que se respete a los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado, y el resultado es el que le explico: todo el mundo se ha puesto de perfil. Excepto el Partido Socialista, el Partido Popular y nosotros, nadie ha querido condenar explícitamente la violencia en una declaración institucional aquí ni apoyar a la policía en una declaración institucional aquí.

Y sí, señor Sàmper, la fiscalía ha archivado la denuncia que le presentamos por lo que entendíamos nosotros que era una prevaricación por dejar a los *mossos* indefensos y no perseguir a los autores de presuntos atentados contra ellos. Y sí, presentamos esa denuncia, y la fiscalía..., que nosotros respetamos –lo hemos dicho siempre– las resoluciones de la fiscalía y de los tribunales siempre, nos sean favorables o no lo sean, pues, ha abierto dos caminos, señor Sàmper. Es verdad, ha archivado la vía penal, pero eso no quita, primero, que sea una *vergüenza* que usted, como responsable de los Mossos d'Esquadra –oiga, «vergüenza» no es insultar, ¿eh?, está usted con la piel muy fina hoy–..., que es una vergüenza que usted, como jefe de los Mossos d'Esquadra, deje de defenderlos cuando son objeto de atentado. Eso, lo primero. La fiscalía ahí, desde luego, no se mete.

Pero marca dos caminos: uno, les señala a los sindicatos el camino del contencioso-administrativo, si consideran –como se puede considerar, y creo que ellos lo hacen– que ustedes les están dejando indefensos. Y segundo, marca un camino también que no haya distinguos: no vale lo que estamos acostumbrados en la *conselleria d'Interior* con sus predecesores, que depende de en qué manifestaciones «vamos y les damos más» o «damos orden de ni siquiera identificar y ni siquiera detener». Entonces, dependiendo de lo que ustedes hagan, si se personan en unos casos y en otros no, también puede existir ese delito de prevaricación. Y nosotros le digo que estaremos atentos a que ustedes hagan lo que tienen que hacer.

Segundo. Mire, tenemos medidas también para los Mossos: reforzar la plantilla de Mossos d'Esquadra hasta los 25.000 efectivos, coordinarse los Mossos con la Policía Nacional y la Guardia Civil, despolitizar el Cuerpo de Mossos d'Esquadra, asegurar el despliegue de los Mossos respondiendo a criterios objetivos de seguridad, eficacia y eficiencia y no a criterios políticos ni cuotas territoriales. Y, por último, la pedagogía y la responsabilidad política.

Mire, señor Sàmper, el estilo que uno pueda tener y las vicisitudes electorales que a uno le puedan ocurrir, pues, bueno..., lo segundo, desde luego, es fruto de las circunstancias políticas. Yo le digo que sus predecesores, aquellos que fueron Convergència i Unió... Ahora ustedes son una agregación de personas con hostilidades comunes, y que vienen de unos sitios y de otros, pero Convergència desapareció, no

tiene ni seis diputados. Y Unió desapareció, y no tiene ni seis, ni uno, ni cero; no tiene ninguno, aquí –cero sí.

Por lo tanto, nosotros seguimos defendiendo lo mismo. Han sido unas elecciones ciertamente difíciles, y sé que todos ustedes están muy contentos de que no hayamos tenido todo el apoyo que teníamos. Pero no le quepa la menor duda de que el ejercicio de la política no lo vamos a variar.

Mire, pedagogía y responsabilidad política... Hemos oído hoy al señor Aragonés, de la CUP, con su camiseta de Arran, que es la camiseta de los violentos que nos destrozaron (*remor de veus*) –sí, sí– las sedes y que hoy tenían el juicio también por destrozarnos las sedes y pintárselas a otros políticos del Partido Popular. La señora Albiach distingue aquí entre diferentes tipos de violencia y diferentes planos, equiparando la violencia de las calles con el legítimo uso de la fuerza por la policía para disolver a los manifestantes.

Y usted, señor Sàmper, lo que tiene que hacer, a nuestro juicio, es cuidar de la policía, condenar sin ambages la violencia –que algo debe pasar cuando usted tiene que repetir aquí en el *faristol* todo el rato que es que la condena..., pues no debe de ser con mucha convicción, cuando usted mismo tiene que repetirlo tantas veces– y defender a la policía. Condenar la violencia y defender a la policía.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula de nou el diputat Pérez. Quan vulgui.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Efectivament, senyora Albiach, llegim la política de manera diferent. No passa res; segurament algú té la raó i un altre, doncs, no la té.

Nosaltres pensem que, si es conforma una majoria per fer govern, hauria de presidir el partit més votat. Nosaltres ho pensem així, llegim així la realitat; vostès ho llegeixen de manera diferent. Nosaltres pensem que no hi ha en absolut causa humana que justifiqui cremar una furgoneta policial amb algú dintre. Nosaltres ho pensem així. Potser estem equivocats, però no hi ha cap causa, ni cap efecte, ni cap raó de fons que justifiqui això. Pensem així. Llegim la realitat de manera diferent. No passa res. Cadascú pensa les coses com les pensa.

Efectivament, jo vaig tenir la sort, en aquesta cambra, de discutir amb el conseller sobre el model de desplegament de Mossos d'Esquadra l'any 99, com a portaveu del meu grup en temes d'Interior. I va ser en un moment apassionant, sobretot perquè en aquell moment sí que s'estava parlant de model, perquè no n'hi havia –perquè no n'hi havia. I teníem models que, respectant el conjunt... Va ser un element interessant, sí.

Deixi'm que li digui una cosa: «centralitat», «parlem», «ens trobarem segur». Però aquesta mà estesa és la que em dona l'autoritat total per dir-li: «hi han coses en que no hi estem d'acord», «hi han coses que no funcionen», «hi han coses que vostè no hauria d'acceptar». Perquè, efectivament, els joves d'aquest país tenen dret a queixar-se i a manifestar-se. Totalment. I saben vostès qui és l'encarregat del Govern de que es pugui exercir aquest dret? Els mossos d'Esquadra. Els mossos d'Esquadra, que garanteixen la llibertat i la tranquil·litat dels ciutadans, i el lliure exercici de drets i llibertats. És clar que es pot fer tot, ho diu la llei –ho diu la llei.

Senyor conseller, no m'ha contestat les tres preguntes que li he fet, i mira que eren fàciles... Ho tornaré a fer, i ja em conformo amb un sí o un no amb el cap. Senyor conseller, es presentarà vostè com a acusació particular en el cas dels policies ferits? Sí o no? (*Remor de veus.*) Si torna a sortir, miri de contestar-me, o digui «sí» o «no» amb el cap i ja em quedo satisfet.

Senyor conseller, vostè garantirà la garantia jurídica d'aquells agents que la necessiten en funció dels fets d'aquests dies? Sí o no? Entenc que sí.

Senyor conseller, vostè considera que les dotacions actuals, fonamentalment de l'ARRO i de la Brimo i de les comissaries, són les adequades per mantenir l'ordre públic? Sí o no? O, com diu molta gent dins del Cos de Mossos d'Esquadra, això s'hauria de millorar?

Efectivament, nosaltres vam votar de manera diferent les conclusions de la comissió del 2013. Una d'aquestes, la número 27. La lleigeixo –quan parlem del greu exercici de la violència, número 27–: «El Govern ha de garantir que, en els protocols redactats a aquest efecte, la utilització de les pilotes de goma i de la plataforma d'aigua es concebin com a eina de darrer recurs» –per tant, es poden utilitzar com a eina de darrer recurs– «i que només s'utilitzin en situacions greus d'exercici de la violència». Es poden utilitzar. 2013. Votat per tothom. Qui li diu que la Policia Nacional no pot utilitzar tot això en situacions d'extrema violència, com ha explicat avui el conseller? On ho posa?

Senyor conseller, hem d'estar amb els Mossos. No perquè ho digui jo. Perquè ho diu la llei, la Llei de la policia, dels Mossos d'Esquadra, any 94: «La Generalitat ha de protegir els funcionaris del Cos de Mossos d'Esquadra en l'exercici de llurs funcions i els ha d'atorgar la consideració social deguda a llur jerarquia i a la dignitat del servei policial.» «Dignitat del servei policial», dignitat del que està fent la policia: l'ARRO, la Brimo i el conjunt del Cos de Mossos d'Esquadra, de les policies locals, de les guàrdies urbanes.

Treguin els Mossos de la negociació del Govern. No són cap moneda de canvi. Jo sé que vostè comparteix aquesta afirmació, però la responsabilitat en aquest moment és seva. Tregui els Mossos d'aquesta mena de negociació del Govern sobre com s'ha de conformar govern. Tregui la Brimo, trigui l'ARRO de tot això. Perquè el que demanaven els Mossos en la nostra reunió –i estic convençut que també en les seves reunions–, i ho definia d'una manera molt brillant la diputada Granados aquest matí..., respecte. Un cos policial que està demanant...

El president

Diputat...

David Pérez Ibáñez

...a les seves autoritats respecte. I, senyor conseller, segur, segur que ens trobarem. Jo no he dit que vostè no ho hagi defensat amb prou solemnitat. He dit simplement que aquí posa que «el senyor Sàmper reconeix que no s'ha condemnat prou...

El president

Diputat...

David Pérez Ibáñez

...la violència», en un programa de televisió en el qual vostè ho va manifestar. No ho dic jo, ho va dir vostè, senyor conseller. Disculpi, president.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyors i senyores diputats.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Senyor Pérez, i tant que llegim la realitat de manera diferent. Per exemple, el meu espai polític vol condemnar i investigar la corrupció de la monarquia, i el seu, entre altres coses, ho està impeding. Per no parlar de la regulació del preu de lloguer, que en seria un altre exemple.

Però, més enllà d'això, la realitat és tossuda i els números, també. I nosaltres ja ho vam dir durant la campanya electoral, abans de la campanya electoral i després de la campanya electoral: aquestes eleccions no anaven de qui quedava primer. I l'exemple més fàcil i més proper el vam tindre el 2017: la senyora Arrimadas, trenta-sis escons. I per a què van servir? (Pausa.) Aquí vaig: per a què van servir?

Per tant, hi insisteixo, aquestes eleccions no anaven de qui quedava primer; anaven de qui és capaç d'articular una majoria suficient per formar un govern ampli, transversal, que done resposta a les necessitats de la gent. I jo em pregunto: si tenim el Parlament més d'esquerres des de 1980, per què no traslladem aquesta realitat al Govern de la Generalitat? Catalunya no mereix polítiques progressistes? La gent no mereix polítiques públiques per resoldre els seus problemes?

I jo, quan demane un exercici de generositat al Partit Socialista..., no és un exercici de generositat ni amb el meu espai polític ni amb Esquerra Republicana. Estic demanant un exercici de generositat al Partit Socialista amb el país. Perquè, si no, el que tindrem –i cap aquí anem– és cap a un govern que serà més del mateix, un govern d'Esquerra Republicana amb Junts per Catalunya. Hem vist una legislatura fracassada, hem vist una legislatura que no ha resolt els problemes que la gent tenia. I vostès el que estan fent, arraconant-se en els seus posicionaments, és, doncs, impedir que hi haja un canvi que Catalunya també mereix.

I un altre tema. Jo no sé si vostè no m'ha escoltat la resta de la intervenció, però jo he dit –i, a més, jo crec que ha sigut dels primers punts que he plantejat en la intervenció– que res té a veure el dret a la protesta, el dret a la manifestació, el dret a la desobediència pacífica, amb cremar un cotxe amb una persona a dins. I, a més, he dit, literalment: «La violència mai és el camí –mai és el camí.»

Més coses que volia recordar en aquesta rèplica. Volia reconèixer i ser conscient del malestar social, llegir què hi ha darrere dels esclats de ràbia. I això no vol dir, en cap cas –ja ho he dit–, justificar-ho. Això el que vol dir és que nosaltres, com a representants públics, com a polítics, com a polítiques, el que hem de fer és entendre quina és la impotència, la ràbia, la frustració que estan dient-nos als carrers. Perquè serà l'única manera de resoldre veritablement els problemes que hi han darrere i fer polítiques públiques que ajuden per sortir d'aquesta situació. Perquè se'ns ha ajuntat que tenim una generació que només ha tingut la crisi com a manera de vida amb, òbviament, l'impacte de la pandèmia i amb una retallada generalitzada de drets que estem veient en el nostre país.

Més. Perdre un ull en una manifestació és barbàrie. I, aquesta vegada sí, jo espe-re que, quan s'engue la comissió que necessitem en aquest Parlament per replantejar l'ordre públic, aquesta vegada sí aconseguim prohibir, igual que vam fer amb les bales de goma, els projectils de viscoelàstic. Aquesta vegada sí. Vostès es van abs-tindre, senyor Pérez, tota la resta hi va votar en contra, i ens vam quedar sols amb la CUP. Per tant, esperem que aquesta vegada sí, per les sis persones que ja han perdut un ull des que es van prohibir les bales de goma, aconseguim aturar-ho.

I, òbviament, hi tornaré a insistir: comissió per replantejar el model d'ordre públic. Sobretot, mecanismes de transparència i fiscalització de les actuacions que són dissuasives per les accions desproporcionades, pel mal ús de les eines, i que sobretot són les que més ajuden a reduir les lesions.

I voldria acabar. Volia dir que no només estem davant de casos de brutalitat policial –vull dir «casos»; no vull dir «generalitzat», vull dir «casos»–, sinó que també hem vist violència econòmica i judicial. Fa temps que s'ha optat també per la via de la judicialització de l'activisme i la multa contra l'activisme. I aquests dies..., ho vam veure claríssim amb el cas de Carles de Sants: va ser empresonat de manera preventiva perquè hi havia risc de reiteració, tenint en compte que hi havia més mobilitzacions convocades. Això és criminalitzar, és estigmatitzar i és castigar la dissidència.

I per això –i acabo– el que cal és construir un cos de policia democràtica on es revisen els perfils de les persones que es recluten, principalment aquelles que tenen les tasques de la Brimo, on la formació, la mediació i la resolució pacífica dels conflictes siguen un pilar i on la transparència i el rendiment de comptes siguen un fet; una policia, en definitiva, que ens ha d'ajudar a desenvolupar i exercir els drets, i no una amenaça.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Conseller, ara entenem moltes coses. Nosaltres al senyor Carrizosa no li tenim cap por, absolutament cap. Suposo que el senyor Carrizosa ho té clar, que no tenim la més mínima por, cap ni una. (*Remor de veus.*)

Però, mirin, nosaltres tenim por..., o jo, per exemple, tinc por, moltes vegades. Crec que no passa res, per explicar això. Tinc por al que significa que els homes tinguem travessat el patriarcat, com ens expressem i el que significa la violència quotidiana. Tinc por al que significa que en un moment determinat l'aparell de l'Estat espanyol ens hagués llançat o que en un futur ens llanci parapolicials i paramilitars. Jo he tingut por, sobre això. I tinc por pel que significa a dia d'avui el capitalisme en la seva expressió social, perquè deixem una societat –i perdoni'm l'expressió– «de merda». Així de clar.

Però dit això, senyor Carrizosa, que no li tinguem por no significa que no li hàgim mantingut el respecte, i vostè ho sap. Busquí una única vegada que aquest diputat hagi dit una cosa que no sigui certa en relació amb els seus diputats o les seves diputades. Una. Mai. I vostè avui ha dit una cosa que no era certa: Arran avui no té un judici per cap trencadissa; miri les actuacions judicials i ho veurà. Això sí, nosaltres no ens amagarem mai, absolutament mai, i jo de gran vull ser d'Arran, i, si no pot ser d'Arran, de La Forja. No ho amagarem absolutament mai. No deixarem la nostra gent mai tirada. No són les nostres joventuts –no tenim joventuts, com a partit, això forma part d'una altra etapa històrica–, però, evidentment, la nostra gent no la deixem tirada.

L'hi hem preguntat, conseller, moltíssimes vegades, i vostè avui ens diu: «Em fa tretze preguntes.» Miri, fa una setmana li deia, allà, parlant: «Conseller, apunti ara les preguntes, que seran les que li faré la setmana que ve.» Però és que hi ha hagut quatre preguntes que ja les hi he fet quatre vegades.

I els diem: ens espion o no ens espion? Contesti. Si és molt senzill, si vostè ho sap i té la resposta. Segona pregunta que els dèiem: el Govern on prioritza trenta mil euros? A garantir el dret a l'especulació? Per què no dedica això a l'habitatge? També l'hi hem dit: el desobeir una ordre d'una persona d'ordre públic pot ser realment desobediència, en el context de Covid? I tampoc no ens contesta sobre això.

Qüestions molt bàsiques i molt essencials. I avui, evidentment, li hem preguntat moltes més coses, que no hi dedicaré temps, perquè ja sé que no m'ha contestat, que s'acaba aquesta legislatura i que no em contestarà. Però fora bo que algun dia vostè pogués seure amb representants de la CUP i traslladar-los aquestes respostes. Li demanaríem que fos públicament, però ja sabem que públicament no ho farà. Per tant, segueix i doni aquestes respostes. I expliqui per què el nostre company Dani Cornellà, la persona més tranquil·la del món, amb les mans a la butxaca, demana mediació..., li piquen amb una porra, i vostè encara no li ha trucat.

Mirin, s'ha parlat aquí molt de..., vostè ha utilitzat l'expressió «violència social». Compte, senyor conseller, que no trobem en un futur aquesta expressió en una sentència del Tribunal Suprem. «Violència social»..., no es pot expressar així, d'aquesta manera. Jo li demano també una miqueta de perspectiva del que ha passat els darrers anys en aquest país.

I parlem –i amb això..., és un tema de vocabulari, i tampoc no em vull posar a filar tan prim– moltes vegades d'una generació «complexa». Si lo complex no és la generació, si les generacions són anys compresos de vida; lo complex és la societat que estem construint. I, per tant, posem mesures per acabar amb la realitat que li estem generant ja no pas a la generació de gent jove, sinó al conjunt de la societat ciutadana, al milió de persones que votaven Ciudadanos –que a nosaltres ens preo-

cupen les seves condicions de vida–, a la gent que vota la CUP o a la gent que vota el Grup Republicà o Esquerra Republicana o qualsevol altre grup.

Vegem què està passant i deixem de parlar de discussions que no ens porten enlloc per anar a qüestions essencials, que és..., resposta social i conflicte polític que tenim amb l'Estat espanyol, que és això que està expressant la societat catalana en els darrers anys.

I una reflexió compartida, que abans no la podia fer perquè m'ha donat la sensació que en un moment determinat la il·lustre diputada Albiach no hi era, i és normal, perquè, amb els mesos que portem, és com per intentar, de tant en tant, desaparèixer encara que sigui uns segons.

Sobre la Brimo o la seva no dissolució o el feixisme. Miri, senyora Albiach –i ho faig compartit amb els grups que es considerin d'esquerra–, mai, absolutament mai, hem tingut cap policia defensant-nos del feixisme. Mai. La resposta del feixisme per part de l'esquerra ha estat autoorganitzada, amb mobilització de masses, amb crides del moviment sindical per aturar l'extrema dreta. El que estan fent la Policia Nacional, la Guàrdia Civil, els Mossos d'Esquadra amb l'extrema dreta és acompanyar-los perquè exerceixin un suposat dret que per nosaltres no hauria d'existir, que és traslladar l'odi als carrers. I quan nosaltres hem anat en un cos a cos a defensar-nos del feixisme el que hem trobat són procediments judicials *iniciats* pels Mossos d'Esquadra. I, per tant, si us plau, respectin les tradicions de l'esquerra. I els volem trobar al nostre costat, braç a braç, combatent el feixisme al carrer. D'altra manera, amb els Mossos d'Esquadra, no el podem combatre. Per tant, ens trobem als carrers.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula ara la diputada senyora Anna Caula. Endavant.

Anna Caula i Paretas

Des de l'escó mateix, president, per ser breu. Primer de tot, donar les gràcies al conseller Sàmper, i aquest matí al vicepresident Aragonès, per ser aquí avui compareixent a voluntat pròpia per donar explicacions, en un entorn com és la Diputació Permanent, en una època d'*impasse*, però que no han defugit mai, no?, aquesta transparència en aquesta cambra de control al Govern, encara que en aquest moment visquem en situació de diputació permanent, com he dit.

Tornaria a fer incidència al que he esmentat abans de que malament anem quan entrem en lluites o dicotomies de quins són els bons, quins són els dolents, perquè la complexitat de la societat és molt més gran. I tampoc caure en els errors de segmentar o tancar o tractar com a espais estancs moltes coses i moltes mirades que el que requereixen és una mirada àmplia, global i enxarxada, perquè la seguretat no va deslligada de la problemàtica social dels joves, de l'habitatge, de la situació de les dones, perquè encara hi ha molta feina per fer, no?

El senyor Vidal Aragonés ens parlava de la por. És veritat, les dones encara sentim por quan tornem, de nit, soles a casa, i és un sentiment que probablement, no saps per què, l'has après, i aquesta por és inherent. Per tant, ens explica que alguna cosa encara s'ha de fer, i aquesta seguretat, o aquests cossos de seguretat també són els que necessitem.

Seguim insistint-hi, per nosaltres és acció multifactorial, multisectorial, de polítiques socials, de polítiques d'educació, de molta i molta prevenció.

I acabaria amb una frase que ens ha regalat el senyor Carrizosa, que ens deia: «Los políticos deben hacer que se la respete, a la policía.» Jo potser ho traduiria en que els polítics el que han de fer és treballar per solucionar el conflicte social, perquè tothom tingui una vida digna, amb habitatge i feina, i lluitar sempre perquè es respectin tots els drets i llibertats de la societat. Si tot això es compleix, no pateixi, tots ens respectarem, i la policia també serà respectada, la primera.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I finalment... Doncs acabem aquí aquest debat.

Compareixença del conseller d'Educació per a informar sobre les condicions en què s'ha iniciat el segon trimestre escolar pel que fa a la seguretat, la reducció de les desigualtats i el seguiment de les inversions

355-00273/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el cinquè, i correspon a la compareixença del conseller d'Educació davant de la Diputació Permanent per informar sobre les condicions en què s'ha iniciat el segon trimestre escolar pel que fa a la seguretat, la reducció de les desigualtats i el seguiment de les inversions. Té un torn, per tant, per expressar, en nom del Govern, aquesta compareixença el conseller d'Educació, el senyor Josep Bargalló. Quan vulgui.

El conseller d'Educació (Josep Bargalló Valls)

Diputades, diputats, en primer lloc, com fem reiteradament cada vegada que tenim l'oportunitat d'expressar-nos en públic –i tot i més quan és en seu parlamentària–, expressar en nom del Govern de la Generalitat el nostre profund reconeixement –que va més enllà de l'agraïment– a la feina constant i diària del professorat, de les direccions, del personal de serveis educatius, també a l'alumnat, a les famílies i als municipis, perquè entre uns i altres, entre unes i altres, han aconseguit el repte de la màxima normalitat als nostres centres educatius dins del que és el context de la pandèmia. Demanen tres elements, d'aquesta compareixença. El primer, pel que fa a l'inici del segon trimestre escolar. Començaré justament per aquí.

A l'inici del segon trimestre escolar vam tenir, com vam tenir al setembre en les primeres setmanes, unes pressions perquè l'escola no obrís. Hi van ser. Vostès deuen recordar les pressions que va haver-hi perquè l'escola no obrís al setembre, a començaments. I vostès deuen recordar també les pressions que hi van haver perquè l'escola no obrís al gener, els primers dies de gener. Jo he de dir que, gràcies a l'èxit del funcionament del sistema educatiu en el primer trimestre, les pressions van ser aquest cop –les públiques– menors. I que s'hi va afegir un altre element, que és que aquells professionals de l'àmbit sanitari, però de l'àmbit de les ciències socials i de l'àmbit de l'educació que van expressar públicament la seva voluntat que l'escola es mantingués oberta van ser molts més. I amb dades a la mà, que els vindré a expressar ara, la nostra aposta –l'aposta del departament i l'aposta de la comunitat educativa– per mantenir l'escola oberta, per mantenir la presencialitat, ha continuat demostrant-se com un encert. S'ha tornat a demostrar que les escoles no actuen com a focus de contagi, i s'ha continuat demostrant que les escoles fan una funció social i comunitària fonamental.

Aquests dies vostès deuen haver pogut llegir a la premsa nord-americana el debat que hi ha sobre l'obertura de les escoles i les famílies que demanen a l'administració educativa de cadascun dels estats que obrin les escoles. Per què? Perquè l'obertura de l'escola no només garanteix la continuació del procés d'aprenentatge..., que podríem dir: «Bé, el procés d'aprenentatge es pot fer a l'escola i es pot fer fora, es pot fer de manera no presencial.» Segurament. No és el mateix procés d'aprenentatge, però segurament. Però hi ha una cosa que no es pot fer fora de l'escola, que és la socialització de l'alumnat, que és l'acompanyament afectiu de l'alumnat, que és el treball de les habilitats de l'alumnat, que és aquell nen i aquella nena de primària que necessiten el mestre, la mestra a prop; amb tota la proximitat que permet la pandèmia, però el necessiten a prop.

És aquell jove d'institut que necessita trobar-se amb altres joves d'institut. Perquè ens preocupa molt, precisament, el col·lectiu dels adolescents i els joves. Si en els primers mesos de la pandèmia, si en el moment del confinament total, ens vam

preocupar molt pels infants, que van ser –vostès ho deuen recordar– els darrers en poder sortir, i ens van preocupar molt els infants tancats a casa, Ara ens preocupen molt els joves, que necessiten molta interacció social en l'etapa de la vida que estan configurant les seves relacions, quan necessiten més llibertat personal. I una llibertat personal que en bona part els ofereix l'institut: la llibertat de amb qui es tracten, la llibertat de amb qui parlen, de què parlen. La no presencialitat seria una llosa gravíssima damunt aquests joves que ja tenen altres lloses d'interacció social, que tenen espais d'oci limitats, que tenen horaris limitats.

I, per tant, la nostra aposta per l'obertura presencial dels centres educatius era educativa, evidentment, però era molt més que educativa, era moltíssim més que educativa. I alguns que deien que no havíem d'obrir no tenien en compte aquest element fonamental de l'escola, de l'institut, del centre educatiu. I ens preocupa ara que, en segons quines franges d'edat, han augmentat actituds disruptives, producte justament d'aquesta manca de segons quins elements de socialització que tenen els nostres joves, i que, a més a més, han augmentat també les angoixes i les depressions en aquesta franja d'edat dels joves. I estem treballant amb Salut per tractar-ho en els centres. Perquè és ara, en el centres, el lloc on ho podem fer.

Ja hem acompanyat. En aquest curs ja han entrat professionals en el sistema educatiu per reforçar les tasques de suport i acompanyament emocional de l'alumnat. Ho hem fet. Però ho hem de continuar fent i ho hem de fer més. Perquè, hi insisteixo, al sistema educatiu, la comunitat educativa és també responsable de la salut, de la salut també mental, també afectiva, també personal del nostre alumnat. Ja sé que és molta la càrrega que tenim en el sistema educatiu de les nostres responsabilitats, però aquesta n'és una que la tenim sempre, però que ara la tenim més que mai.

Pel que fa a la resposta de la pandèmia, l'escola ha continuat tenint aquest nivell de seguretat que es va mantenir al primer trimestre. Ara us diré només una dada, si convé després en donaré més. Si en el primer trimestre, en el pic màxim de la primera onada..., de la segona onada –perdó–, perquè la primera onada és la del confinament total. Si en el primer trimestre, en el pic màxim de la segona onada vam tenir, el 31 d'octubre, 3.504 grups confinats, ara, en el pic de la tercera onada, el 23 de gener, n'hem tingut 2.701. És a dir, quan estava pitjor el sistema sanitari, producte de la transmissió comunitària, nosaltres hem tingut menys incidència. Perquè sí que hi ha una cosa que és evident: jo ja sé que tothom de cada sector manté les mesures, però si hi ha un lloc on les mesures es mantenen de manera rígida –i això ho saben tots els alumnes, tot el professorat i tots els pares i les mares–, és a l'escola. Si hi ha un lloc on la mascareta no surt en cap moment del lloc on ha de ser, és a l'escola. I aquesta rigidesa, que alguns dubtaven que el nostre alumnat fos capaç de mantenir, i que mantenen –i que mantenen– és una –una– de les explicacions del fet que l'escola és el reflex de la societat i, per tant, també és el reflex de la incidència de la pandèmia, però sempre per sota –sempre per sota, sempre per sota.

El segon trimestre, que ja teníem l'experiència del primer, vam voler començar-lo presencialment, malgrat les pressions –presencialment–, i vam voler començar-lo prenent tres decisions, que s'han encadenat en el temps, per encara reforçar la seguretat i reforçar la consciència de seguretat, que a cops és tan important com la seguretat mateixa. Primera decisió que vam prendre per reforçar la seguretat. Una que era molt senzilla –que era molt senzilla–, però que tenia moltes conseqüències importants i que va caldre fer un decret llei per poder-la executar –però era molt senzilla–, que era: no comencem divendres 8 de gener, comencem dilluns 11. Perdíem un dia lectiu. Sí, és veritat. I és veritat que la normativa diu que no es pot perdre ni un dia lectiu. Bé, vam fer un decret llei per dir «mira, el perdem». Per què? Perquè la pèrdua d'aquest dia lectiu significava molt; significaven quatre dies d'endarreriment de l'alumne d'anar al centre i, per tant, que aquelles possibles conseqüències de Cap d'Any - Reis, si es posaven en evidència, seria abans de començar l'inici de curs. I això va ser una primera actuació que va tenir molt bons resultats.

Segona actuació: els cribratges. La decisió de, immediatament que l'escola obrís, fer cribratge a tot el professorat i a tot el personal d'administració i serveis, i tècnic docent i de monitoratge que entra en els centres educatius: 150.000 persones de l'escola pública, l'escola concertada i l'escola privada. És el cribratge que s'ha fet, grupal, més gran en el país. També és el grup professional més gran del país. Però és el cribratge més gran que s'ha fet, grupal, en el país.

Vam començar a fer-ho des del primer dia, perquè no podíem fer-ho abans per qüestions organitzatives, però també perquè era bo que fos ja amb l'escola oberta que poguéssim demostrar amb el cribratge, també, aquesta situació de l'escola com a element de seguretat. Fet el cribratge al 70 llarg per cent de persones que van acceptar fer-lo –és un tant per cent normal; en tots els cribratges que s'han fet, grupals, hi ha aquest tant per cent–, va donar només un 1,7 per cent de positivitat, molt per sota de la positivitat que hi havia en aquell moment en la comunitat –molt per sota: un 1,7 per cent de positivitat.

I la tercera decisió, que és la que estem ara fent, és la vacunació –és la vacunació. Vacunació al mateix cens que s'ha fet al cribratge, traient els majors de cinquanta-cinc anys, no per voluntat pròpia, sinó perquè, com vostès saben, la vacuna AstraZeneca té aquestes condicions. Per tant, no són 150.000 els que ara estem vacunant, són 125.000 els que estem vacunant, dels quals ja hem vacunat amb primera dosi un 40 per cent. A data d'avui, tenim ja un 40 per cent amb primera dosi, i abans de Setmana Santa tot el nostre personal tindrà la primera dosi –tot el nostre personal tindrà la primera dosi.

No els han fet tots a la vegada el mateix dia, perquè 125.000 és impossible, tant per dosis com per logística. I a diferència d'alguna altre comunitat que ho ha decidit fer centre per centre, nosaltres ho hem decidit fer per franges. Per quin motiu? Perquè, ara, aquelles comunitats que han decidit fer-ho centre per centre es troben que, com que hi ha un tant per cent notable d'afectacions de vint-i-quatre hores de la persona vacunada, al fer-ho centre per centre, aquell centre a les vint-i-quatre hores té problemes greus per poder obrir. Si nosaltres ho fem per franges d'edat o per grups de centre, estem aconseguint que, en cap cas –fins ara, i no pensem que pugui passar en cap cas més–, hi hagi una afectació greu en un centre, per aquestes incidències de vint-i-quatre hores.

Jo aquest matí estava parlant amb un director de Ciutat Vella, i li deia: «Teniu incidència?» I em deia: «No, perquè com que hem aconseguit fer codocència; és a dir, tenim dos mestres de cada grup bombolla» –és un centre de complexitat de Ciutat Vella i amb els recursos que se'ls ha dotat ho poden fer–, «hem fet un calendari intern de vacunació que fa que mai vagin els dos mestres del mateix grup bombolla el mateix dia a vacunar-se; per tant, mai hi haurà zero mestres en aquell grup bombolla.» Perquè, a més a més de que Salut ens ha ajudat a fer una calendarització perquè les incidències siguin mínimes, els centres, sobre aquesta calendarització, encara han posat més mesures i ho han aconseguit.

Aquestes són, diguem-ne, tres decisions que han acabat de poder refermar aquesta condició dels centres com a lloc de seguretat i com a lloc on la incidència és menor que en la comunitat. És evident que estem veient ara que canvis en la comunitat són canvis en els centres, però es manté el fet, en tots els casos, que la incidència sempre és menor. Si volen algunes dades pel que fa a la incidència, es manté la tònica que ja havíem conegut en el primer trimestre que nou de cada deu alumnes han anat cada dia al centre educatiu perquè no han patit cap confinament en el que ja portem de trimestre, de la mateixa manera que el professorat es manté també en un tant per cent d'assistència per no confinament. En el pic màxim, de professorat, de la segona onada en vam tenir un 2,4 per cent confinat, i aquí ara hem tingut, en el pic màxim, de professorat, un 1,9 per cent de confinat.

De la mateixa manera, el tant per cent de casos amb un sol cas índex per grup confinat –és a dir, grup confinat que només hi ha hagut un cas–, en el primer trimes-

tre era del 75 per cent i ara és del 78 per cent. Per tant, continuem amb la tònica que gairebé el 80 per cent dels grups confinats ho són per un sol cas.

Com que els grups confinats ens donen la necessitat de fer cribratge del grup, i en algun cas de l'escola si hi ha més d'un grup confinat, també els puc dir una xifra que també és notable: el personal educatiu i l'alumnat s'han fet, des del setembre, 1.200.000 proves PCR, i, per tant, som el col·lectiu també que ha tingut més proves PCRs –per tant, més anàlisi de la realitat del col·lectiu– de tot el país, perquè 1.200.000 proves en l'entorn escolar és una xifra molt alta. Aquestes són, diguem-ne, les grans dades del funcionament del trimestre.

Vostès també demanaven qüestions d'inversions, i intentarem relatar algun dels temes d'inversions. Pel que fa a aquest segon trimestre, el departament ha comprat i lliurat material de seguretat –gel, mascaretes, termòmetres, dispensadors, catifes desinfectants, escuts facials, guants, mampares, pantalles facials– per un valor de 8 milions d'euros, en casos de, per exemple, gairebé 5 milions de guants, 3 milions de mascaretes FFP2, 3 milions de mascaretes quirúrgiques, 400.000 mascaretes quirúrgiques infantils, 1 milió de mascaretes reutilitzables... Les nostres xifres sempre són molt grans, i estem en procés de compra, per acabar el curs, per valor d'uns 11 milions d'euros més. Total, per tant, en aquesta segona part de curs, de gener a juny haurem fet una inversió de gairebé 20 milions d'euros en EPIs i material de seguretat.

Pel que fa a la ventilació, que també era una qüestió en debat, les mesures del CSIC, que, d'acord amb el Departament de Salut, vam adaptar al nostre sistema educatiu i que vam situar en un protocol a començaments de gener, han funcionat de manera clara. És cert que han portat molèsties, perquè la ventilació, especialment al començament de gener, quan va haver-hi una onada de fred, doncs, portava molèsties tèrmiques a l'aula. Però és cert que han funcionat.

Algú de vostès em dirà que en alguna altra comunitat autònoma s'han comprat alguns aparells de ventilació que s'han situat a les aules. I, en tot cas, és cert, però els puc explicar per què en aquella comunitat s'han comprat i per què nosaltres no. S'han comprat en alguna comunitat autònoma, com per exemple al País Valencià, algunes unitats de ventilació mecànica, perquè, per adaptació a les mesures de la pandèmia, feien, utilitzaven i utilitzen aules sense ventilació creuada –per tant, espais sense finestra, o sense finestra que es pogués obrir. I han hagut de comprar aquests sistemes de ventilació mecànica per a aquestes aules o espais docents sense ventilació creuada.

Nosaltres no tenim a Catalunya cap grup estable que tingui el seu espai docent en un espai que no tingui ventilació creuada. Ja vam dir en el seu moment que si calia en compraríem, i que si calia posar-ne en llocs concrets ho faríem. Les condicions dels nostres espais..., perquè no ens ha calgut anar a espais, eh? En cert moment sí que vam tenir la possibilitat d'anar, algú, en aquest espai que no té ventilació creuada, que és o aules sense finestres o aules amb finestres fixes, però finalment no hem pogut..., no ha calgut utilitzar-ne cap, almenys que en tinguem coneixement i cap centre educatiu ens ho ha fet saber, i, per tant, no ha calgut fer aquesta inversió, que haguéssim fet si hagués calgut.

També se'ns demana les inversions i actuacions per reducció de les igualtats. Jo ara els parlaré d'algunes d'aquestes actuacions per..., que són inversions i a la vegada actuacions per reducció de la desigualtat. M'estendré una miqueta, i em perdonaran, en el tema digital, perquè voldria explicar-los el procés que hem tingut, les decisions que hem pres i per què estem on estem.

En el moment del confinament total de final del curs passat, la urgència era: tenim els alumnes a casa. L'única manera de contactar amb els alumnes és telefònicament o telemàticament. Cal que els alumnes a casa tinguin la manera de poder connectar amb ells. I això era: cal posar el màxim de dispositius possibles a casa dels alumnes.

En aquesta fase estàvem al juliol, quan encara, doncs, estàvem amb dubtes sanitaris sobre com aniria el curs. Des de l'agost, quan amb el treball amb el Departament de Salut i les autoritats sanitàries..., a les quals –al Departament de Salut i a les autori-

tats sanitàries— mai agraïrem suficientment la col·laboració que han fet amb nosaltres i mai reconeixem suficientment, des de l'assistència primària fins als serveis d'epidemiologia, que s'hagin posat a la nostra disposició per aconseguir les escoles obertes i segures. Doncs, quan al mes d'agost ja vam tenir clar que les escoles obrien, la urgència no era tenir dispositius perquè els alumnes confinats a casa, tots, en tinguessin, sinó que era revertir el pla digital, escurçar-lo en el temps i obrir un pla de transformació digital dels centres, que és el que estem fent, el que hem fet —un pla de transformació digital dels centres. Aquest pla de transformació digital del centre, que és el pla digital, té diversos elements, i els diré a on estem de cada element.

I els reconec un fet, d'entrada. De tots i cadascun dels elements, hem desenvolupat el cent per cent? No, perquè per fer-ho bé no calia anar de pressa. Per fer-ho bé, hi insisteixo, havent superat ja la fase de dir «el més important és que cada alumne tingui a casa un dispositiu», i anar a la fase de «el que és important és que cada centre pugui utilitzar els dispositius a l'aula a partir d'ara en una transformació digital».

Què és el que volem fer? Que cada centre tingui la capacitat de treballar digitalment tot el seu alumnat i el seu professorat a l'aula —a l'aula. Perquè el pla digital és del centre, no és del confinament. És un pla digital estructural, per quedar-s'hi. No és un pla digital ocasional per a un confinament total que ja no tindrem. Perquè ja hem dit i insistit que l'escola no tancarà completament mai i, per tant, un confinament total no el tindrem, si no és que, evidentment, arriba un element de la pandèmia... Però jo sempre he dit (*Vidal Aragonés Chicharro fa gestos de desaprovació*) —i veig que el diputat Aragonés té dubtes— que l'escola tancarà el dia abans que tanqui l'hospital —l'escola tancarà el dia abans que tanqui l'hospital. Però com que l'hospital no tancarà, perquè la pandèmia..., tots confiem que no arribi aquest fet, l'escola no tancarà. L'escola serà el penúltim servei públic que tancarà —el penúltim servei públic que tancarà. Per tant, confiem absolutament que no tancarà i, per tant, passem a prioritzar la digitalització de l'aula.

El primer que hem de garantir era aquella urgència, per si es passava als confinaments parcials, que són les connectivitats; és a dir, aquells alumnes que no tenien connectivitat a casa i que poden tenir un confinament ocasional. Hem repartit el cent per cent de les connectivitats sol·licitades per les famílies —el cent per cent—: 44.651 equips de connectivitat. I els vam repartir abans de Nadal. I en tenim en estoc un nombre idèntic, perquè l'augment de l'atur, els desnonaments, les mobilitats obligades poden fer que demà un alumne, la família d'un alumne deixi de tenir connectivitat. I, per tant, tenim en estoc quaranta mil connectivitats més per a aquells nous casos de connectivitat que puguin succeir fins demà. Però hem donat totes les connectivitats sol·licitades, i més i tot.

Com que som conscients que algunes famílies potser no han dit que calia connectivitat, perquè o no sabien què volia dir això, o no gosaven dir-ho o els feia cosa dir-ho, hem arribat a un acord amb Creu Roja i amb d'altres entitats, que si detecten a través dels seus serveis alguna família que no té connectivitat, però que no ens ho ha dit, els la donem. I això ha funcionat. La Creu Roja ens ha fet avinent casos concrets de famílies que no tenien connectivitat, però no ens ho havien indicat, i els hem ofert aquesta connectivitat.

Els portàtils dels docents, per utilitzar a l'aula, per utilitzar al centre. O sigui, el personal educatiu és l'únic funcionari de la Generalitat que no tenia fins ara un ordinador al seu lloc de treball, a la seva taula de treball. Per què? Perquè el funcionari docent no té una taula de treball. Com que no té una taula de treball... No té una taula de treball; a les escoles, hi ha la sala de professors, no hi ha una taula del professor. Com que ja no hi té una taula de treball, era un funcionari de la Generalitat que no tenia ordinador fix a la taula de treball.

Això, quan va haver-hi el confinament, en els altres funcionaris va permetre que poguessin endur-se a casa l'ordinador de treball. En el cas dels docents, no ho va permetre. Ara, què hem fet? Hem estat el primer, i de moment únic, territori de l'Estat

en oferir portàtils, ordinadors portàtils a tot el professorat docent, que és, per a nosaltres, l'ordinador fix de la taula de treball del funcionari docent que no té taula de treball i, per tant, té un portàtil. No és un portàtil per a casa. És un portàtil per a la feina del mestre. Per tant, per a la feina del mestre a la sala de professors, per a la feina del mestre a l'aula i la feina del mestre a casa.

Aquests els hem repartit..., en aquests moments estem, a data d'avui, un 93 per cent. Ja n'han repartit 66.179, que és un 93 per cent de la totalitat dels ordinadors a docents de la pública que hem de repartir. Aquest 7 per cent són per a incidències concretes. Per tant, podem dir que hem repartit un cent per cent, que tècnicament falta un 7, o hi han hagut alguns retorns o algun que no ha funcionat, d'aquest cent per cent que falta. Per què els hem pogut repartir al cent per cent gairebé? Perquè com que són ordinadors que tenen la característica de l'eina de treball professional de funcionari de la Generalitat, tenen el programari ja conformat pel CTTI. Aquest és el mateix programari que la resta de funcionaris de la Generalitat. Per tant, no hi ha hagut..., no hem hagut d'inventar, crear, instal·lar un programari específic, sinó aquest.

A on estem..., és a dir, cent per cent de connectivitat, gairebé cent per cent de portàtils docents, on estem més enrere? En dos aspectes, dos potes d'aquest pla: en el portàtil de l'alumnat i en la transformació LAN dels centres. Els portàtils de l'alumnat. N'hem lliurat, a data d'avui, 108.000 –108.000–, que és el cinquanta per cent dels previstos, gairebé el 50 per cent dels previstos. Si ho comparem amb altres comunitats, és molt més dels que han repartit el cent per cent seu. El nostre cent per cent és més agosarat. Per què hem repartit només el 50 per cent. Els ho explico, perquè té una fàcil explicació. Primer, perquè quan vam decidir que no eren ordinadors per al confinament, sinó eines de treball per a l'aula, havien de, primer, ser ordinadors més potents, perquè no eren ordinadors per contacte ocasional, sinó ordinadors de treball diari. I, segon, havien de tenir un programari específic: un programari que fos educatiu, però que, a la vegada, fos connectat amb el projecte educatiu del centre.

I això què volia dir? Nosaltres vam demanar als centres que ens diguessin, d'una oferta, d'una tria de tres que els vam donar, que triessin: el programari Microsoft, el programari Google, el programari Linux. El 80 per cent dels centres han triat programari Microsoft. La qual cosa, diguem-ne, demostra, a més a més, que nosaltres no teníem predilecció per cap. O com algú deia, per algun dels altres dos, que és evident que no. El 80 per cent ha triat programari Microsoft. Aleshores, a Microsoft li hem demanat que el seu programari educatiu sigui adaptable al projecte educatiu de cada centre, cosa que Google tenia previst i Linux tenia previst. El programari educatiu de Google i el programari educatiu de Linux preveuen l'adaptació a cada centre. El programari educatiu de Microsoft no ho preveia. És a dir, preveia una llicència, un tipus de programari, una única persona que pot accedir a modificar-lo. I nosaltres necessitàvem una llicència i 2.200 persones que puguin entrar a modificar-lo i 2.200 modificacions diferents. Microsoft –no Catalunya, no Estat espanyol; Microsoft mundial– ha canviat el seu programari educatiu a petició nostra. La compra que li havíem fet era una compra important. I ens ha fet saber que li ha anat molt bé, perquè ha reconduït l'oferta que feia als Estats Units, a Alemanya i a altres països, a aquest nou programari adaptable a cada centre. Això què vol dir? Que Microsoft, que ha d'omplir ordinador per ordinador amb aquest programari, l'ha de diversificar centre per centre. Però estem parlant, evidentment, d'una decisió estructural que serà més enllà de la pandèmia.

Ara, en aquests moments, ja ha millorat aquests 108.000, que són la majoria dels Google, la majoria dels Linux, i una part important dels Microsoft. En tenim uns 45.000 als magatzems, als magatzems de les empreses que estan posant el programari. En tenim 45.000 més que estan venint de la Xina, i 25.000 que encara no han sortit de la Xina. Aquestes són les dades. Quan arriben, s'adapten, però els portàtils de l'alumnat, els portàtils dels docents, no servirien de res si no tinguéssim els centres transformats digitalment per poder utilitzar la màxima capacitat d'aquests dispositius tots a la vegada, al mateix moment. I la transformació de la LAN dels cen-

tres es feia fins ara a una mitjana de cent centres l'any. I ara estem fent, des de que hem pres la decisió, una mitjana de cent centres la setmana. Aquí és on anem més lents, perquè cada centre ha de tenir primer un replantejament, és a dir, han d'anar treballadors de Telefònica a comprovar quina és la instal·lació que tenen, fer una proposta de quina serà la instal·lació i canviar la instal·lació. Que ho han de fer en un moment que no hi ha alumnes, perquè nosaltres no permetem que entri a l'escola, quan hi ha alumnes, personal que no és docent, i això, a banda que ha costat una mica fer entendre a les empreses que nosaltres anem amb calendaris diferents, ho ha endarrerit. Però això, diguem-ne, és una qüestió que..., en un parell de mesos, tots els centres haurien de tenir ja la transformació de LAN feta.

Aleshores, aquestes són les dades. I un afegit: també hem ofert una línia telefònica i un mòbil a cadascun dels centres per a la utilització de les direccions en el contacte amb les famílies. En la pandèmia es va poder comprovar perfectament que la utilització dels canals de comunicació amb les famílies havien variat i que eren bàsicament el telèfon, i que les direccions dels centres utilitzaven els telèfons particulars. També hem ofert a cada centre educatiu una línia telefònica mòbil i un telèfon per poder fer aquest contacte amb les famílies.

És a dir, hem aprofitat la pandèmia per executar amb rapidesa, amb aquestes condicionants, un pla digital que anava a un termini llarg de temps i que significarà la transformació digital dels centres. El que ens hem de posar tots –i els demano que ho facin vostès– el xip al cap és que no estem parlant d'ordinadors que s'han d'emportar els nens si hi ha un confinament total, estem parlant d'un material digital per transformar el procés d'aprenentatge de tots els centres, posar en condicions a tots els centres les seves infraestructures digitals, i fer que tot el professorat i l'alumnat a partir de cinquè de primària tinguin un dispositiu per poder treballar en el centre. Com que el dispositiu és del centre, que l'utilitza un alumne, i cada dispositiu l'utilitza un alumne, quan acaben sisè de primària el dispositiu continua a l'aula. Jo aquest matí, també, que parlava amb una directora d'un altre centre de màxima complexitat, en aquest cas de Girona..., és a dir, és d'aquells centres que a l'aula tenen llibres i que cada llibre el fa servir, aquell curs, un alumne, però que quan acaba el curs el llibre roman a l'aula. Doncs això és el mateix.

Per tant, ens sentim satisfets del pla digital? Moltíssim. Ens hagués agradat que tot hagués anat més ràpid? Segurament, però haguéssim comès l'error de donar uns dispositius no del tot configurats o uns dispositius de poca fortalesa. I afegim també uns problemes que hi ha a la indústria amb les plaques, eh?, que saben vostès que la indústria dels dispositius digitals té només dos empreses que fan plaques, i que aquestes plaques, que es fan servir també als cotxes, doncs, van buscades. Però que, en tot cas, diguem-ne, és una excusa que pot explicar retards d'un mes, i aquí estem parlant de que anem a una velocitat distinta de la prevista inicialment, però perquè arribem a un lloc diferent del previst inicialment. L'explicació, diguem-ne, metafòricament més senzilla és aquesta: anem més lents del que havíem d'anar perquè anem més lluny d'on volíem anar. I hi hem d'arribar.

El Pla de millora d'oportunitats educatives és un altre element que hem posat damunt la taula, i vostès saben que aquest Pla de millora d'oportunitats educatives té elements molt concrets que van destinats a la reducció de les desigualtats. Hi ha, per exemple, l'ampliació del projecte de promoció escolar que fem amb la Fundació Pere Closa, que hem augmentat notablement l'extensió d'aquest projecte. Vostès saben que és un projecte destinat a treballar pel no abandonament dels alumnes pertanyents a la comunitat gitana, que és habitualment el conjunt comunitari que té més elements d'abandonament; que havíem fet treball ja amb la Fundació Pere Closa en zones concretes i amb uns quants promotors, i que ara hem ampliat a dinou zones, de nou a dinou zones, i hem arribat a vint-i-cinc promotors.

Segurament ara no seria el moment de parlar de l'absentisme, però, en tot cas, com que col·lateralment hi té a veure, sàpiguen que en el primer trimestre l'absen-

tisme estructural, l'absentisme del primer trimestre, ha estat d'un 2,4 per cent, i, per tant, ha augmentat un 0,4 per cent respecte al curs anterior. Aquest augment del 0,4 per cent és un augment molt poc significatiu, i això té a veure, primer, que alguns col·lectius que els primers dies no duïen els fills o les filles a l'escola, al cap de pocs dies els van dur, i que només ha augmentat l'absentisme estructural tradicional en alguns grups de pares o mares molt negacionistes o molt conscienciats sobre un hipotètic perill del fill o la filla a l'escola; però que no hi ha hagut l'absentisme anunciat.

Hem ampliat els plans educatius d'entorn, hem fet inversions de 5 milions d'euros per a tallers extraescolars, de 2 milions i mig d'euros per a tallers d'estiu i períodes de vacances. En aquest sentit, el pla de millores educatives també ha significat una millora d'inversions en recursos humans i en recursos per a actuacions en 517 centres educatius, que són els 517 centres educatius de més complexitat.

Nosaltres estem ara en una fase en què tenim molt clar que no hi ha centres d'alta o de molta complexitat; tots els centres tenen complexitat, tots –tots, tots. El que hi ha són uns índexs que marquen que la complexitat en aquell centre és, per motius socioeconòmics, més alta; per motius de formació cultural de les famílies, més alta; per motiu del context econòmic, de l'atur, del tancament d'empreses, més alta. Però no és veritat que no hi hagi centres que no tinguin complexitat, tots en tenen. Ara, d'aquests centres, que tots en tenen, hem intervingut especialment en els 517 centres educatius que tenen uns nivells més alts de complexitat per motiu socioeconòmic. D'aquests 517 centres educatius que hem intervingut amb més recursos humans i amb més recursos econòmics, 482 són de titularitat del Departament d'Educació, 2 són de titularitat municipal i 33 són de titularitat privada amb concert educatiu. Aquests són els 517 que, en aquestes anàlisis dels nivells de complexitat, tenen ara –ara, que no necessàriament el curs vinent– més nivells de complexitat; són amb els que hem actuat específicament amb una inversió al voltant dels 50 milions d'euros, en aquests 517 centres –482 són del departament, 2 són municipals i 33 són concertats–, i s'arriba gairebé a 190.000 alumnes en aquesta actuació directa.

També hem hagut d'augmentar un altre element que sovint no és tan conegut, que és l'atenció domiciliària. Vostès saben que el Departament d'Educació té un servei d'atenció domiciliària educativa per a aquell alumnat que no pot assistir per motius sanitaris, de salut, a un centre educatiu. Enguany ha augmentat; ha augmentat per la vulnerabilitat d'algunes dolències d'alguns alumnes que en període Covid-19 augmenten el seu perill de socialització o per la vulnerabilitat d'algun element de la família. En aquest sentit, tenim 543 docents que fan atenció domiciliària, en el mes de gener d'enguany, per a 781 alumnes que reben aquesta atenció domiciliària –543 professionals que fan l'atenció, que són vint més que l'any passat, amb 781 alumnes que reben aquesta atenció. I, també, com que la complexitat d'aquesta atenció ha augmentat, hem situat persones responsables en cada servei territorial d'aquest fet.

Vostès saben, també, que en aquest capítol d'inversions, dit així, hem fet 8.162 noves incorporacions a la plantilla docent, del personal tècnic docent, que significa un 8,5 per cent d'augment. Hi ha només una altra comunitat autònoma que té un augment semblant al nostre, que és el País Valencià, que som les úniques dues comunitats autònomes que tenim una xifra d'augment en la incorporació de docents al personal tècnic d'aquest increment, amb especial fet de rellevància amb el personal d'atenció educativa, que hi ha hagut un increment d'un 18 per cent, o el personal d'administració i serveis, que hi ha hagut un increment del 21 per cent, eh? Veuran que, a més a més, bosses importants.

En aquest paquet, també jo voldria dir-los, per acabar amb aquesta meua primera intervenció –abans d'un colofó final que els faré–, aquells decrets que hem aprovat en aquest primer trimestre, que acabem d'aprovar, que creiem que són decrets importants i que calia fer, perquè calia ja intervenir en la preinscripció i en la matriculació del proper curs, i en l'ordenació del proper curs.

El Departament d'Educació té un calendari diferent que la resta de departaments. Nosaltres en aquest moment hem d'obrir la preinscripció, diguem-ne; amb govern en funcions o sense govern en funcions, hem d'obrir la preinscripció; amb govern en funcions o sense govern en funcions, hem de decidir quins grups de P3 hi ha l'any que ve i quina ràtio tenen els grups de P3, i ho hem de fer ara. No estem en el millor moment polític per fer-ho, però ho fem. I, per tant, hem de fer decrets. Que, evidentment, un govern en funcions no és el més adequat per fer decrets, però els hem de fer.

Diguem-ne que les eleccions al maig a nosaltres ens anaven, en aquest sentit, molt bé, perquè ens permetien una certa tranquil·litat política per fer aquesta feina que hem de fer ara. Les eleccions no van ser al maig, doncs bé, fem la feina igual.

Hem aprovat el decret, diguem-ne, el nou Decret d'admissió i programació de l'oferta educativa. I aquest és un decret que prové del Pacte contra la segregació del Síndic de Greuges i que té elements importants per a la lluita per l'equitat i contra la segregació. No és el decret que soluciona la lluita contra la segregació –no ho és–, però és un primer pas notable –és un primer pas notable. Perquè hi entra el concepte de la programació educativa per a tots els centres sostinguts amb fons públics –i això és clau, el concepte de: el Departament d'Educació és responsable de la programació educativa de tots els centres sostinguts amb fons públics–, i que aquesta programació es fa en taules locals, a partir de les oficines municipals d'escolarització en els municipis ja d'un cert nombre d'habitants, o en taules de planificació, però que..., per tant, l'ajuntament és corresponsable d'aquesta planificació educativa amb el Departament d'Educació i amb els centres i amb la comunitat.

Hi ha molts altres elements, com un nou barem d'aplicació dels criteris d'admissió, l'ampliació del període de reserva de places per a alumnat amb necessitats educatives específiques, el cofinançament de les oficines municipals per part del departament –que fins ara era un element de finançament dels ajuntaments, i que el departament entra a cofinançar–, la regulació de la matrícula viva, que, per tant, també entri a formar part d'aquesta planificació i aquesta programació, i no acabi sent, diguem-ne, un element que reben unes escoles sí, i unes altres no.

És, per tant, un decret molt dens, que també té una memòria econòmica de suport als centres per a les actuacions que el decret preveu. Aquest que, hi insisteixo, és el primer compliment del Pacte contra la segregació, un pas important endavant en la lluita per l'equitat, un pas endavant important en la corresponsabilitat amb l'ajuntament en la decisió de planificacions educatives, i un decret que havíem d'aprovar ara perquè alguns dels seus elements ja han d'aparèixer en la preinscripció d'enguany. En d'altres no podran aparèixer encara perquè fa falta un temps, com la creació a tots els municipis d'una oficina municipal d'escolarització, perquè no hi haurà temps en molts municipis, però sí que hi ha hagut temps perquè la taula de planificació de cada municipi ja hagi pogut actuar a l'hora de prendre decisions, com, per exemple, baixades de ràtios, que en molts municipis ja s'han decidit.

Un segon decret és el Decret dels estatuts de l'Agència Pública de Formació i Qualificació Professionals de Catalunya, l'Agència de Formació Professional, que era el compromís de la Llei d'FP, era un compromís de legislatura, i que és una eina de què el proper govern disposa per fer el pas definitiu per a la formació professional integral. El proper govern ja té l'eina per fer aquest pas, que és un pas que la llei diu que s'ha de fer i que és un pas que els agents socials diuen que s'ha de fer, que és un pas que Europa ha fet en molts dels casos, la formació professional integral, i que ja en té l'eina.

I el tercer decret, aprovat justament ahir, és el Decret d'inspecció, perquè la inspecció té, en la nova oferta de planificació educativa, unes funcions. El Decret d'inspecció existent fins ara era de l'any 2000. És l'últim decret que quedava per desplegar de la Llei d'educació de Catalunya. És un decret que sostrau feines administratives als inspectors i inspectores i els dona més feines..., més responsabilitats pedagògi-

ques, d'avaluació i acompanyament dels centres i el professorat, i una funció molt clara en aquests elements de planificació educativa a les taules de planificació municipal. Era també un decret que calia publicar-lo ara, perquè calia refermar aquesta funció de la inspecció també en aquests moments. És una feina, diguem-ne, en aquest sentit, important.

I, per acabar, que no és..., ben bé no se'ns demanava, però crec que seria, diguem-ne, poc acceptable que hagués vingut jo avui a dir aquí..., a fer aquest discurs de gairebé una hora i no dir res d'això..., m'he deixat moltes coses, eh?, senyores i senyors diputats, per comentar. Són els elements essencials de l'oferta educativa a P3 per al curs vinent. Vostès saben que l'any vinent a Catalunya tenim 3.200 alumnes menys de P3, gairebé 800 dels quals a Barcelona ciutat; 3.200 alumnes menys de P-3, que el curs següent seran 2.800; però 3.200 menys a P3. Si vostès dividissin per vint-i-cinc, que era la proporció, allò que se'n diu la «ràtio», habitual, donaria el tancament d'un munt de grups –donaria el tancament d'un munt de grups; tancament d'un munt de grups que en alguns casos –que en alguns casos– anunciaria possibles tancaments d'escoles i en d'altres casos augmentaria clarament la segregació. No farem un tancament de grups assimilable als 2.300 –no el farem. No ho farem.

Els únics grups que tancarem, que seran molt pocs molt pocs són, en la majoria de casos, bolets, és a dir, grups que s'havien creat de manera extraordinària en centres que no estaven pensats per tenir aquell nombre de línies, i, per tant, reduïrem els bolets, i en alguns altres casos, molt pocs molt pocs, és el tancament d'un grup que no era un bolet, sempre d'acord amb la taula de planificació local, és a dir, amb l'ajuntament i amb la comunitat educativa. No plantejem cap..., no plantejarem grups per tancar... I taules de planificació sempre..., si no m'equivoco, les de Badalona es tancaven ahir i la de Castelldefels la vam tancar dilluns. Per tant, diguem-ne, estem encara en aquest procés de tancament. Però sí que hi haurà, hi insisteixo, molt poca previsió de tancaments de grups, poquíssima, que no siguin bolets, i sempre d'acord amb la taula de planificació.

El que sí que hi haurà –el que sí que hi haurà–, i això sí que ho puc avançar, per exemple..., a Barcelona ja s'ha explicat, però a Badalona, a l'Hospitalet, a Santa Coloma, per posar alguns exemples, una proposta gairebé majoritària de reducció de la proporció dels grups: de vint-i-cinc, en aquests ajuntaments que els he dit, a vint-i-dos, vint-i-tres. Aquests municipis que els he dit, a vint-i-dos, vint-i-tres: Barcelona, Badalona, Santa Coloma, l'Hospitalet; però també Sitges o també Vilanova o també municipis més petits, eh? Però els poso els municipis més grans, on planificar és més difícil o és més complicat o és més complex o pot portar més segregació.

Per tant, una gran majoria de l'oferta del país rebaixarà el que normalment en diem «ràtios». Aquesta era una voluntat de tothom, i amb pandèmia, més –és una voluntat de tothom, i amb pandèmia, més. Per tant, diguem-ne, no aprofitarem aquests 3.200 alumnes menys que tenim per reduir l'oferta, sinó que el que fem és per poder millorar les condicions de cadascun dels centres. I, a més, aquestes baixades de ràtio les fem, entre altres motius, perquè si no les féssim, augmentaríem la segregació. És a dir, si hi hagués..., amb menys alumnes i la mateixa oferta de nombre de places de cada grup, aquelles escoles que per raons concretes tenen més dificultats podrien acabar havent de tenir algun grup que s'hagi de tancar. En canvi, si a totes les escoles baixem la proporció de preinscripció, això no es donarà o no es donarà amb tanta insistència o amb tanta contundència a tot arreu. Per tant, també és una voluntat de millora, però també és una voluntat de lluita contra la segregació.

Els deia..., m'he deixat moltes coses perquè la petició de compareixença formulada pel Subgrup de la CUP i aprovada per tots vostès és molt gran. Però, en tot cas, diguem-ne, si algun element no els hem explicat suficientment o no n'hem dit res, estic a la seva disposició en tot el torn de rèplica, però he volgut subratllar aquells elements que ens semblaven més significatius o importants.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, conseller. És el torn, ara, dels grups parlamentaris, i en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Joan García. Endavant.

Joan García González

Gràcies, conseller... Gràcies, president. Déu-n'hi-do, conseller, ha estat una hora explicant-nos quines han sigut les..., quina és la situació de l'educació a Catalunya. De fet, la meua companya Sonia Sierra hauria «disfrutat» moltíssim, amb aquesta intervenció, però estem a la Diputació Permanent i avui, doncs, li exposaré jo alguna de les nostres peticions, o com a mínim preguntes que crec que poden donar-nos després, o pot donar-nos després com a resposta.

Primer de tot, volia començar agraint als docents i a tots els treballadors, tant públics com de les escoles concertades, el seu treball durant aquest any. Crec que el treball que han fet en una situació molt complexa, dificultat màxima –de sobte, es van trobar en una situació que ningú s'esperava, però ells encara menys–, ha estat prou interessant i digne d'estudi, perquè al final ells el que han fet és crear, moltes vegades, fórmules per adaptar i continuar educant els nostres fills i filles durant tot aquest any, especialment a la primera part de la pandèmia.

També és cert –i això l'hi puc confirmar– que hi va haver una certa capacitat –sobretot a la segona part, quan ja van arribar, després del setembre, els alumnes als centres educatius– d'organització que ha fet que moltes de les seves afirmacions siguin reals, siguin certes. I amb això no..., ningú ho pot negar i jo amb això no podré criticar en cap moment el treball d'organització dels centres. També hem de dir –una petita crítica, conseller– que vostè sempre ha parlat de l'autonomia dels centres. En aquest cas, l'autonomia dels centres ha funcionat, tot i, a vegades, la desorganització del departament. I això, doncs..., crec que a vegades l'autonomia va bé per explicar moltes coses, però en aquest cas ens va bé a molts grups de l'oposició per, també, explicar-ne altres que crec que són certes i són realitats. De fet, ens trobem amb una situació molt real, és que els protocols que s'han adaptat moltes vegades als diferents centres no són els mateixos. I un, de fet, ho pot comprovar, no? Si un va a un centre i al centre del costat, els protocols moltes vegades –perquè la realitat és diferent a cada centre– han sigut adaptats, i crec que és la fórmula per als centres educatius. Per tant, en això totalment d'acord.

Vostè ha parlat de tres temes. Ha parlat de la pandèmia, ha parlat de desigualtats i també d'inversions. No crec que tingui temps de tractar-ho tot, però, bé, intentaré fer-ho mínimament.

Parlava de la pandèmia i de la nostra capacitat –sobretot a la segona part de la pandèmia– de realitzar les vacunacions, de preparar el professorat per, d'alguna forma, mantenir aquesta seguretat que a molts pares ens ha donat –a pares i mares– la possibilitat de continuar rodant, de fer rodar encara la societat i continuar treballant, i al final l'educació o el sistema educatiu ens serveix d'això. Però sí que, des del meu punt de vista, alguna de les capacitacions o de les opcions polítiques que s'han fet durant, sobretot, la primera part la pandèmia, no van ser del tot correctes. Sí que és cert que ens vam trobar amb una situació on s'havia de fer un treball *online* a l'últim trimestre o al segon trimestre del 2020, però crec que no estaven preparats ni alumnes ni professorat.

No ha parlat vostè –i això l'hi volia preguntar– de quins plans de capacitació per al professorat s'han fet o s'han donat. Perquè ha parlat d'equips, ha parlat inclús de connectivitat a casa, però no ha parlat de la capacitació dels professors, que molts d'ells, doncs, no podien o no sabien com havien de fer aquestes classes *online*. I ja que parlava vostè del pla digital a l'aula, també he de dir quina capacitació o com capacitarà el professorat per fer aquesta atenció digital a les aules, ja que ens diu que la presencialitat és important; que ho creiem, que la presencialitat és important, sobretot quan es pot realitzar. Aquesta és una de les preguntes.

Segona, que no m'ha quedat molt clara, és que parla vostè d'equips, parla vostè d'aquestes inversions, però no m'ha quedat massa o prou clar com aconseguirà fer arribar, doncs, fibra òptica o connexió d'alta capacitat a llocs on no n'hi ha, on no hi arriba. Ja no parlem de les grans ciutats, sinó que estem, diguéssim, en una comunitat autònoma on tenim, per exemple, grans polígons industrials que no estan connectats. Doncs com ho farem per arribar a tot el món, diguéssim, no urbà o que estigui fora de l'àrea metropolitana, i al món, sobretot, interior rural on no arriba aquesta capacitat? I com s'ha fet, o quines opcions s'han pres, perquè precisament segurament són ells els que més atenció en aquest tipus de treballs necessiten.

Parlava vostè de la presencialitat. Hi estem d'acord, però també volem com a mínim alertar de que aquestes angoixes de les que vostè ens parlava, que s'han generat, sobretot, ja no en els nens de les primeres etapes educatives, sinó de les etapes que estan més avançades, doncs si ens pot explicar, si després intervé un altre cop, quins programes específics tenen preparats per a temes tan, a vegades, greus, com la salut mental, no?, que poden arribar a ser importants en unes edats on aquest tipus de carencies són bàsiques, almenys per a nosaltres.

Parlava –si vol podem continuar avançant per poder parlar d'altres temes– vostè de desigualtats. En aquest cas, totalment d'acord amb tornar..., o tirar endavant plans d'igualtat, però..., potser no ho he entès massa bé, però sí que ens ha fet veure, com a mínim, aquesta voluntat que crec que té el seu Govern, moltes vegades, d'unificar o, almenys, intentar..., no sé si dir acabar o, almenys, reduir el treball que fa l'escola concertada. No sé si és aquesta la voluntat, quan parlava de la gestió de les matriculacions o de les preinscripcions de forma unificada per les oficines municipals. No ho sé, però almenys nosaltres, evidentment..., i llanço des d'aquí un crit a favor del treball que fan les escoles concertades, bàsicament perquè per a nosaltres són garantia de llibertat, moltes vegades, educativa per als pares i també per als fills. Per tant, el nostre, com a mínim, suport a l'escola concertada i, en aquest cas, al que significa, no?

Hi ha com a mínim una greu deficiència en el que és el treball de l'escola concertada, com és la dotació econòmica, no?, el concert. Moltes vegades, les escoles concertades es queixen de que tenen problemes per arribar, o com a mínim per gestionar el seu projecte educatiu; tenen problemes, moltes vegades, o troben reticències i traves en l'Administració per tirar endavant els seus projectes. No sé si hi ha una certa voluntat i no sé què farà el pròxim Govern. Espero que no vagi per aquest camí d'intentar que aquesta evolució que s'ha fet a Catalunya de forma natural..., que sí que és cert que l'any 80-81 hi havia un 50 per cent d'alumnes a l'escola concertada i un 50 per cent a la pública, i ara mateix aquest percentatge a l'escola pública ha crescut, no sé si està al 75 per cent aproximadament el de l'escola pública i un 35 a la concertada, incloent aquí també la privada, en aquest cas –però la privada deu ser un percentatge molt baix, un 2 per cent, una cosa així. Doncs aquesta evolució natural que moltes vegades vostès volen accelerar, crec que..., almenys nosaltres no hi estem d'acord i ens trobarem sempre en contra, bàsicament perquè la mateixa Constitució ens facilita aquesta voluntat o aquesta necessitat de llibertat a l'hora d'escollir com volem educar els nostres fills, i per això l'escola concertada és bàsica.

Altres preguntes que potser voldria llançar i que m'agradaria, doncs, que em respongués és: durant aquesta època o aquesta etapa en la que no hi han hagut alumnes a les escoles, s'ha fet algun pla per reduir el nombre de barracots que tenim a les escoles? Perquè era el moment ideal per fer-ho. Crec que era el moment ideal, perquè sabíem, evidentment, que no hi hauria, en aquest cas, alumnes i podíem fer certes actuacions. També les actuacions que parlava vostè de la gestió de la fibra òptica, de la capacitat i la connectivitat als centres: era el moment per fer-ho. Ha dit vostè que era millor fer-ho quan no hi haguessin aquest tipus de problemes o no hi haguessin alumnes.

I, per acabar, perquè no tinc més temps, però crec que hem de millorar també en el nombre de recursos humans amb què comptem a l'escola. I també per acabar, doncs, m'ha fet gràcia quan vostè ha parlat de que amb la ventilació hi havien «mo-

lèsties tècniques». Era fred, el que hi havia als col·legis, conseller; no eren molèsties tècniques, sinó fred.

Gràcies, conseller.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, que estem, ja, jo crec que en l'últim punt de la Diputació Permanent, i esgotant aquesta legislatura. Crec que està bé que l'última compareixença a la legislatura hagi estat Educació. L'havia demanada la CUP, nosaltres també –la nostra no s'havia votat–, però crec que, amb l'any que hem passat, sense entrar en la legislatura en termes polítics, crec que està molt bé, i agrairé totes les explicacions i gairebé la tasca comptable del conseller Bargailló, avui, donant-nos moltíssimes –moltíssimes– xifres.

Abans d'entrar en cinc qüestions, sis qüestions que li vull comentar en els deu minuts que tinc, sí que voldria fer un parell de qüestions prèvies. La primera: no se sentin malament per fer decrets durant un govern en funcions. El seu Govern s'ha caracteritzat per fer campanya, per fer decrets que no tocaven, per portar lleis aquí i que en cap cas tenen a veure amb un govern en funcions. Per tant, diguéssim que, en tot cas, la seva part estava més justificada, tot i que li haig de dir que alguns dels decrets, doncs, eren compromisos de fa sis anys i altres directament ni els ha compartit amb nosaltres. Això tampoc és excepcional. Els seus companys de govern tampoc acostumen a compartir els decrets amb els que després demanen els vots per a la seva convalidació.

Va fer la darrera compareixença crec que és al mes de novembre. Jo haig de donar les gràcies a la meua companya Esther Niubó, que està seguint la compareixença, que evidentment hem preparat les notes juntes. I voldria començar preguntant-li, perquè, clar, semblava una mica..., bé, que estava encantat de la gestió que havia fet, vostè, no? Tinc la sensació que marxa de la conselleria com si gairebé estigués tot fet. Els meus companys que estan seguint també m'ho diuen. A mi m'agradaria que fes, si pot ser, una miqueta de balanç crític, a veure si hi ha algun forat per a l'auto-crítica, eh?, que poguéssim compartir amb vostès.

Sí que li vull dir que les escoles obertes han estat escoles segures, que ens hem de felicitar tots; que la comunitat educativa ha fet un gran esforç, que l'alumnat, el professorat ha estat a totes. Jo crec que..., i els nostres nens i joves són uns campions. Hem passat un tancament i la gestió de la pandèmia ha estat molt complicada, però en els joves també hem trobat, doncs, aquest esforç per part de tots. I, per tant, crec que hi ha una vocació de servei públic en la major part del professorat del nostre país, una gran vocació, també, de fer comunitat dels pares i les mares que estan, que estem a les associacions de pares i de mares, i, per tant, ho hem de posar sobre la taula. Sí que l'hi haig de dir: hi ha hagut dificultats per a les substitucions, i això també ho hem de posar sobre la taula, conseller. No només ens hem de felicitar, també hem de saber què és el que no ha funcionat.

Alguns temes que li vull comentar. Ens ha donat moltes dades sobre contagis. A mi m'agradaria preguntar-li quin nivell de contagis hi ha hagut en secundària, on les ràtios eren unes altres. Si hi ha hagut més contagis a secundària que a primària. I després, també, el tema de la presencialitat: tant a l'ESO com al Batxillerat i la formació professional, quin grau de presencialitat hi ha hagut, ja, en aquest trimestre?

La segona qüestió, que vostè s'hi ha estès molt i ens ha fet gairebé una explicació sobre programaris i multinacionals, no?, que es dediquen al *software* i al *hardware*. Jo he escoltat molt, diu que ho ha fet tot, però crec que el resum és: les escoles de Catalunya no tenen una connectivitat de banda ampla, majoritàriament, i un de cada dos nens no té els aparells que necessita. Vull dir, després de tota l'explicació, la síntesi és aquesta. I, per tant, a mi em sorprèn que vostè estigui molt satisfet de la fei-

na, perquè fins i tot els joves que havien de tenir els ordinadors i la connectivitat que vostès s'havien plantejat, no han arribat a tenir-los. Em diu que un any després de la pandèmia, un de cada dos estudiants del nostre país no tenen la connectivitat que necessiten. Doncs, conseller, jo no sé on està el triomfalisme que li hem escoltat aquí en el faristol.

He trobat a faltar, conseller, que digués la paraula «ajuntaments», no només per a les matriculacions i les oficines i les negociacions, sinó per tota la feina que han fet els ajuntaments durant la pandèmia. Perquè ha estat molta. Perquè molts dels ordinadors i qui ha detectat aquest alumnat vulnerable han estat els treballadors i les treballadores municipals, amb voluntat, des dels equips de govern municipals, de que els joves, de que els infants dels seus municipis tinguessin el que necessiten. I també li he trobat a faltar posar en relleu els increments ingents que hi ha hagut de recursos per part de l'Administració General de l'Estat, del Govern d'Espanya, pel que fa als temes educatius i als temes de digitalització, perquè crec que això també cal posar-ho sobre la taula. I, per tant, jo sí que li pregunto: quan arribaran tots els equipaments i tota la connectivitat a tothom que ho necessita? Això no ens ho ha respost, tot i que ha estat vint minuts parlant de tot això.

Més preguntes. La vacunació és imprescindible, és molt important. Vostè diu que està vacunant per col·lectius, cosa que nosaltres veiem bé, però s'està vacunant tot el personal que treballa en els centres? *(Pausa.)* Tots. Això no m'havia quedat clar i crec que és també important.

La tercera qüestió que li volíem preguntar té a veure amb la planificació del curs vinent. És evident que vostè està en funcions, però sí que deixa una sèrie de decisions que haurà de reprendre l'equip que vindrà després de vostè. Vostè va anunciar una baixada mínima de ràtios, però el que ens estem trobant és que molts serveis territorials ens estan negant aquesta baixada de ràtios. Doncs, em donaven l'exemple d'una escola amb dues línies de vint-i-set, que durant la Covid han estat vint, vint, catorze, i que ara no tenen clar què passarà en el curs vinent. Si en la pandèmia eren els vint, no sé què passarà sobre aquest tema.

I nosaltres creiem que qui vingui, no ja vostè, però qui vingui a agafar i agafi aquestes responsabilitats en educació, crec que seria un bon moment per fer un pacte per mantenir les línies, els centres i per abaixar ràtios, vull dir que més enllà dels acords que es facin amb els diferents municipis; vostè n'ha anomenat uns quants, jo tinc, tenia en aquells moments whatsapps de regidores d'educació que no estan tan contentes com vostè ens trasllada, però crec que seria el moment de parlar d'aquest pacte.

La quarta qüestió que li volia traslladar, i crec que tindrè temps de fer les tres que em queden. Ha estat un curs compensatori de les desigualtats i de les bretxes agreujades que hi va haver durant el curs passat? És a dir, s'han fet proves de competències? Com han sortit, conseller? Com ho tenim? Perquè és veritat que el repté era molt gran, però és evident que les proves de competència ens diuen també si hem fet la feina. I si no hi hem arribat perquè la situació era molt excepcional, quins recursos i quina previsió hi ha perquè el que queda de curs i el curs vinent ho puguem tirar endavant.

El cinquè tema. Tots els joves, tots els infants, tots els estudiants del nostre sistema educatiu, han patit la Covid i el tancament, però especialment els nens i les nenes amb especials dificultats, no només els més vulnerables en termes socioeconòmics, sinó que si estem parlant de pandèmia també en termes de salut mental, els nens i les nenes que tenen trastorns, que tenen una discapacitat física o intel·lectual, ho estan passant molt pitjor.

I aquí jo crec que el Departament també té una assignatura pendent, conseller. No serà vostè, serà qui vingui, però és evident que hem de posar-nos davant de tot què fem amb els nostres nens, amb les nostres nenes, que amb el tancament, sense extraescolars, sense teràpia, estan en una situació molt difícil i amb moltes més dificultats per superar la qüestió de la pandèmia.

Acabo. Extraescolars. No hem entès per què s'ha trigat tant en aixecar-ne la suspensió. Si eren escoles segures, jo crec que hauríem d'haver fet el possible. Les associacions de pares i mares hem fet, no?, tot el..., hem estat allà interpretant el que es podia, però no s'ha pogut fins..., fins encara, i especialment en els barris amb població més vulnerable. Hem vist com els centres oberts, com les entitats, com els ajuntaments havien de fer mans i mànigues per poder arribar a uns col·lectius, a uns nens, que ja no era un tema de extraescolars lúdiques, sinó que era un tema d'intervenció socioeducativa.

I, per tant, conseller –amb el minut que em queda–, tenim els mestres cansadíssims, esgotats. Necessitem donar i continuar donant un impuls necessari a l'educació. Necessitem formar el professorat, conseller, que en això tampoc el seu Govern no ha fet absolutament res per la formació del professorat. I jo crec que si després de la seva hora d'intervenció hi hagués un docent català aquí que li hagués de posar nota, jo crec que el suspendria.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jessica Albiach. Endavant.

Jéssica Albiach Satorres

Bé, bona tarda a tots i a totes novament. Avui ens estem aquí fent una marató. Bé, abans de res, conseller, volia agrair-li la seva compareixença i també reconèixer la complexitat que té, doncs, gestionar un servei essencial com és l'educació en un moment tan extraordinari i de tantíssimes dificultats. I lo primer que li vull dir és que nosaltres valorem molt positivament que els centres educatius estiguen oberts. Tancar-los durant la primera onada va ser duríssim per als infants, per a les famílies, per als joves, i ha sigut un gran encert mantindre'ls oberts des de setembre, perquè, a més, s'ha comprovat que no han sigut espais de gran incidència pel que fa al contagi.

Dit això, també li vull dir que els centres han tirat endavant, bàsicament –bàsicament– gràcies a l'esforç de les famílies, de l'alumnat i del professorat. I aquí nosaltres sí que veiem, doncs, que el paper del Departament d'Educació ha sigut escàs. Veiem una feina insuficient i, en alguns casos, una feina deficient per part de la seva conselleria, que s'ha amagat en massa ocasions darrere de l'autonomia de centre o darrere de les competències, que no eren com a tals, però sí que se les ha fet recaure sobre els ajuntaments, que sap vostè que han hagut d'assumir competències que no els pertanyien.

I dir també que encarem els propers mesos amb massa incògnites, amb un infrafinançament que ja comença a ser estructural, amb una segregació escolar que, lluny de començar a remetre, veiem com es va agreujant, i sense, ni tan sols a hores d'ara, revertir totes aquelles retallades que va fer la senyora Rigau al seu moment. Només per fer-nos una idea de la situació que estan travessant els centres educatius del nostre país, li llegiré un paràgraf de la Crida sindical unitària d'educació del passat 25 de febrer; per tant, tots els sindicats d'educació es van ajuntar, han fet una plataforma, una crida unitària, fa només una setmana i escaig. I vull llegir-li un paràgraf: «Moltes declaracions del Departament d'Educació, però ni tan sols han acomplert les mesures de seguretat sanitàries que el mateix conseller Bargalló va dir que caldrien per a aquest curs excepcional: ni reducció de ràtios en els termes que van dir, ni l'increment del personal necessari, ni l'habilitació suficient d'espais addicionals, ni dotació dels mitjans necessaris per fer front a la bretxa digital, ni dotació d'EPIs per a les treballadores ni una ventilació adequada.»

I segueix. I vostè em fa així amb el cap, em deia que no. Jo no vull pensar que vostè diu que els sindicats menteixen, vull pensar que al final també és una qüestió de graduar, però vaja. Ells segueixen dient: «El persistent infrafinançament de l'educació pública, sumat a la nefasta gestió de la Covid, està generant greus conseqüèn-

cies aquest curs en forma d'increment de la segregació escolar, de l'empitjorament en l'atenció a l'alumnat, a l'augment de la sobrecàrrega laboral i al patiment dels treballadors i de les treballadores dels centres educatius.»

Segur que es pot trobar coses que s'han fet bé durant aquesta gestió. Jo el primer que li he volgut fer en la meua intervenció ha sigut reconèixer l'enorme complexitat que té el moment, però sí que és cert que nosaltres hem trobat a faltar autocrítica en la intervenció que vostè ha fet. Perquè aquesta, conseller, és la situació en què es troba professorat i alumnat als centres educatius: unes baixades de ràtios, poques i sense criteris coherents, que s'estan aplicant de manera diferent en cada servei territorial; espais cedits que no s'han utilitzat; professorat que s'han hagut de comprar ells mateixos les mascaretes FFP2; docents que s'han hagut, al final, de fer ells mateixos amb el material informàtic, i un pla de digitalització que no ha acabat de funcionar.

Sabem que als centres d'alta complexitat..., sé el que vostè vol dir que, per a vostè, tots són d'alta complexitat, però alguns especialment; sap a què m'estic referint. Aquí encara han tingut més problemes per tindre el material informàtic i moltes vegades han sigut cobertes les necessitats o pels ajuntaments o per xarxes veïnals de suport mutu. Classes que s'han hagut d'impartir amb anorac, perquè això és la ventilació a l'hivern, és obrir les finestres; d'això estem parlant. Per tant, classes que s'han hagut de fer amb anorac. Un excés de burocràcia, que en moments tan difícils els ajuntaments han hagut de fer front, doncs, a determinades gestions, com les beques menjador, preinscripció, matriculació. En un moment on calia resoldre temes de manera urgent, seguim amb un excés de burocràcia i amb una manca també de compliment dels compromisos per part de la Generalitat, pel que fa als ajuntaments, sobre el finançament de l'escola zero-tres.

La llista seria interminable, però jo sí que en estos cinc minuts que em falten o que tinc d'intervenció voldria centrar-me en cinc punts més, perquè no només es per fer avaluació del passat, sinó per veure on ens trobem i com podem encarar el proper curs en millors condicions.

La primera, conseller, és que cal revertir, d'una vegada per totes, la retallada..., ja no li dic totes, però sí la retallada més important que va fer la senyora Rigau al seu moment, que va ser l'hora lectiva. Això va suposar l'acomiadament de milers de professors i de professores. Revertir-la implicaria la contractació d'uns aproximadament tres mil docents més. Això venen a ser uns cinc o sis professors de mitjana per centre i, òbviament, ajudaria en un moment de tanta complexitat, de molt d'impacte per la pandèmia –ho sabem– en l'alumnat. Amb un any i amb un curs que portem –no només aquest, sinó l'anterior també– afectat per la pandèmia, doncs ajudaria a millorar l'atenció a l'alumnat i a personalitzar aquest aprenentatge, aquest acompanyament en l'aprenentatge. Per tant, no revertir les retallades acaba sent, també, formar part, ser còmplice de les retallades. Caldria, per tant, passar de les dinou hores lectives que tenim ara mateix a les divuit en secundària i de les vint-i-quatre que tenim en primària a les vint-i-tres que pertocaria.

El segon tema sobre el qual volia incidir és la segregació escolar. La manca de presencialitat durant alguns mesos, la situació econòmica i social tan difícil que estan patint moltes famílies, l'esclètxa digital, la manca d'activitats extraescolars, a les quals ara també feia referència la senyora Granados, no ha fet més que aprofundir, agreujar aquesta segregació, que ja arrossegàvem des de feia anys.

I també li he de dir que aquí el decret que vostès van aprovar al febrer, de programació de l'oferta educativa i admissió d'alumnes no ajuda. Sé que, teòricament, aquest decret precisament anava encaminat a lluitar contra la segregació educativa, però, *de facto*, al final per al que servirà serà per posar-li més diners a la concertada, a la privada, en detriment de la pública, i, a més, a través d'un contracte programa que allunya la transparència. A més, aquest decret no ha incorporat mesures que, des de les famílies, des d'AFA, consideren que són necessàries i imprescindibles per lluitar contra la segregació. Estem parlant de l'eliminació del dret fals

d'elecció de centre, més places de l'escola pública o la proximitat al domicili com a criteri d'accés.

En tercer lloc, també volia parlar de la sobirania digital. Vostè ens ha explicat totes les dificultats que s'ha tingut a aquest respecte. El Departament d'Educació tenia una plataforma *online* que, en lloc de desenvolupar-la, de millorar-la, ha anat enrere, ha patit un procés invers; en lloc d'avançar cap a una plataforma tecnològica de codi lliure i pública, doncs ha acabat imposant les eines del Google for Education, que ja sabem el que implica pel que fa a la cessió de dades i de disseny i estructura de continguts. Bona part de la comunitat educativa..., hem estat parlant aquestos dies amb ells, i no entenen aquesta decisió, entenent totes les dificultats.

Vull fer esment també de l'etapa zero-tres. En campanya, vam veure com el candidat d'Esquerra Republicana va prometre que aquesta etapa seria gratuïta i universal. Això ho veurem quan acabe la propera legislatura, si és que finalment acaba presidint el Govern de la Generalitat. Però, de moment, el que hem vist durant aquestos mesos és que ni s'han abaixat les ràtios ni s'ha aturat la privatització encoberta del sector ni la Generalitat ha fet front al deute que té amb l'Administració local per al finançament del sector. I aquí també vull insistir en la necessària o en el necessari reconeixement dels professionals zero-tres que, com sap vostè, són els que estan en pitjors condicions de les diferents etapes educatives.

I vull acabar amb les preinscripcions. A partir del 14 de març s'obriran les preinscripcions i, pel que ens diuen des de les associacions de famílies, falta transparència. No s'està donant tota la informació necessària. Per tant, jo crec que aquí és important, doncs, compartir, socialitzar tota la informació, tindre clara quina és la planificació de places que té el departament i, en cap cas..., nosaltres volem insistir en que no s'han de tancar línies de la pública quan –ja ho he dit abans: per la crisi sanitària, perquè tenim un gran problema d'abandonament escolar prematur, perquè necessitem atendre com cal les necessitats educatives específiques, perquè volem canviar també les metodologies i treballar amb competències– el que necessitem és abaixar les ràtios i això no es fa tancant línies.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP-Crida Constituent, té la paraula el diputat Vidal Aragonès.

Vidal Aragonés Chicharro

Conseller, nosaltres voldríem començar la intervenció recordant-li on va fer vostè el darrer inici de curs escolar normalitzat. Suposo que ho deu recordar: en una escola a Torre de la Miranda, del barri de Sant Ildefons de Cornellà. Li diem l'any 19; no li diem el 20 i el situem l'any 19, acompanyat del llavors president Quim Torra. I li fèiem aquesta referència, perquè si comparem dues dades del barri on està aquell centre amb el barri on està la seu del departament d'ensenyament, el que trobaríem és una diferència de sis vegades –sis vegades– el que és la renda *per capita* o la renda familiar, entre aquell barri i aquell altre barri, o fins i tot sis anys d'esperança de vida menys en el barri on està aquell centre, en el barri de Sant Ildefons de Cornellà, i on està la seu del seu departament. Hem fet aquesta comparativa, perquè el 19 vostè inicia, el 12 de setembre, el curs allà, però podríem haver comparat també una petita vila o poble de qualsevol comarca de Catalunya amb una capital de comarca. No es tracta d'un tema d'origen, es tracta d'un tema de classe.

I això l'hi diem perquè puguem reflexionar. Quan la nostra canalla, pel bon sistema educatiu públic que hem tingut, de sobte és conscient del que suposa que té sis vegades menys recursos econòmics que altres zones del país i que morirà sis anys abans..., doncs tot el que això suposa a la nostra societat. I històricament, durant més de quaranta anys pràcticament, el sistema educatiu públic català havia servit per revertir, encara que fos poc, aquesta tendència a aportar i remoure desigualtats. Això,

unit a bones condicions laborals que vam tenir –durant una etapa molt curteta, però les vam tenir–, i amb uns serveis públics gratuïts i de qualitat, eren els tres elements que reduïen aquesta discriminació de caràcter de classe tan violenta que significa tenir aquesta perspectiva de vida, a més de construir amb sis vegades menys de recursos materials que a d'altres zones del país. Altres zones que poden distar quatre quilòmetres, eh?, com és la comparativa que li acabo de fer.

I això li diem perquè l'ensenyament ja ha deixat de jugar aquest paper. És així, ja no juga aquest paper. No és que l'ascensor social hagi caigut, sinó que ha anat a la menys quatre, no a la zero. No hi ha ascensor social. I, per tant, ens mereix la reflexió oportuna. I finançar per igual un barri o, més ben dit, un centre d'un determinat barri on van unes determinades famílies, que un centre públic on van unes altres determinades famílies, és acompanyar aquest element de segregació social.

I li volem fer una altra pregunta, o l'hi vull fer jo, perquè de veritat que l'hi dic des de la ignorància: quines són les diferències entre el programa polític de la històrica Convergència, o ara de Junts per Cat, i allò que vostè ha desenvolupat com a conseller en relació amb el departament d'ensenyament? A mi m'agradaria saber-ho. I a aquest grup –subgrup encara– parlamentari també li agradaria saber-ho.

Per entrar en la segona de les qüestions sobre la primera que nosaltres li plantejàvem: com hi ha donat resposta? Li hem de dir que ha estat molt bé tot el que vostè ens ha explicat –del que ens ha explicat, ha estat de meravella, després hi farem referència–, però ens dona la sensació que hi ha hagut una molt bona part que no ens ha explicat.

Primer de tot, estem molt d'acord amb tot el que vostè ha anunciat els darrers deu mesos. Molt d'acord, gairebé en tot. Però una cosa és allò que s'anuncia i una altra cosa és quan s'executa. Perquè el quan i el moment també determinen. I si vostè anuncia reducció de ràtios, doncs nosaltres..., no són les dades que tenim; no parlem d'avui, eh?, com ha fet, parlem fins i tot de fa nou mesos. Si vostè anuncia increment de personal, doncs començar per l'increment que hi ha hagut: hi ha un 25 per cent que és administració i serveis i, per tant, absolutament insuficient la part que és docent. Si vostè anuncia habilitació d'espais addicionals i nosaltres encara els estem buscant, doncs no és el que ha passat.

I després sobre els mitjans. Miri, és molt bo, vostè, explicant les coses, senyor conseller, l'hi diem de veritat. Perquè ve i ens diu: «A tothom que ens ho ha demanat, l'hi hem donat.» Home, únicament faltaria! El problema no és aquest; el problema és que, com vostè sap millor que ningú, la segregació la tenim, perquè hi ha una important part de la societat que ni tan sols ho demanarà, per dos motius. I, per tant, necessitem unes dades globals, no?, d'allò o de qui els ha demanat.

I després, sobre els portàtils. Si n'anuncien, el 23 de juliol, 85.000, doncs a partir del sisè mes de l'anunci és quan en tenim o en comencem a tenir aquest nombre. Per tant, sis mesos després. Que la responsabilitat no és seva? No, és del sistema de compres, evidentment. I nosaltres n'hem denunciat la subcontractació.

No dotació d'EPIs; l'FFP2 no s'ha lliurat, senyor conseller; no hem tingut una ventilació adequada i no ha fet feina, braç a braç, amb els comitès de seguretat i salut, qüestió que era essencial. Té una sentència. No em referiré a la sentència, sap de què li parlo perfectament.

I després, la cirereta dramàtica: acomiadar –i nosaltres ho diem així; no, no cridar, eh?, acomiadar– les substitutes, de forma que no cobressin després de Nadal per una justificació de salut, em sembla una autèntica salvatjada, i esperem que a algú, d'aquí a no gaire, al Tribunal de Justícia de la Unió Europea li diguin que això és discriminació indirecta. També és directa, però podria ser indirecta. I, per tant, el que li demanem és recuperar dinàmiques de negociar i de complir els compromisos. Vostè arriba a uns compromisos, però després hi ha algú altre al departament que no ha donat compliment a aquests.

Sobre inici del segon semestre i sobre desigualtats, mirin, manca de recursos, precarietat laboral i un sistema públic estressat en la seva totalitat –mestres, pro-

fessores, PAS, alumnes– i, de retruc, a les famílies no ens garanteixen poder triar la pública. És curiós, els ultraliberals, «el meu dret d'opció» per la privada el tenen garantit i paguem totes. Però ja tenim una realitat: que aquells i aquelles que volem anar a la pública –ara, ja, que volem que els nostres fills o filles vagin a la pública–, ja hi ha barris que no ho tenen garantit, conseller, i ho sap perfectament; barris de la ciutat de Barcelona que no ho tenen garantit, viles del país on ja no tenim garantida la pública. I, per tant, doncs, aquells i aquelles que s'omplen la boca de «vindrà el meu dret d'elecció», el tenen garantit, però els que tenim el dret d'elecció a la pública ja no ho tenim garantit.

Decret d'admissions. Volem fer-li un primer reconeixement: hi ha parts bones, d'aquest decret d'admissions. I nosaltres no volem discutir si un govern en funcions ho pot o no ho pot fer; una altra discussió. Bones: la major detecció de necessitats educatives especials. Bones: la nova regulació de la matrícula viva. Bones, amb compte: la possibilitat de que es perdi en concert perquè no matriculen amb necessitat específica de suport educatiu o segreguen per sexe. Però això és bo, i vostè sap que arribarà al Tribunal Suprem i farà una cosa similar al que va fer per al País Valencià amb relació a treure els concerts. Per tant, treballem, conseller, perquè a això hi donem una forma que no ens pugui passar. Aquest decret d'admissions..., de veritat que ens pot passar exactament el mateix.

En què no estem d'acord? Doncs miri, no estem d'acord en el càlcul de diferències entre privades, concertades i públiques, l'hi diem així. També perquè no sabem encara com ha fet el càlcul, i l'hi preguntem o l'hi demanem. Pensem que hi ha un baix nivell de finançament de la pública, del que es deriva d'aquest decret d'admissions.

També entre el que hi havia a l'esborrany i el que al final s'ha aprovat: la coeducació, la possibilitat de que els municipis de més de vint mil habitants tinguin les OMEs. Doncs estava, i de sobte nosaltres hem vist que ha caigut.

També, per nosaltres, del que no estem d'acord: mantenir l'elecció escolar com a sistema bàsic d'assignació o la composició de les comissions de garanties. I, per tant..., bé, hi ha una part en què estem d'acord i una altra part profunda que, sobretot, estem en desacord. I el que és més important –i vostè ja ho ha dit–: la segregació escolar no es soluciona a través d'un decret d'admissions –i li agraiem que faci aquest reconeixement–, ni tan sols forma part de la seva responsabilitat, sinó que són responsabilitats combinades del Departament de Treball, del Departament d'Afers Familiars, d'una visió més profunda sobre les relacions laborals i sobre els serveis públics. I sobretot, també –per nosaltres essencial–, la desaparició dels concerts. Tenim una realitat d'una privada elitista, d'una privada que paguem totes i hi van unes quantes, i, després, de quatre o cinc nivells de pública. Però el problema el tenim sobretot pel que significa, com es construeix a través de la concertació de la privada. Nosaltres, per això, evidentment que li demanem que amplii la xarxa pública i no pas invents amb algunes privades.

I volem referir-nos a una situació que no ens hagués agradat referir-nos-hi mai. Si vostè està tenint una conversa privada, pensem que no ha d'haver-hi cap periodista que estigui pel mig. Però, miri, del vídeo que hem vist d'aquest cap de setmana el que donava la sensació –vostè pot explicar que no havia de ser així perfectament– és que els explicava com que els posaven un funcionari públic, però continuarien fent un projecte religiós. Estarem contents que no sigui així, però no vagi a rescatar negocis i no vagi a rescatar congregacions religioses. El que necessitem és enfortir una xarxa pública.

I per últim i determinant, miri, la il·lustre diputada senyora Albiach abans l'hi ha expressat: crida sindical. I, per tant, l'únic que haig de fer és remetre'm al que ja li ha llegit. Però hi ha elements determinants: centres que es tanquen. I vostè diu «eren bolets». Sí, però eren bolets que configuraven –en la forma que vostè ho ha expressat, eh?, lo dels bolets– una realitat. I, per tant, una cosa és això, i després una altra cosa el que vostè ens diu de les taules de planificació. Clar, si ho diuen les taules de

planificació... No, senyor conseller, més enllà del que diguin les taules de planificació, nosaltres hem de tenir una aposta clara.

I les darreres qüestions: TEIs. Les té avui aquí novament al Parlament. No pot ser. Ja les van considerar personal no educatiu; ara treuen el que treuen, i ho comuniquen, a més, el mateix dia que estan desenvolupant una vaga. Mal gust permanent amb les TEIs. I, sobretot, el que és garantir un personal que necessitem i la seva estabilitat laboral, per erradicar la temporalitat.

I darreres idees i fonamentals: garantia per a l'FP. Ens pot dir que no hi haurà ningú que avui està treballant a l'FP que se n'anirà a fora amb els nous canvis? Com es presenta el segon de batxillerat i la nova selectivitat en un context de pandèmia? I directora o direcció de l'Escola d'Adults de Girona: inici de procediment sancionador. És inadmissible, conseller –és inadmissible. Li agrairíem, evidentment, que això ho deixés sense efecte.

I les darreres reflexions: necessitem pressupost, necessitem aposta per la pública i necessitem estabilitat laboral per al conjunt de treballadors i treballadores, totes –totes–, perquè totes conformen el sistema educatiu públic català.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta. Endavant.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, conseller per la seva explicació. D'aquí deu dies farà justament un any que es va haver de prendre una de les decisions més dures que hem hagut de prendre i viure també al nostre país, que va ser, entre d'altres coses també, òbviament, tancar els centres educatius. Ha estat pràcticament un any d'aprenentatges constants que ens han permès blindar, com vostè ha explicat, el curs d'aquest any, el curs 2020-2021. Malgrat aquelles crítiques, i fins i tot aquelles previsions apocalíptiques, hem pogut garantir al país les escoles obertes, les escoles segures, i això vol dir mantenir les escoles obertes per fer una atenció presencial a l'alumnat, que és imprescindible, com vostè ha explicat, per a l'atenció educativa; però no només això, sinó sobretot també per la funció i l'atenció social que fan les escoles, per la funció comunitària, per la funció també afectiva i, fins i tot, sanitària que té l'escola. Per tant, això és el primer que volíem posar en valor.

L'obertura de les escoles i que poguessin garantir-se obertes i segures creiem que ha estat un èxit de país, i així ho volem reivindicar. Aquesta decisió va ser clau justament perquè les escoles poguessin obrir, poguessin fer totes aquestes funcions, i això, l'escola oberta i al servei de la ciutadania, de tots els nens i les nenes i joves del nostre país, és en clau de fer un país millor, perquè justament les escoles són garants d'aquest dret fonamental per als infants, però també lluita contra les desigualtats –i ara en parlàvem–, o també juga un paper fonamental, l'escola, en la lluita comunitària també contra el virus.

Per a molts infants, l'espai no només és el segon espai de referència, sinó que per a molts és el primer espai de referència on poder estar segurs, on viure i estar de forma confortable, sobretot per a totes aquelles persones, per a tots aquells infants i joves que viuen en risc de pobresa o en exclusió social o que són vulnerables, i, per tant, per a qui és imprescindible que les escoles estiguin obertes, que hi hagi l'escola presencial i que puguin tenir contacte amb el seu entorn educatiu. Per això ha estat tan i tan important haver pogut obrir les escoles, haver-les pogut mantenir obertes i que fossin aquests espais de seguretat.

I precisament per això, doncs, el que volem també és donar les gràcies, com vostè ho ha fet, a tota la comunitat educativa –a tota la comunitat educativa–; i, també, imprescindible aquest agraïment a tots els professionals de l'àmbit de la salut, dels professionals sanitaris que han elaborat els protocols de prevenció, de detecció, de coordinació, també, per aïllar el virus. I, per tant, aquest agraïment per a tothom; un

agraïment que, a més a més, és encara més cert perquè justament aquest any ha estat així, s'han hagut d'obrir les escoles i s'han hagut de fer classes en condicions certament complicades, inaudites, amb nous hàbits, amb noves rutines, amb molèsties de l'activitat normal. Però ha pagat la pena.

Per tant, gràcies també per l'esforç i la generositat a tothom, i per fer que fossin llocs segurs i essencials. No només això, perquè a més a més les escoles també s'han convertit –també s'han convertit– en eines de control de la pandèmia. No ha estat un problema l'escola per la pandèmia, sinó que ha estat part de la solució, i hem evitat també l'alt cost social que hagués suposat un nou tancament escolar durant el primer trimestre i també aquest segon trimestre.

En tot cas, permeti'm una reflexió, perquè és curiós que quan les coses van malament, en general, tot sigui culpa del Govern, o del departament en aquest cas, i quan les coses van bé mai sigui gràcies al departament, sinó a costa i malgrat el departament. Jo crec que no és ben bé així. Certament, quan les coses van bé és gràcies, sobretot, a tothom, és gràcies a la feina del treball de tothom, en aquest cas especialment de la comunitat educativa. Però jo també li agraeixo a vostè i al seu departament tota la feina incansable que som coneixedors que ha fet, i que crec que no seríem justos si no féssim aquest reconeixement.

En concret, també volem posar en valor, en aquest segon trimestre, que és del que anava a la compareixença d'avui, l'objecte d'aquesta compareixença per part seva..., doncs volem posar en valor que aquest segon trimestre hi han hagut menys grups confinats, que en el pic d'aquesta tercera onada hi han hagut menys grups confinats que els que vam tenir en el moment àlgid del primer trimestre. I això demostra, doncs, que l'escola no és un focus de contagi, sinó justament un mur de contenció.

Sempre hem avalat que aquest retorn presencial a les aules havia d'anar acompanyat de les mesures oportunes, i vostè n'ha destacat tres, que certament han estat encertades i crec que les hem de poder reivindicar i posar en valor: l'endarreriment –vostè ho ha explicat– de l'inici del segon semestre, guanyar aquests tres dies que van permetre detectar casos, aïllar també possibles contagis, i, per tant, aquesta tornada després del Nadal que es pogués fer encara de forma millor i més segura; el pla de cribratges: s'ha cribrat tots els professionals de l'àmbit de l'educació, de l'entorn educatiu, i, per tant..., fins al punt, no?, que alguns que s'han detectat, com que eren asimptomàtics, han permès també tallar possibles cadenes; i la tercera de les accions, el pla de vacunació, des del 17 de febrer, que ja es una realitat, doncs, al nostre país i que ha de permetre també afrontar de millor manera encara, en millors condicions, el curs de l'any vinent, esperem que amb la màxima normalitat possible. Per això, també volem reivindicar que amb aquest pla de vacunació, iniciat ja als professionals de l'àmbit de la salut, justament el que es fa és reivindicar aquesta consideració d'essencials que és tot el personal vinculat a l'àmbit educatiu.

Encara voldria destacar algunes mesures, com ho ha fet vostè, sobretot en l'àmbit, doncs, del material –així ho ha destacat també–: més de 8 milions d'euros en EPIs i material de protecció, i en marxa ara una nova compra de pràcticament 11 milions més per protegir les persones.

També posar en valor aquells plans, aquelles mesures que s'han anat desplegant, malgrat la complexitat de la situació, doncs, per revertir desigualtats i per falcar aquest paper generador d'oportunitats que té l'escola i que ha de ser i és l'escola al nostre país.

Vostè ens ha parlat també extensament del Pla d'educació digital de Catalunya. Per nosaltres és un pla estratègic –és un pla estratègic. I permetin-me els diputats i diputades de la cambra, va molt més enllà d'ordinadors i connectivitat –que també, perquè també; però va molt més enllà. És un pla estratègic de garantia d'oportunitats per augmentar la capacitat de tothom i per fer front també a les bretxes salarials. I això també és combatre les desigualtats, en aquest cas a nivell de bretxa digital, que hi ha.

Aquest Pla d'educació digital contempla formació, assessorament del professorat i dels centres, dotació d'equipament i de connectivitat per a l'alumnat, per als do-

cents i fer una xarxa de centres digitalment competents. És veritat, s'ha anat iniciant aquest desplegament d'ordinadors, també, per a tot l'alumnat i de connectivitats, doncs, per a tothom, començant per l'alumne més vulnerable, i així vostè ja ho ha explicat. En tot cas, sí que volia fer un apunt també, perquè si parlem només d'ordinadors, també parlar d'aquells que no arriben, malgrat que l'Estat –sí, l'Estat, el Govern de l'Estat– havia promès trenta mil ordinadors per a l'àmbit educatiu del nostre país –que, per cert, trenta mil, comparat amb els que s'han ja anat proporcionant, són pocs. Però havia promès trenta mil dispositius que no han arribat. Havien d'arribar abans de Nadal, i no han arribat; havien d'arribar abans de Setmana Santa, i no arribaran. Finalment, arribaran al setembre. Per tant, aquí qui no fa els deures, senyora Granados, és l'Estat, novament, i malauradament, com en tantes altres coses.

Encara voldria destacar algunes mesures més. Abans el diputat Aragonés parlava de la diferència de l'escola, o del model educatiu d'Esquerra Republicana, o liderat per l'àmbit..., des del republicanisme, a diferència del departament quan el liderava Convergència. Miri, doncs el fet de no posar o no permetre els concerts als centres que segreguen per sexes, el fet d'incorporar centres concertats a la pública, el fet de recuperar la participació del finançament públic a l'escolarització dels zero a tres anys i voler-ne aquesta gratuïtat –certament, aquest és un pla que volem..., doncs el fet de poder tenir la gratuïtat de l'educació de zero a tres anys al nostre país per garantir igualtat d'oportunitats des del principi de tot–, el fet de que hi hagi més docents que mai, el fet que s'estigui fent la reversió de retallades de forma molt accelerada. Tot això i moltíssimes altres coses més, perquè podríem parlar de l'increment de pressupost per a l'escola inclusiva, o també l'increment dels professionals de suport per a garantir l'escola inclusiva, del desplegament del Pacte contra la segregació, del Pla de millora de les oportunitats educatives per pal·liar els efectes desfavorables del tancament de centre des del primer confinament –el conseller també ho ha explicat–, més plans educatius d'entorn, l'increment de professionals en l'atenció educativa domiciliària, ajudes en l'àmbit de les extraescolars, i podríem seguir.

Permeti'm destacar una iniciativa que passava avui, en aquest cas no a aquesta cambra, sinó al Congrés dels Diputats. Perquè quan parlem d'escoles segures ho diem també en tots els seus sentits: també escoles lliures de violències o d'assetjaments. I, en aquest sentit, doncs, com els deia, voldria destacar una proposició de llei que hem impulsat des d'Esquerra Republicana al Congrés dels Diputats per a la prevenció dels abusos sexuals als centres educatius; és a dir, tolerància zero amb les violències sexuals a tot arreu, i especialment també a l'escola i als centres educatius. Una proposició de llei que justament el que vol és apartar provisionalment tota persona investigada per possibles abusos; perquè si un treballador públic, en aquest sentit, és condemnat, se'l pugui cessar i apartar definitivament, òbviament, de qualsevol vinculació amb els centres educatius; perquè la prescripció dels possibles casos d'abusos sexuals a menors comencin a comptar a partir dels trenta anys de la persona víctima, i per crear un fons també per a la formació i la prevenció. Això també és treballar per protegir les escoles, per fer-les segures i per protegir totes les persones, especialment els nens, els infants i els joves als centres educatius.

En tot cas, moltes gràcies per les explicacions. I començo com acabo, doncs anant..., com acabo..., acabo com començava –al revés ho he dit–, posant en valor l'obertura de les escoles. I, òbviament, tenim molta feina per fer. En tot cas, al diputat de la CUP, a la diputada dels comuns, que ara no hi és, però, en tot cas, ajudem-nos tots plegats a fer-ho possible.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Gemma Geis.

Gemma Geis i Carreras

Bé; bona tarda, o bona nit, president, diputats, diputades. La veritat és que costa molt fer una intervenció... El conseller Bargalló, després de quasi una hora d'intervenció..., i de la riquesa de les intervencions dels diputats i diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula, que en alguns aspectes, doncs, hi coincidim i en d'altres, no.

Crec que, conseller Bargalló, vostè ha fet tota una evolució del que ha suposat la pandèmia, l'impacte de la pandèmia i de les polítiques que ha dut a terme, d'una manera molt exhaustiva. I segur que vostè deu estar d'acord amb mi que en aquest país els nens i les nenes són herois. L'adaptació que han fet els nens i les nenes en aquest país, i els mestres, no serem mai prou generosos del que han viscut, com s'han adaptat i de com estan adaptant-se a aquestes noves realitats. I, per tant, a vegades, quan es parla despectivament dels patis d'escola, crec que ara els patis d'escola són un exemple per a molts de nosaltres: com veus que respecten les distàncies, com veus que diuen «no, és que no tinc més espai per jugar, però aquest és el que em pertoca». Per tant, crec que a vegades no hi posem prou èmfasi en el que han assumit i el com ho han desplegat.

I també hi ha un esforç, òbviament, del departament, eh? Jo també estic molt d'acord, diputada Vilalta, que a vegades, quan tot va bé és perquè va sol, i quan no va bé és que la conselleria... Crec que també s'ha fet un esforç important.

Nosaltres defensem la comunitat educativa i el sistema públic i el sistema d'educació de Catalunya en la seva totalitat. I és veritat que el fet de poder mantenir les escoles obertes ha estat una gran possibilitat en aquest marc de la pandèmia. És veritat que també la transmissió del virus ens ha ajudat. Però que crec que en aquest any de moltes dificultats, el fet de poder obrir les escoles ens ha permès que aquesta càrrega tan feixuga ho fos menys.

I, efectivament, les escoles –no sé qui ho deia dels diputats– compleixen una funció social, i de la mateixa manera s'ha agreujat la problemàtica del suïcidi juvenil, que és una problemàtica que a vegades és un tema tabú però que existeix, aquells nens i nenes, aquells joves que tenen dificultats d'aprenentatge i que han vist com en aquest context de dificultats, doncs, és molt més difícil adaptar-s'hi, i això és una evidència. I, per tant, fa falta que l'Administració acompanyi la conselleria, les escoles, en aquestes situacions de dificultat.

M'han agradat molt les dades que ha donat vostè respecte al P3 i la disminució de la natalitat i com hi impactarà. L'altre dia sortien notícies respecte, també, a la natalitat d'aquest any, i crec que aquest serà un dels impactes de la pandèmia, també, la natalitat, i això afectarà la morfologia de l'educació i com s'haurà de fer la planificació.

Nosaltres també aquí, conseller –i sé que està en funcions, eh?, i, per tant, també és una intervenció..., posem-lo en el context del Govern en funcions que tenim–, hem fet una defensa, molt, del lleure, de les extraescolars. Per què? Doncs perquè si era possible mantenir escoles amb les bombolles, poder exercitar i poder participar en les activitats extraescolars també és important. Les colònies. Les colònies també... Les colònies i les cases de colònies han patit moltíssim, és un dels sectors afectats per la pandèmia i que han reivindicat moltes vegades, doncs, que si hi havien aquestes classes bombolla també es poguessin dur a terme activitats de les colònies amb aquestes classes, diguem-ne, que estaven en aquesta situació de bombolla, i que tant l'esport, com el lleure educatiu, com, en aquest cas, les colònies, han de ser un element també de recuperació psicosocial del país.

Respecte a aspectes concrets a què vostè ha fet referència i els diputats i diputades que també han parlat abans que jo, doncs, efectivament, la digitalització ha estat una realitat, com els portàtils i dispositius digitals han arribat a les escoles relativament fa poc. També sé les dificultats per poder..., del mercat, diguem-ne, eh?, però sí que s'ha produït. I la necessitat de..., no n'hi ha prou, amb un dispositiu. Un dispositiu per si, si no hi ha una formació tant del professorat com de l'alumnat, no serveix per a gaire més. I, per tant, aquí és important en aquest sentit.

Pel que fa al decret de programació i admissió, que vostè també hi ha fet referència, nosaltres estem... La diputada Vilalta feia referència a alguns posicionaments. Nosaltres els compartim. Respecte a l'educació, alguns dels plantejaments que vostè ha fet els compartim, però també és veritat que també compartim un model en què hi ha la concertada i la pública, i el que ens preocupa és el servei públic i que hi hagi un bon sistema d'educació i que hi hagin unes ràtios, diguem-ne, que siguin acceptables. I, per tant, compartim molts dels posicionaments que vostè defensa.

Però quant a l'aplicació del Pacte contra la segregació escolar, doncs, efectivament, es desenvolupa a través d'aquest decret, amb una distribució equitativa de l'alumnat, empodera els ajuntaments, que també són la primera porta d'entrada dels ciutadans en el disseny i gestió de l'oferta educativa. I, en aquest sentit, des de Junts per Catalunya, hem intervingut en la redacció del decret per tal d'introduir garanties jurídiques en el seu redactat, garantir la participació dels agents de la comunitat educativa. Ens sembla molt important aquesta cooperació, que els agents participin en la presa de decisions. I, també, reconeixem l'impacte econòmic de les mesures, que hi ha una inversió de 165 milions d'euros i, per tant, ens n'alegrem.

D'altra banda, també, nosaltres és el que defensem: aquest servei d'educació de Catalunya, doncs, potenciar-lo en la seva totalitat, lluny de sectarismes i de visions a vegades poc pragmàtiques de quina és la realitat i el que es pot fer. I, per tant, una mica, aquest és el posicionament que teníem. Nosaltres creiem que volem..., el servei públic a l'educació ha de ser i és un pilar bàsic per al nostre país, perquè quan parlem del país que volem és un país de talent, i el país de talent passa amb una formació que comença de zero a tres anys, que també se n'ha parlat aquí, i, per tant, des d'aquest posicionament, entenem que a la propera legislatura l'educació, ja no només de zero a tres anys, sinó també la universitària..., ha de ser un país amb talent i, per tant, ha de ser un país on es potenciï la formació; també la formació professional, la formació dual, perquè no pot ser que en determinats oficis costi trobar treballadors i, en canvi, tinguem una taxa d'atur molt alta. I, per tant, aquí hi ha algun *gap* que no controlem i que crec que a la propera legislatura, amb el conseller o consellera que en tingui les competències, ho podrem abordar des del Parlament.

El president

Gràcies, diputada. Té un torn de nou, per fer la rèplica, el conseller. Quan vulgui, conseller.

El conseller d'Educació

Gràcies, president. Diputats, diputades, en les compareixences sempre passa el mateix: vostès fan un munt de preguntes, algunes de les quals duren pocs segons, i esperen totes les respostes a totes les preguntes en uns quants segons i, per tant, no ho faré, respondre a tots. En tot cas, sí que intentaré respondre unes quantes coses.

Per començar, una de les meves poques virtuts deu ser que soc molt poc partidista. Això, que alguns companys i companyes de partit deuen veure com un defecte, jo considero que és una virtut. Jo, per exemple, diputada Granados, m'he estalviat a la intervenció inicial que els trenta mil ordinadors del *ministerio*, que són els únics ordinadors que ens dona el *ministerio*..., l'última notícia és que, si arriben aviat, arribaran al setembre. Puc, ara, dir dos coses sobre això. Una: com és que ens en donen trenta mil i nosaltres n'hem de comprar 230.000? Cadascú té les competències que té i assumeix les que assumeix. I després: com és que no ens els dona fins al setembre, si nosaltres ja en tenim alguns que ja fa mesos...? Perquè nosaltres els vam comprar aviat perquè teníem un pla digital abans, i ells els han comprat més tard. I, a més a més –el senyor Aragonés em deu donar la raó–, com estem en el mercat capitalista, nosaltres en comprem més i els tenim abans; ells en compren menys i els tarden més en portar. És un resum senzill.

En tot cas, intentant respondre a tothom, jo voldria posar, amb totes les autocrítiques que calgui, alguns elements en valor una altra vegada. El Govern alemany s'es-

tà plantejant com fer el cribatge al professorat i no té pla de vacunació, encara, amb data per al professorat. Han pres altres mesures, evidentment, eh? Perquè alguna de vostès ho ha dit: «Hi ha mesures per a tothom i alguns n'hem prioritzat unes d'unes altres.» Però també jo voldria..., i no posar-ho en valor com a Departament d'Educació ni com a Govern de la Generalitat, com a país. És a dir, com a país hem sabut respondre a les necessitats educatives, a vegades amb elements que alguns estats d'Europa amb un PIB més alt i amb uns pressupostos públics més potents, doncs, no ho han fet.

Aleshores, intentant respondre. Primer, al diputat de Ciutadans, jo crec que ha emmarcat una cosa que és clau i que..., la gestió de la pandèmia, que ha anat canviant a vegades dia a dia –a vegades dia a dia–, perquè les dades sanitàries canvien dia a dia, o les recomanacions de l'OMS canvien dia a dia, o la Unió Europea decidia un calendari de vacunació... Hi ha una cosa que hem tingut clar que hauríem de reforçar: la concepció del sistema educatiu com a servei públic unitari, unificat, i la concepció de l'autonomia de centre com a cosa a augmentar. És a dir..., i l'hi resumeixo. I això ho vam viure al juny. I si volen autocrítiques, ho vam viure al juny. Al juny hi va haver algun tipus de centre educatiu que va dir que no volia obrir. Doncs no. S'imaginem un CAP que digui que no vol obrir? Doncs no. És a dir, si l'autoritat educativa diu que els centres educatius obren, obren.

I aquí..., és la concepció de servei públic. Indiscutible. I qui n'és el responsable? L'autoritat educativa. Ara, elements de com gestionar l'obertura, de què fer per aplicar les mesures. Doncs més autonomia de centre. Perquè, com més autonomia, aquestes coses millor van. Per tant, lliçó apresada del juny, que ja hem aplicat al setembre i hem aplicat al gener encara més, cada vegada més: unitat en el concepte de servei públic; refermament en el concepte d'autonomia en la gestió de cada centre. I és cert, eh?, al juny vam cometre uns quants errors des del departament, que van produir, doncs..., i era segurament per no exigir el funcionament de servei públic i no donar molta autonomia al centre, cosa que al setembre ja vam exigir i vam donar, i al gener encara n'hem donat més. Per tant, en això té raó.

El pla de barracons. Teníem un pla de retirada, enguany. Enguany no n'hem retirat ni un. Per què? Ens faltaven espais per a la gestió de la pandèmia. Per tant, enguany ens hagués anat molt bé retirar-los. Primer, perquè jo podria venir aquí i dir: «Hem retirat barracons!» I segon, perquè els barracons costen diners. Però no n'hem retirat ni un –ni un, ni un, ni un–, perquè com que tots els centres buscaven espais, doncs en aquells que enguany ja podíem retirar perquè havien acabat unes obres, perquè teníem menys alumnes, perquè ja havíem substituït..., doncs els hem deixat allí. Els hem deixat allí, perquè semblava que... En algun cas potser sí que valia la pena retirar-lo, però ens semblava que enguany, que estàvem tots a la recerca de l'espai que faltava, no era l'any que havíem de retirar barracons. I, per tant, diguem-ne... Vostè diu: «Aprofitin la pandèmia per treure'ls.» I jo: «No, la pandèmia ens ha obligat a deixar-los tots.» Dic: «Ho lamento, perquè era molt fàcil..., anava bé.»

Aleshores, quina altra cosa ens ha posat damunt la taula la pandèmia que haurà d'aclarir el proper govern i la societat? Les extraescolars. Què són les extraescolars? Què és extraescolar? Què no és extraescolar? Qui fa? Què no fa? Clar, amb les mesures restrictives que el Procicat ha anat acordant i la necessitat de correspondre econòmicament les pèrdues, hem descobert entre tots que hi ha sectors que no tenien contacte amb ningú de l'Administració, i que l'Administració no ho sabia.

És a dir, el sector del reforç escolar, que existeix. I els que a més a més hem fet una carrera universitària sovint ens hi hem dedicat d'una manera o l'altra, a fer reforç escolar mentre estudiàvem, no? Existeix. Les acadèmies d'idiomes, que no estan regulades. Les escoles de música i dansa, que n'hi ha que fan ensenyament reglat, n'hi ha que fan ensenyament no reglat, però estan autoritzades, i n'hi ha que fan ensenyament no reglat i no estan autoritzades. Nosaltres, com a departament, sabem, els dos primers grups, qui són. Del tercer grup no ho sabem, qui són.

No estic dient que l'Administració ho hagi de regular tot en aquest sector, perquè hi ha elements que estan molt bé desregularitzats –és a dir, el reforç escolar està molt bé desregularitzat–, però sí que hem de tenir coneixement de què es fa, perquè per fer polítiques en general has de tenir coneixement de què es fa, i després perquè has de poder actuar en casos concrets, com ara. És a dir, si hi ha restriccions, a qui afecta, a qui no afecta, com ho saps, com ho deixes de saber, com ajudes. I això és una feina que, com deia també el senyor..., el diputat Aragonès, és en part d'Educació, en part de Treball, en part dels ajuntaments, en part de la mateixa societat, però és una realitat que existeix i que convé conèixer. Hi insisteixo, no crec que s'hagi de regular en excés, però sí conèixer.

Jo ja he agraït als ajuntaments, al començament, a la llista d'agraïments, la feina que han fet i que estan fent. Sens dubte, eh?, vull dir que no en tinc cap dubte. És evident que no podríem haver fet el que hem fet com a societat –no dic com a govern, com a societat, que és més–, sense la feina dels ajuntaments. És evident, això és evident.

De dades. Em preguntava la diputada Granados si tenim dades de la influència a primària i secundària. En tenim una, per exemple: fins al 26 de febrer, però comptant des del 14 de setembre –és a dir, tot el primer trimestre i el segon trimestre fins al 26 de febrer–, l'índex PCR/TAR, per tant, positius –per tant, l'índex del nombre de PCR fetes amb nombre de resultats positius–, a primària de 4,35, i a ESO del 4,78. Vostès diuen, vostès recordaran que l'OMS diu que ha d'estar per sota de 5. Doncs estan per sota 5. Recordar que durant molt de temps a la societat no hi hem estat, sota 5; nosaltres hi hem estat. És a dir, a la comunitat no s'hi ha estat; a l'escola s'hi ha estat. Veurà que hi ha més índexs a secundària que a primària, però que no és exagerat. I si li donés les dades d'infantil, que també les tinc, però ara no les he copiat aquí, era una miqueta menys que el 4,35. I, per tant, com més anem pujant d'edat, anem més pujant d'índex, però no és una exageració. Evidentment, anem pujant més com més pugem d'edat, però no és una exageració.

Després, pel que fa a que el departament prefereix Google. Això és una mena de llegenda urbana, que jo ja sé que les llegendes urbanes funcionen així. És a dir, tothom les diu. No, escolti, miri... Per exemple, quan va començar la pandèmia i va començar el confinament, el tancament de centres i el confinament a casa, hi havia vuit-cents centres que no tenien una plataforma de treball, i no tenien una plataforma a partir de la qual fer, diguem-ne, tot el programari educatiu, les intervencions educatives. En aquests vuit-cents centres que no tenien cap plataforma, a tots vuit-cents els van posar únicament i exclusivament Moodle, que és una plataforma triada pel departament. Els centres que tenien plataforma perquè l'havien volgut tenir, alguns tenien Moodle, alguns tenien Google, alguns..., i d'aquest pla digital actual, el 80 per cent és Microsoft, no és Google. Per tant, el departament no tria Google. El departament, quan ha triat, que ha triat poques vegades, ha triat Moodle. I en aquest que estàvem comentant, de l'autonomia de centres, són els centres que diuen quin programari educatiu volen, i, en tot cas, el departament sí que ha publicat un protocol de seguretat de dades, però no hi ha cap voluntat del departament d'afavorir Google, ni una, excepte allò dels seus inicis, de fa molts molts anys, que les adreces electròniques del personal del departament XTEC són adreces Gmail, que és, diguem-ne, l'única tria per Google que el departament va fer, però és de personal i no és d'alumnat.

Després... Diputat Aragonès, si hi ha un tant per cent alt de contractació amb PAS, de la nova contractació d'enguany, és perquè, per un problema jurídic –no només nostre, sinó de tot l'Estat–, que és una legislació antiga que hem de reformar entre tots..., és que tot el personal educatiu no docent, tutor, és a dir, les TEI, per exemple –per exemple– i..., és PAS, formalment. I, per tant, clar, quan jo he dit el nombre aquest de PAS, era que, evidentment, no és estrictament personal d'administració i serveis –que també hem augmentat, però no és aquest tant per cent estrictament només de personal d'administració i serveis, entès des del punt de vista d'altres departaments–, sinó tot aquell personal tècnic docent que normativament és PAS o és laboral. Que aques-

ta també és una de les coses que haguéssim hagut de fer en el departament abans d'acabar la legislatura, d'aconseguir que amb una modificació de la LEC hi hagués tres tipus de personal: el docent, el tècnic docent i el PAS, per aconseguir que aquest tècnic docent tingués, per exemple, la seva entrada al claustre, com a tal, com a personal docent, també, eh? Bé. I aquest és un element.

I dels acomiadaments de Nadal de substitucions té raó, eh? –te raó. I estan treballant i estem en disposició de, diguem-ne, traspassar a qui ho hàgim de traspassar, els treballs fets, perquè els acomiadaments de Nadal no es paguin, no es puguin repetir. Els d'agost és una altra cosa, eh? Però els de Nadal... Vostè sap que aquí el problema és aquelles persones que estan de baixa i que demanen l'alta en període de vacances. Vull dir, això sap que és una pràctica legal i que a més a més és una pràctica que hi tenen dret, per exemple, les dones o els homes que estan amb baixa per maternitat o per paternitat, que la legislació preveu que puguin estar d'alta en període de vacances i tornar a estar de baixa després de vacances. I com que la legislació ens impedeix pagar dues nòmines pel mateix lloc de treball, si la persona que està de baixa en període de vacances demana l'alta, hem de donar la baixa al substitut o substituta, que tornarem a contractar quan acabi les vacances perquè tornarà a estar de baixa la persona titular de la plaça.

Això, que és lògic perquè forma part de la legislació del dret laboral per paternitat o maternitat, no és lògic per vacances de Nadal, per exemple, perquè la legislació general està pensada per als treballadors que tenen només un període de vacances. I, en canvi, nosaltres, com que tenim un període de vacances i dos petits períodes de vacances, en aquests petits períodes de vacances jo crec que és injust aplicar això. I, per tant, la voluntat del departament és continuar aplicant-ho d'aquesta manera perquè no tenim més remei, l'agost, però no aplicar-ho en vacances de Nadal o en vacances de Setmana Santa, perquè aquí sí que no creiem que sigui la voluntat del legislador a l'hora de donar el dret laboral.

Hi ha una tendència en el país –una tendència en el país– que és una tendència per molts motius, des de la crisi econòmica a canvis, diguem-ne, ideològics generacionals d'anar augmentant cada vegada la demanda de l'escola pública i anar disminuint la demanda de l'escola concertada. Això es veu a Barcelona ciutat, on era l'únic lloc del país on es mantenia major demanda de concertada que de pública, fins fa tres anys. I, de fa tres anys, cada vegada més hi ha més demanda de pública que de concertada. Anem a uns tants per cent petits de diferència, però el transvasament és evident. Al país, en aquests moments, estem en un 70-30, eh? –un 70-30, més o menys–, i a Barcelona estem ara, doncs això, estem en aquests moments a un 53-47, més o menys, eh? Ara, amb la preinscripció tindrem noves dades.

Aquest és un fet, que té motius diferents i en els quals nosaltres, diguem-ne, d'entrada, el que hem de fer és donar-hi resposta. És a dir, quina resposta hem de donar? Aconseguir que cap persona, cap pare o mare que vol que el seu fill o filla vagi a la pública, no tingui una plaça a la pública. La primera resposta nostra ha de ser aquesta: aconseguir que totes les peticions de pública tinguin plaça pública. Això és la primera resposta.

Per això el decret llei que es va aprovar en aquest Parlament de canvi de titularitat, per exemple. Per què? Perquè hi ha escoles concertades que per motius diversos, de vegades perquè pertanyen a una congregació religiosa que desapareix de Catalunya –perquè desapareix: existia a Catalunya i deixa de ser-hi–, que és un cas d'enguany; de vegades per altres motius volen tancar el centre en un barri –per posar exemple, Ciutat Vella– on nosaltres no podem construir més escoles públiques de les que tenim; o a l'Eixample, estem construint un institut, però no hi podem construir més escoles. El canvi de titularitat és això.

Comentava el senyor Aragonés respecte a Navàs. Diu: «No...» Si hi ha canvi de titularitat, hi ha una cosa que és evident. Si passa a ser de titularitat pública, no pot haver ideari en el projecte educatiu d'una escola de titularitat pública. No pot haver-hi ideari.

Ja està. Pot ser el mateix projecte educatiu o no? Depèn de la comunitat educativa que decideixi. El projecte, eh?, perquè estem parlant de projecte, no ideari, perquè a vegades es confon projecte i ideari. L'ideari és una cosa que l'escola pública pot tenir..., ai, que la privada pot tenir, que la pública no té. Projecte educatiu en tenim tots dos.

I hi ha una cosa que de vegades costa d'entendre a famílies provinents de l'escola privada. El Departament d'Educació no imposa cap projecte educatiu a cap centre –a cap–, ni dels històrics del departament ni dels que el departament acaba de tenir ara. No ha imposat mai cap projecte educatiu. Sí que marca els límits d'un projecte educatiu: allò que pot incloure un projecte educatiu i allò que no pot incloure un projecte educatiu. Ideari, no en pot incloure. La concepció democràtica antiracista i feminista l'ha d'incloure. No? És això.

I l'altra cosa és... Diputada Albiach, el compromís del departament és claríssim, i això dimecres que ve sortirà, eh?, perquè estem acabant de tancar les taules de planificació. El compromís del departament és molt clar. La nostra voluntat és no tancar cap línia de P3, cap grup –cap. Hi ha alguns grups que eren bolets i que la mateixa cuneta educativa demanava que no hi fossin, que aquests no hi seran, i n'hi ha alguns, molt molt molt pocs grups que no s'ofertaran, i sempre ha estat d'acord amb l'ajuntament i amb la taula planificació local.

Fins i tot li puc dir que en dos ajuntaments concrets, molt diferents en el territori i no molt grans, però no petits, hi ha hagut un acord d'enguany un grup menys en aquesta escola i l'any que ve un grup menys en aquesta altra escola per anar alternant. I nosaltres ho hem respectat. Però no hi haurà tancaments de grups que no siguin o bolets, o no sigui un acord de la comunitat i de l'Ajuntament per qüestions de segregació.

En algun municipi del Baix Llobregat hi haurà tancaments d'aquest tipus, però és qüestió de segregació i de comú acord amb l'ajuntament. En la resta de casos no tancarem grups, i en molts municipis abaixarem l'oferta grupal de la preinscripció, de vegades l'oferta grupal per grup o per nivell. I estarem molt atents. En cap cas tancarem un grup –en cap cas–, ni que sigui volent-ho, en aquest cas, ni que hi hagués hagut acord, si això significava haver de tancar l'escola en un futur immediat. I aquí sí que hi ha un compromís claríssim del departament.

Jo ja sé que és molt tard i que he abusat de vostès, i jo, en tot cas..., per acabar, eh? I algun cas concret que ha comentat, per exemple, el diputat de la CUP respecte a Girona, jo més m'estimaria –i si algun diputat i diputada vol més– fer-li un comentari previ en privat, i li explicaré per quin motiu més m'estimaria fer-li també el comentari en privat que fer-ho ara aquí, amb una transcendència pública. En tot cas, sense cap..., sense que vostè hi vegi res estrany, però el nivell d'informació que jo li hauria de donar pel que vostè ha preguntat és una informació que en aquest moment millor que no sigui pública.

En tot cas, creiem que el curs vinent estarem en una situació sanitària millor a les nostres escoles. Fins i tot tindrem tot el professorat vacunat. I, per tant, tindrem una garantia d'immunitat per part del professorat molt gran. Creiem que els índexs comunitaris seran més baixos i, per tant, algunes mesures podrem baixar. El Pla digital estarà desplegat. I haurem de tirar endavant algunes d'aquestes mesures que també el diputat de Ciutadans ens demanava i que no tinc temps d'explicar, que formen part del Pla de salut mental del Departament de Salut, en la cartera amb les escoles, perquè sí que hi ha una cosa que és evident –i acabo–: el que va passar el darrer trimestre del curs passat, això pesa en les nostres escoles, i en els nostres alumnes i en el nostre professorat. S'està recuperant? Sí. Ho recuperarem al cent per cent? No. De vegades perquè no cal, de vegades perquè no hem de forçar, de vegades perquè l'alumnat està patint a casa seva també com per... I, per tant... La diputada Granados deia: «Els resultats de les proves.» Encara no els tenim, però sigui quin sigui el resultat, esperem un, dos, tres anys perquè haurem de recuperar, i haurem de recuperar no accelerant, sinó recuperant.

És més preocupant com recuperarem, per exemple, els alumnes d'universitat dels últims cursos –per exemple–, o com recuperem a segons quins... Bé, perquè la formació professional hem aconseguit que enguany tinguem més pràctiques que l'any passat, però hi ha elements que són més difícils de recuperar. No ens agafi pressa per recuperar coneixements –no ens agafi pressa per recuperar coneixements–; ens agafi la voluntat de tractar les deficiències personals i els patiments personals de manera més urgent que la recuperació de coneixements, que ja ho podem fer, doncs, d'aquí a uns mesos, si cal més i, si convé, el curs següent.

En tot cas, moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Si volen autocrítica, me conviden. Amb una hora en podré fer molta; amb pocs minuts, no tinc temps per fer-ne massa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Hi haurà intervenció ara per part de grups parlamentaris que així ho desitgin. Senyor García, quan vulgui.

Joan García González

Sí, president. Res, un moment des d'aquí mateix, des de l'escó. Ha comentat les dades dels barracots i ha explicat molt bé per què no s'han fet actuacions, però és que tenim aproximadament uns mil barracots –mil barracots; potser segurament més– des de fa vint anys. Per tant, el que sí que els demanem és que, molt bé, potser no han pogut aprofitar aquesta pandèmia per fer-ho, però facin-ho, i m'agradaria o ens agradaria molt que tinguessin un pla per eliminar-los o, com a mínim, per traspassar aquests alumnes a espais més habitables i per a la docència molt més dignes, diguéssim.

Segona, jo li he parlat sobre els coneixements que tenen els docents. Jo tinc aquí les dades del seu departament i, essencialment, només un 13 per cent el 2019 tenien el nivell avançat, un nivell avançat de coneixements sobre les TIC. De fet, tenim aquí que un nivell bàsic és..., pràcticament, un 40 per cent dels docents tenen un nivell bàsic. Crec que, diguéssim, amb aquesta capacitat és molt complicat, doncs, fer ni pla digital presencial ni pla digital a casa.

I, finalment, res, un comentari. Vostè ha parlat dels projectes educatius, que no són ideari i que l'ideari, doncs, moltes vegades està associat a la concertada. Aquí jo tinc els meus dubtes, conseller. Ens hem trobat moltes vegades que molts pares van precisament a la concertada perquè consideren que l'ideari, o almenys el projecte educatiu és més important que l'ideari que ens trobem a algunes escoles públiques. I li recordo, conseller –l'hi recordo–, que encara estem esperant els projectes lingüístics de centre.

Gràcies, conseller.

El president

Gràcies, diputat. Senyora Albiach. No? (*Pausa.*) Senyor Aragonés, doncs. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, president. Als revolucionaris ens ha costat molt arribar a les institucions i no regalem ni un segon, ni un. La darrera compareixença, m'han fet veure des del grup parlamentari –el subgrup encara–, que és nostra i esperem que no sigui la darrera intervenció. Però, mirin, per compartir-ho amb la il·lustre diputada Vilalta, que ens traslladava..., per donar resposta al que preguntaven sobre les seves diferències amb relació al que feia Esquerra Republicana diferent a Convergència i Unió o a Junts per Catalunya en tema d'ensenyament. I ens posava tres exemples. Ens deia: «El zero-tres.» El zero-tres vostès ho van fer en un tripartit, si jo no estic equivocant i que rectifiqui la senyora Granados, que segurament en aquell moment hi era o com a mínim hi participava –el senyor Bargalló també–, però després pel que s'ha caracteritzat és per incomplir-ho. I, per tant, potser no és el millor exemple.

Segon, el nombre de docents. Sap la senyora Vilalta quan ha estat el nombre més alt de docents que hi ha hagut en aquest país? El curs 2017-2018, per un acord polític amb la CUP. Se'n recorda? Cinc mil cinc-cents catorze, que el senyor Jové hi era, ho va gaudir i ho va patir. I, per tant, també volíem fer aquesta reflexió.

I després, quan vostès parlen de la xarxa o com s'incorporen a la xarxa pública determinats centres, nosaltres perseguirem aquesta forma de fer-ho per veure si realment s'estan donant els termes de passar a la xarxa pública o s'està fent una altra cosa. I ja ho avancem, senyor conseller, eh? I quan diem «perseguir», no és en una lògica d'anar darrere d'algú per fer-li la vida impossible. No es tracta d'això; es tracta de complir el que significa l'ensenyament públic.

Però, mirin, entre l'any 1980 i l'any 1988, la Cepepc, que eren les cooperatives o la confederació de cooperatives de l'ensenyament, eren privades formalment amb una vocació absolutament catalana, catalanista i pública, van passar a la xarxa pública de la mà de Convergència i Unió. No vull assenyalar ara, que ningú se m'ofengui, però... (*Veus de fons.*) «Amb orgull», diu algú que s'identifica, sembla, amb Convergència i Unió. Ho sembla, eh?, no vull dir jo això. I, per tant, doncs, mirin, continuem pensant que hi ha com dificultats per poder identificar el que són les diferències, perquè, si dels exemples que ens posen, després és..., un ve del tripartit, l'altre de la CUP i lo altre s'ha fet d'una manera més intensiva en vuit anys, del 80 al 88, per part de Convergència i Unió, doncs tenim més que dubtes.

I em permetran no que m'acomiaï –jo em vaig acomiadar el 18 de desembre–, però sí que doni la benvinguda al que serà el Grup Parlamentari de la CUP-Guanyem. La benvinguda i..., moltes vegades nosaltres diem: «No sabem ni d'on hem sortit ni com hem arribat fins aquí. No érem res i no teníem res.» Doncs mirin, als diputats i les diputades que vindran: nosaltres venim de la Revolta dels Segadors. Nosaltres venim de la Revolta dels Remences. Nosaltres venim dels Maulets. Nosaltres venim també dels federals republicans i de les bullangues. Venim del primer separatisme del segle XX. Venim de les declaracions republicanes de l'any 31 i de l'any 34, i sobretot venim de la revolució que es va iniciar el 19 de juliol de 1936 en aquest país, no únicament esclafar el feixisme, sinó la revolució. Venim del sindicalisme combatiu que mai va renunciar i que no va vendre el consens per consens. Venim del feminisme de classe i venim de l'«estudiantat», que sempre al centre d'estudi va decidir que s'estudiava i es lluitava per igual.

Fem aquesta continuació –amb tota humilitat ho diem– quadribarrada, amb una estelada, rojainegra, roja, i volem continuar sent això, continuïtat d'aquestes lluites que alguns dirien que són nacionals populars i uns altres d'unitat popular. I volem dir això perquè, diputats i diputades que vindran, renunciar sobre el tot seria perdre per les parts.

I, per tant, el nostre objectiu no pot ser únicament ni tan conservador per facilitar conformar governs ni tan sols formar part dels governs. Ha d'anar més enllà i ha de significar, en tot cas, el poder polític real. I això ho farem lluitant dia a dia per les petites conquestes que necessita el poble, el nostre poble, de la forma més humil, però també al carrer amb l'independentisme de l'U d'Octubre i amb la unitat popular. Benvinguts i benvingudes, diputats de la CUP-Guanyem.

El president

Gràcies, diputat. Si no hi han més intervencions, aixequem la sessió.
Gràcies.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i dos minuts.